

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၆၇၀၄၁
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၃၃၀၇၁
 ၂၀၁၁ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ - ပထမအကြိမ်
 အုပ်ရေ (၅၀၀)၊ တန်ဖိုး (၁၀၀/-)ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသစ်လွင်၊ ဂန့်ဂေါ်မြိုင်စာပေ၊ (မြ-၀၉၄၈)၊ အမှတ် ၁၁၃၊ ရွှေပြည်သာလမ်း၊ ၆-ရပ်ကွက်၊ သာကေတမြို့နယ်။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးကျော်စိန် (၀၂၉၀၉)၊ ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက် အမှတ်-၁၇၁၊ ၃၃-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးသော်လွင်မြင့်၊ စန္ဒာမူပုံနှိပ်တိုက် ၉/အိတ်ချ်၊ နဝရတ်လမ်းသွယ်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်။

ပြည်လုံးကျွတ်ဖြန့်ချိရေး

ပုံရိပ်အောင်စာပေ

အမှတ်-၄၉၊ မှန်ရဝေလမ်း၊ ဆရာစံမြောက်အရှေ့ရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၈၉၅.၈၃

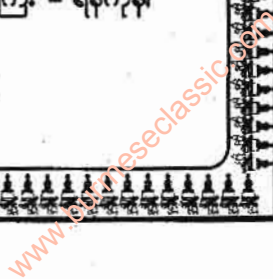
ကန်လေးရိုးကမ္ဘာ့လောကကြီး

သာဓုခေါ်ပေးပါ/ကန်လေးရိုးကမ္ဘာ့လောကကြီး - ရန်ကုန်၊

ဂန့်ဂေါ်မြိုင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။

၁၃၂-စာ၊ ၁၃၀ x ၂၀၇ စင်တီ။

(၁) သာဓုခေါ်ပေးပါ

ဤဇာတ်လမ်းအား ဖုန်းဖြင့်တစ်နာရီကျော် ရိုက်ကူးပြောပြ ခဲ့သော ဝေဇင်ဆိုသည့် မိန်းကလေးအား အထူးပဲကျေးဇူးတင်ပါသည်။ စာအုပ်တိုက်မှ လက်ဆောင်စာအုပ်နှင့်အတူ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အမှတ်တရလက်ဆောင် ပေးလိုပါ၍ ဆက်သွယ်ပါလို့ မဝေဇင်အား အကြောင်းကြားအပ်ပါသည်။

စာရေးတဲ့

ဌားလောက်ကြီး ✎

အမှတ်-၂၅၊ အရှေ့မြို့ပတ်လမ်း၊
ဆရာစံမြောက်အရှေ့ရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊
ရန်ကင်းမြို့။

ဖုန်း - ၀၁ ၅၀၁၃၆၄၊ ၀၉ ၇၃၁၁၃၉၀၉

Phone

Section

Ask : Hello!

List : I am P.L.Kyee

ဖွားလောက်ကြီး
၏
သူပြောချင်တဲ့စကားများ

ပရိသတ်ကြီးရေ ...

အခုတစ်လ အထူးထုတ်အနေနဲ့ ပရိသတ်ကြီးမျှော်လင့်နေတဲ့ သာဓုခေါ်ပေးပါစာအုပ်ထွက်လို့လာခဲ့ပါပြီ ...

ပရိသတ်ကြီးလည်း ကြိုက်နှစ်သက်မယ်လို့ထင်ပါတယ်။

များစွာသော ဇာတ်လမ်းတွေထဲက ထူးထူးခြားခြားထွက်ရှိ လာတဲ့ ဆယ့်ငါးအုပ်မြောက် အထူးထုတ်ကို ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးမှုနှင့် အတူ ကိုယ်ပိုင်ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြခဲ့တဲ့ ဝေဇင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... လို့

စာရေးတဲ့

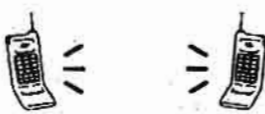
ဖွားလောက်ကြီး

ညဉ့်နက်နက်တစ်ညမှာ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
စိတ်ချလက်ချ အိပ်လို့နေကြလေပြီ ...

တစ်ချက်တစ်ချက် ငေ့တိုက်နေသည့် လေပြင်းတချို့က အခန်းပြတင်း
ပေါက်ကနေ ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝဲဝဲတင်းတင်းဝင်လို့လာဆဲ ...

တစ်ခါတစ်ခါ ကြားရတဲ့ ညဉ့်ငှက်တစ်ချို့ရဲ့ညည်းသံက ကြားရသူတို့
အဖို့ စိတ်မချမ်းသာစရာ ...
ထိုစဉ် ...

“တူ ... တူ”
“ဟင်”

ရုတ်တရက် ထပြည်တဲ့စုန်းသံကြောင့် အတွေးလွန်နေတဲ့ ကျွန်တော် လန့်
သွားသည်။

စုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်ရင်း ...

“ဟဲ့လို ... ”

“ညဉ့်သိပ်နက်နေပြီမလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ ... ”

တစ်ဖက်စုန်းသံက ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် အသံပြည့်ပြည့်နှင့် ဖြစ်တာ
ကြောင့် စိတ်ဝင်စားမိသည်။

“စာရေးဆရာတွေ ဒီလိုအချိန် မအိပ်တတ်ဘူးထင်လို့ ကျွန်ုပ် စုန်းသက်
လိုက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အခုပြောနေတာက ...”

“ပြောမယ်လေ လောလှသူညည်းလား စာရေးဆရာရဲ့ ကျွန်ုပ်က နေ့ယာဉ်မှာ”

တစ်ယောက်ပါ။ ရောဝတီသင်္ဘောလှိုင်းကဆိပ်တော့ ... ကပ္ပတိန်အေးငွေပါ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကပ္ပတိန်ပြောချင်တာက”

“ကျုပ်သင်္ဘော အခု ဘိုကလေးကိုလွှားနေတာ၊ ခင်ဗျားနာမည်ကျော် နာဂစ်ကို ကြားဖူးမှာပေါ့”

“ကြားဖူးပါတယ်”

“နာဂစ်တုန်းက ဒီအရပ်ဘက်မှာ လူတွေဘယ်လောက်သေလဲ ခင်ဗျား သိတယ်နော်”

“သတင်းတွေ ကြားရပါတယ်”

“ကျုပ်တို့လှိုင်းက သင်္ဘောတချို့လည်း ပြုတ်ကြတယ်ဗျ၊ မြစ်ထဲမှာဆို အလောင်းတွေအပြည့်ပဲ။ စိတ်မကောင်းဆုံးအလောင်းက ကလေးကို ရင်ခွင်ပိုက်ပြီး သေနေတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့အလောင်းပဲ စာရေးဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ပျက်လုံးထဲကထွက်ကိုမထွက်ဘူး စာရေးဆရာ”

“ဗျ”

“ကျုပ်သင်္ဘောမှာ အဲဒီမိန်းမ အခုပါလာတယ်ဗျ”

“ဟင်”

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်လို့သွားသည်။ တစ်ဖက် ဖုန်းပြောနေသည့် ကပ္ပတိန်ဆိုသည့်လူရဲ့ လေသံက နောက်ပြောင်တာမဟုတ်မှန်း ကျွန်တော်သိသည်။

“ဟိုတုန်းကဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားနဲ့ပဲ ကလေးကလည်း နို့စို့အရွယ်ပဲဗျ၊ သင်္ဘောအနောက်ဘက်မှာ ထိုင်နေတယ်”

“ကပ္ပတိန်နှုတ်ဆက်လိုက်ပါလား၊ နာနာဘာဝဆို တစ်ခုခုထူးခြားမှာပေါ့”

“စာရေးဆရာ ... ကျုပ် တပည့်တစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီးပြီ၊ သူက ဘာမှ မတွေ့ဘူးတဲ့ ကျုပ်က ခုထိမြင်နေရတုန်း”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ကပ္ပတိန်၊ သင်္ဘောရဲ့ ဘုရားဆင်းမှာ သောက်နေတဲ့ရေ ဖြစ်ဖြစ် ပရိတ်ရေဖြစ်ဖြစ်ရှိမှာပဲ ယူပြီးပက်လိုက်ပါလား”

“လူဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“တောင်းပန်လိုက်ပေါ့ ကပ္ပတိန်ရယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ ... ကျွန်ုပ် အခုလုပ်လိုက်မယ်၊ ဖုန်းမချလိုက်နဲ့၊ နော်၊ အကျိုးအကြောင်း ခင်ဗျားကိုပြောမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ရှည်စွာ ဖုန်းကိုကိုင်ထားလိုက်၏။ ခုနစ်မိနစ်ခန့်ကြာတော့ မောနေသည့်လေသံနှင့် ...

“စာရေးဆရာရေး ... ကျွန်ုပ် ကျွန်ုပ်ယုံပြီဗျ”

“ဘာကိုယုံတာလဲ ကပ္ပတိန်”

“နာနာဘာဝကိုလေ ... ကျွန်ုပ် ပရိတ်ရေးပုဂံလိုက်တော့ ပုတ်သင်ညှိကြီး

ဗျ”

“ဟင် ... ”

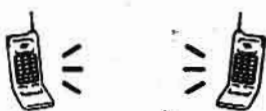
“ကျွန်ုပ် တစ်သက်တာ ဒါပထမဆုံးအတွေ့အကြုံပဲ၊ ကျေးဇူးပါပဲ စာရေးဆရာ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

တစ်ဝက်က ဖုန်းချသွားတော့ ကျွန်တော်လည်း ဖုန်းချလိုက်သည်။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံဆိုတဲ့အတိုင်း အပါယ်ဘုံသားတွေဟာ တစ်ခါတစ်ရံ လူသားတွေနှင့် တိုက်ဆိုင်စွာရှိတတ်ကြပါတယ်။ သတိထားမိတဲ့ လူတွေရှိသလို သတိမထားမိတဲ့လူတွေလည်း ပိုပါတယ်။ စာဖတ်သူ ပရိသတ်တို့ ညဘက်သွားလာတဲ့အခါ ပရလောကသားတစ်ချို့နဲ့ ကြုံတတ်မှာပါ ...

ကိုယ့်ဘေးနားကလူဟာ ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ သိရှိတော့ လိုတယ်နော် ...

“တူ ...”

“ဟဲလို ဇွားလောက်ကြီးပါ”

“ဆရာ ... သမီးနာမည် ခင်ချိုဦးပါ ... ကဝကဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးယောက်ျားဆုံးတာ တစ်လပြည့်ပြီ၊ ခုထိ အိမ်မှာ ထူးခြားတာ ဘာမှမဖြစ်သေးဘူး”

“မခင်ချိုဦးက ဘာဖြစ်စေချင်လို့လဲ”

“ဆရာဝတ္ထုတွေထဲကလို ပိညာဉ်ဘဝနဲ့ အိမ်ကိုလာတာတို့၊ အိမ်မက်ပေးတာတို့ လုပ်မလားလို့”

“မခင်ချိုဦးက အဲလိုဖြစ်ချင်လို့လား”

“အင်း ... ဖြစ်လည်းဖြစ်ချင်တယ်၊ ကြောက်လည်းကြောက်တယ်”

“ကိုယ့်ယောက်ျားပဲ ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ၊ ကြောက်မနေနဲ့၊ ကျွန်တော် ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်၊ မခင်ချိုဦးယောက်ျား ညဘက်လာစေရမယ်”

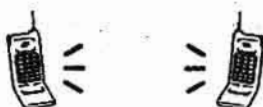
“ဟင့်အင်း နေပစေတော့ သမီးကြောက်တတ်တယ်”

“လွယ်”

စုန်းက ကျသွားလေပြီ။ ကျွန်တော် အားရပါးရပြုံးလိုက်ရင်း လောကမှာ
ထိုသို့သော အချစ်ကြီးသူများဟာ တကယ်ကြုံရရင် မကြုံချင်ကြပါဘူး။
လူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကလွဲရင် တခြား ဘာကိုမှ ပိုမချစ်တတ်ဘူး
ဆိုတာ ...

တစ်ရက် နံနက်ခင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင် ကျန်းမာစရာစဉ် ခါးကြား
ပွင့် ချိတ်ထားသော ဖုန်းက အသံထမြည်လာသည်။

“တူ ... တူ”

“ဟဲလို ...”

ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်ရင်းထူးလိုက်၏။

“စာရေးဆရာ ဖွားလောက်ကြီးနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

တစ်ဖက်ဖုန်းအသံရှင်က အသံလွင်လွင်လေးနှင့်ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ဖွားလောက်ကြီးပါ”

“စောစောစီးစီးဖုန်းဆက်တာ စိတ်မသိုပဲနဲ့နော်၊ သမီး တစ်ညလုံး

အိပ်မပျော်တာနဲ့ ဖုန်းကို အခုချိန်ဆက်ရတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ သမီးဘာပြောချင်တာလဲ”

“သမီးမှာ ယောက်ျားလည်းရှိပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကလေးလည်းရှိတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန် ... သမီးက ဘယ်သူ့အတွက်မှ ကြည့်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်

စိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲ စဉ်းစားခဲ့တယ် ...”

“အင်း ... ဆက်ပြောပါ”

ကျွန်တော်မှ စကားကိုထောက်လေးလိုက်သည်။

“လူတွေကပြောကြတယ်၊ သမီးကို အတ္တကြီးတယ်၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်
တယ်ပေါ့၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်အတွက်ပဲကိုယ်လုပ်ရတယ်ဆိုတဲ့အသိက သမီးခေါင်းထဲမှာ
စွဲနေပြီ ... ဒါပေမဲ့”

စကားသံက ခဏရပ်သွားသည်။

“သမီး အခုတော့ နောင်တရနေပြီဆရာ”

“ဘာလို့လဲ ... ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်အတိုင်း ဆက်လျှောက်တော့တူးလား”
သွေးတိုးစမ်းသလို မေးလိုက်၏။

“အမှားတွေထပ်နေတဲ့သမီး တမလွန်ကိုသွားဖို့ လက်မှတ်ရနေပြီဆရာ”
“ဟင် ဘယ် ဘယ်လို”

“သမီးယောက်ျားနဲ့ ကလေးကို မထားခဲ့နိုင်ဘူးဆရာ”

“ဟာ ဘာလို့လဲ တစ်ခါထဲခေါ်သွားမလို့လား”

ကျွန်တော်က အံ့သြစွာမေးလိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ခေါ်သွားမှာ ... တမလွန်မှာ သမီး တာဝန်ပြန်ကျေချင်
တယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး သမီးရယ် ... လူဟာ သေပြီးရင် ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့
ကုသိုလ်အတိုင်း ဘဝအသစ်ပြန်ရကြတာ ... အခုလိုက်အပြုလိုက်သေလည်း အကုန်
ဘဝသစ်ကို တစ်စုတစ်ဝေးထဲရတာမှမဟုတ်တာ ... မဟုတ်တာတွေ တွေးမနေပါနဲ့၊
သမီးရယ်”

“ဆရာ သမီး ဘာလုပ်ရမလဲ”

ကောင်းမလေးရဲ့အသံက အနည်းငယ်တုန်နေသည်။

“ရတဲ့အချိန်မှာ ကောင်းတဲ့အတွေ့ကိုတွေ့ ... ကုသိုလ်လုပ် ... ကိုယ့်
မိသားစုအပေါ် တာဝန်ကျေအောင်နေပေါ့ ...

လုပ်နိုင်မယ်ဆို တရားအားထုတ်ပါ”

“ဆရာ ... သမီးလုပ်ခဲ့တဲ့လုပ်ရပ်တွေဟာ အရမ်းရက်စက်ခဲ့တာတွေ
မို့တယ်၊ ဒီအကျိုးဆက်ဟာ သမီး ပြိတ္တာဖြစ်မှာပဲနော်”

“ဆရာ ပြောသလိုလုပ်ကြည့်ပါ ... အချိန်နည်းနေပေမယ့် ရတဲ့အချိန်
လေးမှာ မိသားစုနဲ့အေးအေးချမ်းချမ်းနေပါကွယ်”

“ဟင့် ... ဟင့်”

တစ်ဖက်ဖုန်းသံထဲမှ မိုက်ဒီသံတွေမသုံးတော့ ကျွန်တော်လည်း ဖုန်းကို
ဖြိုက်လိုက်သည်။ အခုခေတ်ကာလမှာ လူငယ်တွေဟာ ယုံကြည်ချက်တွေ ပြင်းထန်ပြီး
လျှော့တကြတော့ တချို့တလေဟာ လွှဲမှားတဲ့အတွေ့တွေနဲ့ လမ်းမှားကိုလျှောက်နေကြပါ
တယ်။

အလို့ငှာကျွန်တော့် လိုအပ်မှုပြင်းပြင်းတွေနဲ့ ကောင်းကင်မပါဘဲ လမ်းလျှောက်
ကြရင်း အသိရှိတဲ့တစ်ရက်မှာ နောက်ကျသွားတတ်ကြတယ်။

အဲဒီလိုအချိန်မှာ တကယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ဘဝကနေ သူတို့အပြီးထွက်သွားရပြီ

လေ ...

“တူ . . . တူ”

“ဟဲ့လို . . . ”

“စာရေးသရာ ပွားလောက်ကြီးနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်ပွားလောက်ကြီးပါ”

“အတော်ပဲ ပွားလောက်ကြီး ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောချင်နေတာကြာပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါခင်ဗျာ”

“ကျုပ်က တောင်ငူသင်္ချိုင်းက သုဘရာဇာပါ။ ခင်ဗျားရေးတဲ့ စာအုပ်တွေ ဖတ်ပါတယ်။ တစ္ဆေသရဲအကြောင်းကို ခင်ဗျားက ကျုပ်ထက်ပိုသိနေသလိုပဲ”

“ဒါကတော့ . . . သုဘရာဇာကြီးရယ်”

“ဟိုး . . . ဟိုး . . . ကျုပ်ဆက်ပြောမယ် ခင်ဗျား သရဲတစ္ဆေဇာတ်လမ်းတွေ ဒီထက်ပိုပိုင်အောင် ကျုပ်သင်္ချိုင်းကို နှစ်ညသုံးည လာအိပ်ကြည့်ပါလား”

“လောလောဆယ်တော့ မအားသေးဘူး။ သုဘရာဇာကြီးရဲ့ အားတဲ့အခါ လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ခင်ဗျားက မရေမရာဘဲ အခုတလော ကျုပ်သင်္ချိုင်းမှာ အခြေအနေချိုးတဲ့အလောင်းအစားလောင်ရှိတယ် . . . ညဘက်လည်း ကောင်ကောင်အိပ်ရတာ သူ့သဘော”

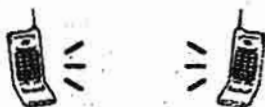
တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးလည်းကောင်းတယ်၊ လာသာလာခဲ့၊ ခင်ဗျားအတွက် အကျိုးရှိစေ
ရမယ်”

“မိတ်ဝင်စားပါတယ် ... သုဘရာဇာကြီး လာပြန်အောင်ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ ကျွန်စောင့်နေမယ်”

သုဘရာဇာကြီးရဲ့ ဝန်းကျသွားသည်။ ဇေတနာအပြည့်နဲ့ မိတ်ခေါ်သည့်
သုဘရာဇာကြီးထံ ကျွန်တော် သွားပြန်အောင်ကြိုးစားမည်ဟု မိတ်ပိုင်ပြတ်လိုက်သည်။

“တူ . . . တူ”

“ဟဲလို --- ကျွန်တော် ဇွားလောက်ကြီးပါ”

“ဆရာ --- လေပြေ အရမ်းခံစားရတယ်ဆရာရယ် --- လေပြေကို

ကူညီပို့ဦး”

“ကျွန် --- ကျွန်တော် ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“ဆရာက ဘာမှမလုပ်ပါဘူး --- ဆရာရေးတဲ့ ဝတ္ထုက လေပြေဘဝနဲ့

တိုက်ဆိုင်နေလို့ပါ”

“ဘယ်ဝတ္ထုလဲ လေပြေ”

“ဖိုးသူည ကလောင်နဲ့လေ သေမင်းနိုင်ယာရီထဲက ပိဋကတ်လေးနာမည်

ဝတ္ထုပါဆရာ”

“ဒီလိုဆို လေပြေ ချစ်သူ ဆရာဝန်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း”

တစ်စက်စုန်းမှ ကောင်မလေးက သိင်းခါလိုက်ပုံရသည်။

“လေပြေနဲ့ ဘယ်လိုတိုက်ဆိုင်တာလဲ”

“လေပြေက သူနာပြုဆရာမယောက်ပါ။ လေပြေချစ်သူက သူမှာ

သွေးရေဂါရိုတာကို လေပြေကိုအလိမ္မာပေးခဲ့ဘူး။ အပြင်ဆေးခန်းမှာ ကြိတ်ကုတယ်

လေပြေ၊ သူနာပြုတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် သူ့ကျိုးစားပေးခဲ့တယ်ဆရာ ...
သူ တမလွန် ကို သွားချိန် ရောဂါအခြေအနေဆိုးမှ လေပြေသိခွင့်ရတယ်လေ”

“စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

“လေပြေ ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ သူ့ဘဝအဆုံးသတ်သွားတယ် ဆရာ”

“ဪ ... ”

“လေပြေ ချစ်သူဆုံးတဲ့ညက သူ့အလောင်းထားတဲ့ အအေးတိုက် တံခါးပဲ
မှာ လေပြေတစ်ညလုံး ထိုင်ငိုခဲ့ပါတယ်၊ မိုးတွေကလည်း တစ်ညလုံးကိုရွာတာ ...
အဖော်လည်းမရှိပါဘူး ...

ဒါပေမဲ့ လေပြေမကြောက်ပါဘူးဆရာ ... လေပြေ ချစ်သူ အအေးတိုက်
ထဲမှာရှိနေတယ်ဆိုတဲ့အသိ လေပြေအတွက် အားရှိစေတာပဲ”

“အင်း ... ”

“ဆရာစာအုပ်နာမည်က စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလို့ ဖတ်ကြည့်တာ လေပြေ
ပိုခံစားရတယ်ဆရာရယ်”

“ဟတ်ကဲ့ ... ”

“ဆရာရေးသလိုပါပဲ၊ သေမင်းခိုင်ယာရီထဲမှာ လေပြေချစ်သူနာမည်ရှိနေတာ
ကို ကြိုသိခဲ့ရင် လေပြေရအောင်ဖျက်ပစ်ပါတယ်”

“ကံစီမံရာပေါ့ လေပြေရယ်”

“လေပြေချစ်သူနာမည် ဘယ်သူလဲဆရာသိလား”

“မသိဘူးလေ ... ”

“အာ ... အာဒမ်လေ”

“ဟင်”

ဖုန်းကကျသွားပြီ၊ နောက်တာလား တကယ်လားတော့မသိ၊ ကျွန်တော့်
ရင်ထဲ ဝေဒနာတစ်ခုတော့ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ပါဝင်သောအခန်းများ

- အခန်း ၁။ အခေါင်းထဲကမသာ
- အခန်း ၂။ ပြေပုံပေါ်ကမျက်ရည်
- အခန်း ၃။ ရက်လည်ညကခွေးအူသံ
- အခန်း ၄။ တံခါးခေါက်သံကြားတဲ့ည
- အခန်း ၅။ ဘုရားပေါ်မှ ဆုတောင်းသံ
- အခန်း ၆။ သင်္ချိုင်းထဲကအစောင့်
- အခန်း ၇။ ကလေးတွေလှူမယ့်အလှူ
- အခန်း ၈။ အိမ်ကိုလာတဲ့တစ္ဆေ
- အခန်း ၉။ အခေါင်းထဲကမိန်းမ
- အခန်း ၁၀။ မိုးညှို့ကဆရာ
- အခန်း ၁၁။ သုဘရာဇာအကူ
- အခန်း ၁၂။ ဒဏ်ပြန်ခံရသူ

- အခန်း ၁၃။ အပူဒဏ်ခံရသူ
 - အခန်း ၁၄။ စုန်းမလေးရဲ့ည
 - အခန်း ၁၅။ တမလွန်ဘဝက ကျွန်မ
 - အခန်း ၁၆။ ဆရာလိုတဲ့ လည်ချောင်းသွေး
 - အခန်း ၁၇။ သပိတ်ကိုင်မပါဘဲ ရှင်လောင်းပွဲ
- နိဂုံး

အခန်း(၁)

အခေါင်းထဲကလာ

“မေမေ့ကို အဲဒီအခေါင်းကြီးထဲမထည့်ပါနဲ့ဗျာ”

သားထူးရဲ့အသံက စူးရှစွာထွက်ပေါ်လို့လာသဖြင့် အလောင်းကို အခေါင်းထဲထည့်ရန် ပြင်ဆင်နေသည့်လူများ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။

“မေမေ _ သားကိုဘာလို့ထားခဲ့တာလဲ _ ညီမလေး မေမေ့ကို ပြောပါဦး ... ဟီး”

“မေမေ”

“သားထူး”က အသက်ခြောက်နှစ် “ဝေဇင်”က အသက်လေးနှစ် အရွယ် သူတို့အမေ မျိုးမျိုးဇင်ရဲ့ဘေးမှာရှိက်ကြီးတင်ငင်ငိုလို့နေကြသည်။

မျိုးမျိုးဇင်ရဲ့အသက်ကလည်း အသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်သာရှိပြီး အရွယ်ကောင်းမှာဆုံးပါးသွားသဖြင့် လူမမယ်ကလေးနှစ်ယောက်သာကုန်ခဲ့သည်။

“ကဲ ... ကဲ ... အချိန်မရှိဘူး။ အလောင်းကိုအခေါင်းထဲထည့် သချိုင်းသွားချမယ်”

ကန်လေးမိုးက ဓားလောက်ကြီး

ရွာလူကြီး ဦးပြူးရဲ့စကားကြောင့် မသာအိမ်မှာဝိုင်းလုပ်ပေးနေသူတွေက အလောင်းကိုအခေါင်းထဲသို့ထည့်လိုက်ကြသည်။

“မေမေ ...”

“မေမေရဲ့ ...”

မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့အသံက ရင်ထဲကလှိုက်လဲ့စွာထွက်ပေါ်လို့သွားသည်။

အလောင်းဘေးမှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ရင်း သူတို့မေမေကိုဦးအကြိမ်ကြိမ်ချလိုက်၏။

“ဒူ ... ဝေ ... ဝေ”

ကြေးစည်ရိုက်သည့်အသံက အိမ်ရှေ့မှထွက်ပေါ်လို့လာလေပြီ။

“ကဲ ... ချမယ်ဟေ့ ... ကလေးတွေအိမ်မှာနေခဲ့ကြ”

ဦးပြူးကပြောလိုက်ရာ ရွာထဲမှလူငယ်များက အခေါင်းကိုထမ်းရန်ပြင်လိုက်သည်။

“ဘဘကြီး သားတို့မေမေ့ကိုလိုက်ပို့ပါရစေ”

“မီးတို့လိုက်ပို့ပါရစေနော်”

မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံးက ဦးပြူးကိုတောင်းပန်လိုက်သည်။

“ဟာ ... ဒီကလေးတွေဘာလိုက်ရှုပ်မှာလဲ သင်္ချိုင်းကိုမသာပို့တာကလေးတွေအလုပ်မဟုတ်ဘူး ဖယ်ကြစမ်း”

ဦးပြူးက ကလေးနှစ်ယောက်ကို တွန်းဖယ်ရင်းမာန်မဲလိုက်၏။ သားထူးနှင့်ဝေဇင်က ဦးပြူးရဲ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ ဖက်ရင်း ...

“ဘဘကြီး ... သားတို့ မေမေ့ကိုနောက်ဆုံးအနေနဲ့လိုက်ပို့ပါရစေ တောင်းပန်ပါတယ် ဘဘကြီးရယ်”

“မီးလည်း တောင်းပန်ပါတယ် မေမေ့မျက်နှာကိုကြည့်ချင်လို့ပါ ဟီး”

ငိုရင်းပြောတဲ့ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဦးပြူးကခြေဖြင့်တွန်းချလိုက်ပြီး

“ဖယ်ကြစမ်းကွာ မင်းတို့အမေမသာကို သချိုင်းရောက်ဖို့ အရပ်ထဲက စုပြီးချပေးရတာ အလကားသချိုင်းပို့လို့ရတာမဟုတ်ဘူး နားလည်စမ်း ... ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ်နေခဲ့ လိုက်လာရင်ငါရိုက်မှာနော် ... သွားကြ” ဦးပြူးကပြော၍ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝါးတဲလေးပေါ်ကဆင်းသွားကြသည်။

“ဒို့ ... ဝေ”

“ဟေး ... ဟေး”

ရွာထဲကအလောင်းထမ်းသည့် လူငယ်တွေကလည်း မူးနေပြီးပါးစပ်က အော်ချင်ရာအော်ပြီး ဝမ်းနည်းနေရမယ့်အစား ပျော်ပါးစွာလိုက်ပို့သူအနည်းငယ် နှင့် သချိုင်းသို့သွားကြသည်။ သားထူးနှင့်ဝေဇင်တို့နှစ်ယောက် တဲအိမ်အပေါက်ဝ လေးတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ဖက်၍ အလောင်းကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ငိုနေကြသည်။

“ကိုကို ... ဝေဇင်တို့သချိုင်းကိုလိုက်သွားကြမယ်”

“လူကြီးတွေပြောနေပါဦးမယ် ညီမလေးရယ်”

“သူတို့မသိအောင်သွားမှာပေါ့ ကိုကိုရဲ့လိုက်သွားကြမယ်နော်”

သားထူးကလည်း လိုက်သွားချင်သည် သူ့အမေကိုသချိုင်း၏ဘယ်နေရာမှာ သဂြိုဟ်လဲသိချင်နေ၏။

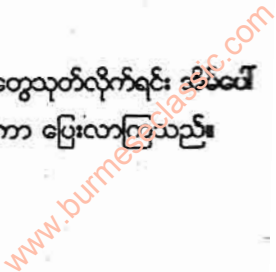
“သွားရအောင် ကိုကို”

“ရွာပြင်ဘက်ကပတ်သွားကြမယ်၊ သူများတွေမြင်ရင် တို့မောင်နှမကို ရိုက်နေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

မောင်နှမနှစ်ယောက် ပါးပေါ်ကမျက်ရည်တွေသုတ်လိုက်ရင်း အိမ်ပေါ်မှဆင်း၍ ခြံအနောက်ဘက်လယ်ကွင်းများကိုဖြတ်ကာ ပြေးလာကြသည်။

“အား”

“ဘာ ... ဘာဖြစ်တာလဲ ညီမလေး”

ကွင်းထဲမှာမြေကြီးကုန်းနှင့်တိုက်မိပြီး ချော်လဲသွားသည့်ညီမဖြစ်သူကို ထူ၍သားထူးကမေးလိုက်၏။

“ခြေထောက်က အရမ်းနာတယ်ကိုကို”

“လမ်းလျှောက်လို့ရဲ့လား ... ညီမလေးရယ်”

“အား ... အ ... ရပါတယ်ကိုကို”

ဝေဇင်ကခြေထောက်ထော့နဲ့ထော့နဲ့နှင့် သားထူးရဲ့ပခုံးကိုကိုင်ရင် ပြော၏။

“ကိုကိုကို ကုံးပိုးညီမလေး _ ခြေထောက်နာလို့ လမ်းမလျှောက်နိုင် ရင် မေမေ့ကိုသပြုဟ်တာတွေ့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ရပါတယ်၊ ညီမလေးရအောင်ပြေးမယ်”

“မဟုတ်တာလာစမ်းပါ လာ ... ကိုကိုကျော့ကိုပိုး”

သားထူးကဝေဇင်ရှေ့မှာ ထိုင်ချလိုက်ရာ ဝေဇင်ကကျောပေါ်တက်လိုက် သည်။

“ရလားညီမလေး ... ”

“ရတယ်ကိုကို ရတယ် ... ”

သားထူးကသူ့ညီမလေးကို ကျောပေါ်ပိုးလျက် လယ်ကွင်းများကိုဖြတ် ကာမဟေနိုင်မပမ်းနိုင်နှင့် ရွာအနှောက်ဘက်သရိုင်းဆီသို့ ပြေး၍လာတော့သည်။

ဝါးပင်များ ထူထဲစွာပေါက်ရောက်နေသလို လက်ယံ ပျဉ်းမ ကုက္ကိုလ်စတဲ့
သစ်ပင်ကြီးတို့ကလည်း မိုင်းညှို့စွာပေါက်နေသည့်သင်္ချိုင်းကြီးမှာ အဝေးမှကြည့်
အာနှင့်ပင် ချောက်ချားစရာကောင်းလွန်းလှသည်။

ထိုသင်္ချိုင်းကြီးမှာ ရွာအနောက်ဘက်မှာရှိပြီး ရွာနှင့်တစ်မိုင်ကျော်ဝေး
သည်။

သင်္ချိုင်းရဲ့ပတ်လည်မှာတော့ လယ်ကွင်းကျယ်ကြီးများရှိသည်။ ထိုကွင်း
ကြီးများမှာ စပါးစိုက်ပျိုး၍လည်းမရသည့်မြေကြမ်းနေရာများဖြစ်သည်။

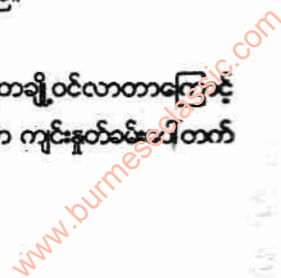
ရွာမှသင်္ချိုင်းသို့သည့်လမ်းမှာ မြေနီလမ်းကြမ်းဖြစ်ပြီး ချိုင့်ခွက်များ
ထွန်းကမုများဖြင့် ကြမ်းတမ်းလွန်းလှသည်။

ထိုသင်္ချိုင်း၏ သုဘရာဇာကြီး၏အမည်မှာ ဦးမဲကြီးဖြစ်သည်။

အသားကလည်းမည်းမည်း လူကပုပုဂင်တိုတို မျက်နှာပေါက်ကလည်း
မည်းလှသည်။ အစဉ်သဖြင့် ခေါင်းကပြောင်လို့နေသည်။

“ဟေး ... ဟေး ... ”

သင်္ချိုင်းထဲသို့အလောင်းထမ်းလာသည့် လူတချို့ဝင်လာတာကြောင့်
သုဘရာဇာဦးမဲကြီး မြေကျင်းတူးတာကိုလက်စသတ်ကာ ကျင်းနှုတ်ခမ်းပျံတက်
လာသည်။

မသာထမ်းသည်လူများ သချိုင်းထဲဝင်လာတော့ သုဘရာဇာကြီးက-

“မသာလာချတာစောလှသည်လားဟေ့ မြေကျင်းတောင်မပြီးသေးဘူး”

“စောစောချတော့လည်း မြေကြီးထဲမြန်မြန်ရောက်တာပေါ့၊ မသာကို ရွာထဲမှာကြာကြာထားတော့ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ကဲ ... သူကြီး ... မသာခေါင်းကိုဖွင့်လိုက်မယ်”

“ဖွင့်မနေပါနဲ့ဗျာ _ မသာချတဲ့အထဲမှာလည်း သူ့အမျိုးတစ်ယောက်မှ မပါဘူး၊ ကြည့်လည်းမကြည့်တော့ဘူး မြန်မြန်သာမြေမြှုပ်လိုက်”

“အခေါင်းဖွင့်ပြီး မသာကြည့်တာ သုဘရာဇာအလုပ်မျှ ဖွင့်ကိုကြည့်ရ မယ်”

သုဘရာဇာဦးမဲကြီးက သူ့မြေကျင်းတူးသည့်ပေါက်တူးကြီးဖြင့် အခေါင်း ကိုကလော်ကာဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

အခေါင်းထဲကရုပ်အလောင်းကို သုဘရာဇာကြီးအံ့ဩလို့သွားသည်။ အလောင်းထဲကအမျိုးသမီးရုပ်ရည်က ချောမောလှပလွန်းသလို သေနေတာနှင့် မတူဘဲ အိပ်ပျော်နေသူတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေသည်။

“မသာက ဘယ်တုန်းကဆုံးတာလဲ သူကြီး”

“မနက်ကလို့ပြောတာပဲ သွေးတက်ပြီးဆုံးတာတဲ့”

“ဪ”

သုဘရာဇာကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်လို့နေသည်။

“ကဲ ... ကျင်းထဲအခေါင်းချမယ်”

“အခေါင်းကိုကျင်းထဲချမယ်ဟေ့ ... ဝိုင်းလုပ်ကြ”

သူကြီးဦးပြူးကအမိန့်ပေးလိုက်ရာ အခေါင်းထမ်းလာသူတွေ

အခေါင်းကိုမြေကျင်းထဲချလိုက်ကြသည်။

“ရပြီ ထားခဲ့တော့ ကျုပ်ဘာသာမြေဖို့လိုက်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... ”

“လိပ်ပြာခေါ်သွားဦးလေ ရက်လည်မှပြန်ပို့ပေးပေါ့”

“မခေါ်တော့ဘူး ရွာနာတယ်၊ ရက်လည်လည်းလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

သူကြီး ဦးပြူးကပြော၍ နောက်လှည့်ထွက်သွားရာ သုတေသနကြီးက
လေသံအကျယ်ကြီးနှင့် ...

“မသာရေ ... နင့်ကိုတောင်ရွာကခေါ်မသွားချင်ဘူးတဲ့”

ပြောရင်းမြေကြီးများကို ကျင်းထဲသို့ယက်ချကာနေလေတော့သည်။
သူသင်္ဂြိုဟ်ဖူးတဲ့ မသာတွေထဲမှာ ဒီမသာကခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လှ
သည်။

“အင်းလေ မသာသင်္ဂြိုဟ်တာပဲ ဆူရာညံ့ညံ့နဲ့ဆိုရင် မသာနာသည်
မှာပေါ့”

ဟု တွေးကာ လုပ်လက်စအလုပ်ကိုဆက်၍ လုပ်နေလေတော့သည်။

ကျန်ရစ်ခဲ့သော သားနှင့်သမီးကို
စိတ်မချ၍ ညာမောင်ကြီးထံတွင်
ခွေးဘူသံများနှင့်အတူ
ရောက်လာသည့် ဝတ္ထုမကြီးက ...

အခန်း(၂)

ပြည်လမ်းပျက်ရည်

“နေပါဦး ဘာကြီး နေပါဦး မေမေ့ကိုမြေမမြှုပ်ပါနဲ့ဦး”

အသံစူးစူးလေးဖြင့် အော်ဟစ်ကာပြေးလာသည့် ကလေးနှစ်ဦးကိုကြည့်
တာ သုဘရာဇာဦးမဲကြီးမျက်လုံးပြူးလို့သွားသည်။

“ဟေ ... ဒီကလေးတွေဘယ်ကလဲ”

မျက်နှာလေးပေါ်တွင် မျက်ရည်တွေရွှဲစိုနေသည့် ကလေးငယ်နှစ်
ယောက်က သုဘရာဇာကြီးမြေခိုရာ ကျင်းဝန်းတွင်ဒူးထောက်ကာထိုင်ချလိုက်
သည်။

“မေမေရေ မေမေ”

“မေမေ ... သမီးတို့ကိုထကြည့်ပါဦး”

ကလေးတွေက အားရပါးရငိုတော့ သုဘရာဇာကြီးလည်းမြေကျင်းကို
ထက်ချခြင်းမပြုသေးဘဲ ပေါက်တူးကြီးကိုကိုင်ကာမတ်တတ်ရပ်လို့နေသည်။

ကလေးတွေက အားရအောင်ငိုနေတော့ သုဘရာဇာကြီးက

“လာကြပါဦး သားတို့သမီးတို့ရယ်၊ မင်းတို့အမေဘာဖြစ်လို့ဆုံးတာ

www.burmeseclassic.com

“မသိဘူးဘာကြီး၊ မနက်နိုးလင်းတော့ သားတို့ခေါ်တာခေါ်လို့မရတာ နဲ့သူကြီးကိုပြေးပြောတာ သူကြီးကရောက်လာပြီးသေပြီတဲ့ ဟီး”

သားထူးက သူပြောသမျှကို မျက်ရည်စက်လက်နှင့်ပြောပြလို့နေ၏။

“အေးလေ _ ကံတရားပေါ့ကွယ် မင်းတို့အဖေရောမရှိဘူးလား”

“လေးက ဓားပြတွေကိုသတင်းပေးလို့ဆိုပြီး ထောင်ကျနေတာကြာ

ပြီး ဘာကြီး”

“ဟာ _ စိတ်မကောင်းစရာပဲကွယ်၊ ရွာမှာမင်းတို့ဆွေမျိုးတွေမရှိ ကြဘူးလား”

“မရှိပါဘူး ဘာကြီးရယ်၊ မေမေပြောတော့ သူတို့အရင်ကမှတ္တမဘက် ရှာနေတာတဲ့ ... ”

“ဪ ... ”

သားထူးရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သုဘရာဇာကြီးသနားသွားသည်။ သူ့ဘေးက ဝေဇင်ကိုခေါင်းလေးပွတ်ကာ _

“မင်းတို့ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုရပ်တည်မလဲ”

“မသိပါဘူး ဘာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးရင်း စာသင်နေတာ ဆွမ်းကျွန်ဟင်းကျွန်ကိုတောင်းပြီး ညီမလေးကိုကျွေးရမှာပဲ”

“အေးကွယ် _ မင်းတို့ကိုကာကွယ်စောင့်ရှောက်မယ့်သူ မရှိတော့ပေ မယ့် ဘာမှအားမငယ်နဲ့ အရေးအကြောင်းကြုံရင် ဘာကြီးဆီလာခဲ့ကြ”

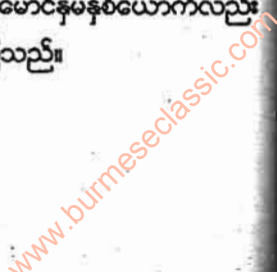
“ဟုတ်ကဲ့ ဘာကြီး”

“ကဲ ... မင်းတို့အမေကိုရှိခိုးလိုက်ကြ ပြီးရင်ပြန်ကြတော့ ... ”

သုဘရာဇာကြီးကပြောတော့ သားထူးတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်လည်း မြေကျင်းထဲကအလောင်းကို ရိုသေစွာရှိခိုးလိုက်ကြသည်။

ပြီးနောက် ...

မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး ...

“သားတို့ပြန်တော့မယ် မေမေ ...”

“သမီးပြန်တော့မယ်နော် မေမေ၊ သမီးတို့ကိုပစ်ထားပါနဲ့”

ပါးပေါ်သို့မျက်ရည်တွေစီးကျကာပြော၍ သင်္ချိုင်းထဲမှညီမဖြစ်သူ ပန်းလေးကိုဖက်ကာ ထွက်သွားသည့် သုဘရာဇာကြီးက စိတ်မကောင်းစွာကျန်ခဲ့တော့သည်။

“အူး ... အူး ... အူး ... အူး”

အဆက်မပြတ်အူနေသော ခွေးအူသံတို့က တစ်ရွာလုံးဆူညံလို့နေသည်။ ညဉ့်ကလည်းအလွန်နက်နေသလို လမိုက်ညဖြစ်တာကြောင့်လည်း မဲမှောင်လို့နေလေ၏။

သားထူးနှင့်ဝေဇင်က ရေနံဆီမီးခွက်လေးကိုထွန်းကာ တဲရှေ့ကွပ်ပျစ်လေးပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသည်။

“ကိုကို ... ဒီည မေမေရက်လည်ညနော်”

“ဟုတ်တယ် ... ညီမလေး”

“မေမေလာမလားမသိဘူး။ မေမေညီမလေးတို့ကိုလာနှုတ်ဆက်မှာပါနော်”

“ညီမလေးကြောက်နေလို့လား”

“မကြောက်ပါဘူး ကိုကို ... မေမေဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ညီမလေးကချစ်မှာပဲ”

သားထူးက သူ့ညီမလေးခေါင်းကိုပွတ်ပေးရင်း ...

“ကိုကို တို့ဆီကို မေမေလာနေပြီ ညီမလေး”

“ဟင် ... ကိုကိုဘယ်လိုသိလဲ”

“ခွေးတွေအူသံ ညီမလေးကြားတယ်မလား”

“ကြားတယ်လေ ... ”

“ခွေးတွေက သရဲတစ္ဆေတွေလို အူတာညီမလေးရဲ့”

ဝေဇင်ရဲ့ မျက်လုံးလေးဝိုင်းလို့သွားသည်။

“မေမေက သရဲဖြစ်သွားပြီပေါ့နော်”

“ညီမလေးကြောက်လို့လား”

“ဟင့်အင်း”

ဝေဇင်က သူ့ကိုကိုကိုခေါင်းလေးခါပြလိုက်သည်။

“အု ... အူး ... အူး ... ”

ခွေးအူသံများကဆူညံသထက်ဆူလို့လာသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သားထူးတို့ခြံနားရောက်လာလေရာ သားထူးက ကွပ်ပျစ်ပေါ်ကခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး ခြံသို့ကြည့်၍ ...

“မေမေရောက်လာတော့မယ် ညီမလေး”

“ကိုကို _ မေမေ ညီမလေးတို့ဆီတကယ်လာမှာပေါ့”

“ကြည့်နေ ညီမလေး”

ထိုစဉ် ...

“ရဲ့ ... ”

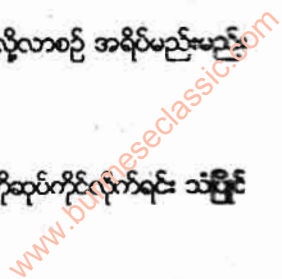
လေကြမ်းကတစ်ချက်ဝေတိုက်သွားလေရာ ရေနံဆီမီးခွက်ငြိမ်းလို့သွားသည်။

“အု ... အူး ... အူး”

ခွေးအူသံများကလည်း ခြံမှသံပြိုင်ထွက်လို့လာစဉ် အရိပ်မည်းမည်း တစ်ခုက ခြံတွင်ရပ်လို့နေ၏။

“မေမေ ... ”

ဝေဇင်ကလည်း သူ့ကိုကိုနားလာ၍ လက်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း သံပြိုင်

ခေါ်လိုက်ကြသည်။

“ဟင့် ... ”

ရှိက်သံတစ်ခုက ညအမှောင်ကိုဖောက်ကာထွက်ပေါ်လို့လာသည်။

“မေမေ ... လာလေ ... ”

အရိပ်မည်းမည်းကြီးက ခြံတွင်ပင်ရပ်လို့နေသည်။ သူတို့ရပ်နေသည့် နေရာကလည်း အနည်းငယ်လှမ်း၏။

“ဟင့် ... ဟင့် ... ”

ရှိက်သံက အဆက်မပြတ်ထွက်လို့လာရာ မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“မေမေ ... အိမ်ထဲကိုလာခဲ့ပါ။ ခြံပြင်မှာခွေးတွေတအားအူနေတယ်”

“ဟင့် ... ဟင့် ... ”

ရှိက်သံနှင့်အတူ အရိပ်မည်းမည်းကြီးက လက်တစ်ဖက်ကိုမြှောက်၍ ဝေ့ရမ်းကာ အမှောင်ထဲဝင်၍ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“မေမေရေ ... ”

“မေမေ ... ”

မောင်နှမနှစ်ယောက်က သံပြိုင်ဟစ်အော်လိုက်သော်လည်း အရိပ်မည်းမည်းကြီးကိုမတွေ့ရတော့ ...

“ဟီး”

မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖက်ကာလိုက်ကြသည်။

သူတို့ဘဝရဲ့တစ်ဦးတည်းသောအားကိုးရာ မိခင် ...

အကြင်နာကြီးလှသော မိခင်ရဲ့မေတ္တာရိပ်အောက်မှာ သူတို့ဘဝလေးအေးချမ်းနေခဲ့သည်။

ဖခင် ထောင်ကျသွားတော့ ခြံနောက်မှာရှိသည့် ဟာလေးကို ကိုယ်တိုင်

တူးဆွကာ သီးပင်စားပင်တို့ကိုစိုက်ပျိုးရင်း သူတို့မောင်နှမကို ကျွေးမွေးခဲ့သည်။

ရွာထဲက ချမ်းသာသည့် သူဌေးဦးငွေတို့အိမ်မှာလည်း တောက်တိုမယ် ရသွားလုပ်လိုက်သေးသည်။

ယောက်ျားမရှိပေမယ့် သူတို့အမေကမာန်ရှိသည်။ ဖခင်ကိုလည်း မကောင်းတစ်ခါမှမပြော ရွာထဲမှတချို့ယောက်ျားများ ရိပ်ခဲသဲ့လုပ်ရင်း အမေက မခံ ...

အရွယ်ကလေးကလည်းရှိ ရုပ်ရည်ကလည်းအပျိုရှုံးလောက်အောင် လှနေသေးသည့် အမေက အဖေတစ်ယောက်မှလွဲ၍ ကျန်ယောက်ျားကိုအရော ဝင်ခြင်းမရှိ ...

အခုတော့ ...

အမေက သူသိပ်ချစ်သည့် သားနှင့်သမီးကိုထားကာ လူလောကမှထွက် သွားလို့နေလေပြီ ...

“လာ ညီမလေး မေမေ ကိုကိုတို့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီးပြီ သွားအိပ်ရအောင် နော်”

“အင်း ... ”

သားထူးက သူညီမလေးကို မျက်ရည်သုတ်ပေးပြီး နှစ်ယောက်သား တဲပေါ်သို့ တက်လို့လာတော့သည်။

တစ်ရွာလုံးအထိတ်တလန့်ဖြစ်နေကြသည်။
ခေါင်းဖြိုးရွက်ကလျောက်နေသည့်
တစ္ဆေဖြိုးက ...

အခန်း(၃)

ပုဂံလှည့်ပုဂံ ခွေးဘူမိ

“အရပ်ထဲမှာ ဒီလောက်ခွေးအူတာမကောင်းဘူး သူကြီး၊ ကျုပ်မိန်းမ
ဆို နေရာနေရာတောင်မရှိဘူး”

သူကြီးအိမ်က နှစ်ထပ်ခြေတံရှည်ကျွန်းအိမ်ကြီး အောက်ထပ်မှ စားပွဲ
ခုံရှည်နှင့် ခုန်တန်လျားကိုချထားကာ ရပ်ရေးရွာရေးကိစ္စဆို တိုင်ပင်စကားပြော
ရာနေရာလည်းဖြစ်၏။

“ငါလည်းကြားတယ် တင်စန်း”

“သူကြီး ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ဘာကိုလဲ”

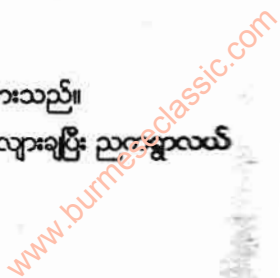
တင်စန်း စကားကိုနားမလည်၍ သူကြီးကမေးလိုက်သည်။

“မနေ့ညက မျိုးမျိုးစင် ရက်လည်ညလေ”

“ဟင် ... ဟုတ်သားပဲ”

တင်စန်းပြောမှ သူကြီးလည်းအမှတ်ရလို့သွားသည်။

“တချို့ကပြောကြတယ် မျိုးမျိုးစင်ဆံပင်ဖားလျားချပြီး ညအခါလယ်
လမ်းမအတိုင်း လျှောက်နေတယ်တဲ့ ...

ခွေးတွေကလည်း သူ့ကြည့်ပြီး အူတာလို့ပြောကြတယ်”

“ဟေ ... ”

သူ့ကြီးမျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ရပ်ထဲရွာထဲအရေးက သူ့အရေးပဲမလား။

“မျိုးမျိုးဝင် သေတော့လည်း ချက်ချင်းချရက်လည်မလုပ်ဆိုတော့”

“တော်စမ်း ... တင်စန်း အရပ်ထဲကကိစ္စအားလုံး ငါ့ခေါင်းပေါ်တင်
မထားနိုင်ဘူး ကာယကံရှင်တွေက မရှိရင်မလုပ်နဲ့ပေါ့ကွာ”

“ကျန်ခဲ့တဲ့လူတွေက လူမမယ်ကလေးတွေလေ သူ့ကြီးရဲ့”

တင်စန်းက သူ့ကြီးကိုအထွန့်တက်လိုက်သည်။

“လူမမယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုစွဲကိုယ်ရှင်းရမှာပဲ မနေနိုင်
တဲ့လူတွေလုပ်လိမ့်မယ်”

“ထုံးစံအတိုင်းမလုပ်ရင် မတော်တာတွေဖြစ်လာမှာစိုးလို့ပါ”

သူ့ကြီးက ဒေါသထွက်သည်မျက်နှာကြီးနှင့် ...

“တင်စန်း ... မင်းကသူ့ကြီးလား ငါကသူ့ကြီးလားပြောစမ်း”

ဟောက်လိုက်ရာ တင်စန်းလည်းဇက်ကလေးပုကာ သူ့ကြီးအိမ်ထဲမှ
ထွက်သွားသည်။

သူ့ကြီးက ထိုင်ခုံမှာထိုင်နေရင်း သူ့ကိုဆရာလုပ်သည်ထင်သည်
တင်စန်းကို ဒေါကန်လို့နေသည်။

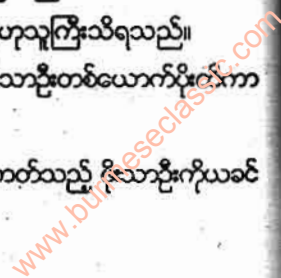
မျိုးမျိုးဝင်နှင့် သူ့ယောက်ျားသီဟတို့က ဒီရွာသူရွာသားတွေမဟုတ်ကြ
တခြားရပ်ဒေသမှပြောင်းလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ရွာလို ရိုးမတောစပ်မှာအလွန်ခေါင်စွာရှိသည့် ရွာကို ဖိုးသာဦး
ဆိုသည့် ရွာသားအဆက်အသွယ်နှင့်ရောက်လာကြသည်။

ဖိုးသာဦးနှင့်သီဟတို့က သူငယ်ချင်းတွေဟုသူ့ကြီးသိရသည်။

သီဟတို့ရွာရောက်ပြီး တစ်နှစ်အကြာမှ ဖိုးသာဦးတစ်ယောက်ပိုးဝါးကာ
ဆုံးသွားခဲ့သည်။

သူ့ကြီးက လူရည်လည်၍နေရာတကာပါတတ်သည့် ဖိုးသာဦးကိုယခင်

ကတည်းကကြည့်ရတာမဟုတ် ... ဖိုးသာဦးသေတော့ ဖိုးသာဦးရဲခြံဝိုင်းကို သိဟကရခဲ့သည်။

ခြံအလုပ်ယာအလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်နေရင်း တစ်ရက်မှာ သိဟရွာမှပျောက် သွားချိန်တွင် ညဘက်အပျိုကြီးဒေါ်လှဦးတို့အိမ် ဓားပြတိုက်ခံရသည်။ တိုက်သည့် ဓားပြများက စုစုပေါင်းခုနစ်ယောက်ခန့်ရှိ၏။ အားလုံးမျက်နှာဖုံးစွပ်များနှင့်ဖြစ်တာ ကြောင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိ ...

ရွာမှအချိန်မှီသိတာကြောင့် ဝိုင်းလိုက်ရာ ဓားပြများထွက်ပြေးသွား သည်။

ထိုထွက်ပြေးသွားသည့် ဓားပြများထဲမှ တစ်ယောက်ကဝါးညွှောက်စူး တာပြေးသည်ကိုတွေ့လိုက်ကြ၏။

နောက်တစ်ရက် ရွာသို့သိဟပြန်လာသည့်အခါ ခြေထောက်တွင်းဖော်ရာ ကြီးနှင့်ဖြစ်နေရာ သူကြီးကမသင်္ကာသဖြင့် မြို့ရဲစခန်းသို့ဓားပြမှုနှင့် ပို့လိုက် သည်။

“ဗျို ... သူကြီး”

“ဟင်”

ခြံပြင်ဝကလှမ်းအော်သည့်အသံကြောင့် အတွေးလွန်နေသည့်သူကြီး သတိဝင်လာသည်။

“သူကြီး ... သူဌေးခေါ်ခိုင်းလို့ဗျ အားရင်အိမ်ဘက်လျှောက်လာခဲ့ နဲ့တဲ့”

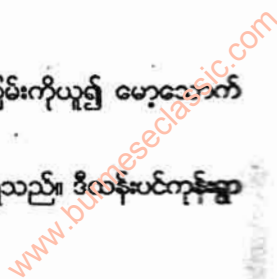
“ဟေ ... အေး ... အေး ... ကိစ္စရှိလို့လား”

“ရှိတယ်လို့ မှာလိုက်တယ်”

“လာခဲ့မယ်လို့ပြောလိုက် သာအေးရေ”

သူကြီးကပြောကာဌေးထားသည် ရေခွေးကြမ်းကိုယူ၍ မော့သောက် လိုက်သည်။

သူဌေးဟုဆိုလျှင် သူကြီးကိုယ်တိုင်ကလန့်ရသည်။ ဒီယန်းပင်ကုန်ရွာ

လေးမှာ သူဌေးငွေတိုးက ငွေကြေးလွန်စွာကြွယ်လှသလို သူ့ဇာကသူကြီးထက် ပိုရှိသည်။

ငါးကန်ကြီးများပိုင်ဆိုင်ထားသလို တပည့်တပန်းများကလည်းပေါများ လှ၏။

သူကြီးဘာလိုချင်ချင် အကုန်ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်သောကြောင့် သူဌေး ဟေ့ဆိုလျှင် သူကြီးကိုယ်တိုင်က ပျာပျာသလဲဖြစ်လို့နေလေသည်။

“ထိုင် သူကြီး”

ဦးငွေတို့ ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာသည့် သူကြီးကိုသူ့ရှေ့ကထိုင်ခုံကိုလက်ညှိုး
ညွှန်ကာပြောလိုက်သည်။

သူကြီးကဝင်ထိုင်ပြီး ...

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဦးငွေတိုး”

ဦးငွေတိုးရဲ့မျက်နှာက သိပ်မကောင်း ...

“ခင်ဗျားတို့ မျိုးမျိုးဝင် အလောင်းကိုသေသေချာချာသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြလား”

“သင်္ဂြိုဟ်ပါတယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးငွေတိုး”

“ဟင်”

ဦးငွေတိုးက သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချလိုက်သည်။

“ရက်လည်တော့မလုပ်ဘူးလား”

“ဘယ်လိုလုပ်နိုင်မလဲဦးငွေတိုးရယ်၊ သူ့ကလေးနှစ်ယောက်ပဲကျန်ခဲ့
တာမလား”

“အဲဒါကိုကဆိုးတာပေါ့”

“ဟင်”

ဦးငွေတိုးရဲ့စကားကြောင့် သူကြီးမျက်လုံးပြူးလို့သွားသည်။

“အဲဒီကောင်မ ရွာထဲမှာသောင်းကျန်းနေတာ သူကြီးကြားရဲ့လား”

“ညဘက် ခွေးတွေတအားအူတာတော့ကြားတယ်၊ ဦးငွေတိုးဘာတွေ သိထားလို့လဲ”

“သိရုံတင် ဘယ်ကမလဲ ကျုပ်ကိုတောင်လာနှောင့်ယှက်တယ်”

“ဟင် ... ဘယ် ... ဘယ်လို”

သူကြီးကမေးလိုက်သော်လည်း ဦးငွေတိုးက ချက်ချင်းပြန်မဖြေ ထိုင်ခုံနောက်ကျောကို ကျောမှိ၍သာနေလိုက်သည်။

“တင်စန်းကတော့ ကျုပ်ကိုသတိပေးသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ် ရွာထဲမှာခုဆိုကြောက်လန့်နေကြတယ် တချို့ကမျိုးမျိုးစင် ခေါင်းကြီးရွက်ပြီးရွာထဲဝင်လာတယ်တဲ့ ပြောနေကြတာပဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ် ဦးငွေတိုးရဲ့”

“ကျုပ်က မဟုတ်ဘဲပြောမလားဗျာ၊ ကျုပ်ပြီးခဲ့တဲ့လကွယ်ညတုန်းက ကိုယ်တိုင်ကြုံခဲ့ရတာ”

“ဘယ် ... ဘယ်လိုကြုံခဲ့တာလဲ”

သူကြီးကမေးလိုက်ရာ ဦးငွေတိုးက သူကြုံခဲ့ရသည့်အတွေ့အကြုံကိုပြော ပြလေတော့သည်။

မြေကျင်းထဲကစာလောင်းကောင်စိုင်းမှ
ရွာကိုမနှောင့်ယှက်မှာ ...

အခန်း(၄)

တံခါးခေါက်သံကြားတို့

လမိုက်ညာဖြစ်တာကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မဲမှောင်၍နေသည်။
ရွာထဲကခါတိုင်းလိုမဟုတ် အခုညမှာပို၍တိတ်ဆိတ်နေသည်ဟု သူ့ဌေးဦးငွေတိုးထင်
မိသည်။

သူကိုယ်တိုင်ကလည်း အိပ်လို့မပျော်သေး ...

အင်းထဲကထွက်သည့်ငါးတွေကို မြို့သို့ပို့ကာရောင်းချထားရာမှ
ရလာသည့်ငွေတို့ ရေတွတ်လို့နေသည်။

ဘတ္တရီမီးရဲ့အလင်းရောင်ကလည်း မှိန်ဖျော့ဖျော့သာရှိတော့သည်။

“အု ... အုး ... အုး”

ထိုစဉ် ... သူ့အိမ်မြောက်ဘက်မှ စူးစူးဝါးဝါးအူလိုက်သည့်ခွေးအူသံ
ကို ဦးငွေတိုးကြားလိုက်ရသည်။

“အု ... အုး ... အုး ... ”

ခွေးအူသံတွေကလည်း အဆက်မပြတ်တောက်လျှောက်ကို အူတာ
တဖြည်းဖြည်းနှင့်သူ့ခိုရွေ့သို့ရောက်လို့လာသည်။

“ဟင်”

သူ့ခြံရှေ့ရောက်တော့ ရုတ်တရက်ခွေးအူသံတွေကရပ်လိုသွားသည်။
ဦးငွေတိုးလည်းစိတ်ထဲအံ့သြသွားကာ ထိုင်ရမလိုထရမလိုဖြစ်လိုသွား
သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဟင်”

သူ့အိမ်အဝင်ကျွန်းတံခါးကြီးကိုခေါက်သည့်အသံကြောင့် ဦးငွေတိုးလန့်
ကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

“ဘယ် ... ဘယ်သူလဲ”

အသံတုန်တုန်ဖြင့်လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

အပြင်မှပြန်ဖြေသံကိုမကြားရဘဲ တံခါးခေါက်သံက ထွက်ပေါ်လို့လာ
နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

ဦးငွေတိုးလည်း တံခါးဆီသို့ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်လိုလာ၏။ အခုလို
ညကြီးအချိန်မတော် အိမ်သို့လာသည့်သူမရှိ လာလျှင်တောင်ခြံဝမှအသံပေးကာ
လာလေ့ရှိသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

တံခါးခေါက်သံက ထွက်ပေါ်လို့လာဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ
နေတာက သူတစ်ယောက်ထဲ _ အိမ်မှာအလုပ်လုပ်နေသည့် အလုပ်သမား
တွေက အိမ်အနောက်ဘက်တွင်ရှိသည့် တဲအိမ်ကြီးမှာနေကြသည်။ အရေး
အကြောင်းဆို သူ့မှာအဖော်မရှိတော့ ...

“ဂျောက် ...”

တံခါးလျှောက်ကိုဖွင့်၍ တံခါးကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်းဆွဲလိုက်ရာ _

“ဟင်”

အပြင်တွင်ဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့ရ ...

“ဟာ ... နံလိုက်တာ ... ”

ရုတ်တရက် အပုပ်နံ့ကထောင်းခနဲထွက်လို့လာလေရာ ဦးငွေတိုး

ကြက်သီးများထလို့သွား၏။

“အု ... အူး ... ”

ခွေးများက တိတ်နေရာမှတစ်ပြိုင်နက်တည်းဆိုသလို အူလိုက်ရာ

ဦးငွေတိုးလန့်ပြီး တံခါးဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ်”

“ဟင်”

ရယ်မောသံကထွက်လို့လာပြန်ရာ ဦးငွေတိုးဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိ

ခွေးများကပြန်လို့လာသည်။

“အ ... ကို ... ကြီး”

အသံက အဝေးကနေ လေသံနှင့်အတူထွက်ပေါ်လာသည့်အသံဖြစ်

သည်။

ထိုအသံရှင်ကိုသူသိသည်။

မျိုးမျိုးဇင်ရဲ့အသံ ...

“အ ... ကို ... ကြီး ... ခစ် ... ခစ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ဦးငွေတိုး သူ့နားနှစ်ဖက်ကိုလက်နှင့်ပိတ်လို့ထားသည်။ မျိုးမျိုးဇင်

သူ့ကိုလာခြောက်တာပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

သူ့ကိုခေါ်ပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ရယ်မောနေတာကြောင့် အထိတ်တလန့်

နှင့်ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ် ...

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

အိမ်တံခါးခေါက်သံကိုကြားရပြန်သည်။ ဦးငွေတိုးကခေါင်းကိုထောင်

၍ ...

“ဘယ်သူလဲ”

“သူဌေး ကျွန်မပါ ဒေါ်သန်းကြည်”

“ဟင်”

ဦးငွေတိုးစိတ်ထဲ အားတက်လို့သွားသည်။ တံခါးဆီသို့ အလျင်အမြန် လာကာ ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“သူဌေး ... စောစောကရယ်သံကြားလို့ ... ”

“ဟုတ်တယ် ... မသန်းကြည်”

ဦးငွေတိုးက သူကြုံသမျှကိုဒေါ်သန်းကြည်အားပြောပြလိုက်သည်။

“ဟာ ဒါဆို ... မျိုးမျိုးဇင်လာခြောက်တာပဲနေမှာ”

“ငါ ... ငါ ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲမသန်းကြည်”

“ဘုရားဂုဏ်တော်တွေသာများများရွတ် သူဌေး သရဲတစ္ဆေတွေက ဘုရားဂုဏ်တော်တွေ အသံကြားရင်မခံနိုင်ဘူးပြေးတာပဲ”

“ငါ ... ငါမှမရတာ ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ကျွန်မရွတ်ပေးမယ် သူဌေးအခန်းထဲသာဝင်အိပ်နေဟုတ်ပြီလား”

“အေး”

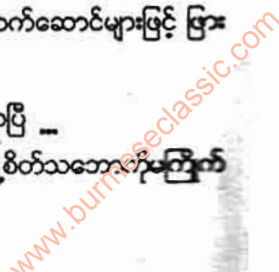
ဦးငွေတိုးက စားပွဲပေါ်မှ ပိုက်ဆံများကိုသိမ်းကာအခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည်။ ဒေါ်သန်းကြည်ကတော့ ဘုရားစင်ရှေ့မှာထိုင်၍ ဘုရားဂုဏ်တော်ကို အဆက်မပြတ်သာရွတ်လို့နေ၏။

သူ့မျက်စိထဲတွင်လည်း မျိုးမျိုးဇင်ရဲ့မျက်နှာကိုမြင်လို့လာသည်။ သူဌေး ဦးငွေတိုးက မျိုးမျိုးဇင်ကို ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်ကိုလုပ်ဖို့ သူ့ကို သွားပြောခိုင်းရာမှ မျိုးမျိုးဇင် ဒီအိမ်ကြီးကိုရောက်လို့လာသည်။

“မျိုးမျိုးဇင်ကို ဦးငွေတိုးက ငွေများ ပစ္စည်းလက်ဆောင်များဖြင့် ငြားယောင်းသော်လည်း မျိုးမျိုးဇင်လက်မခံ ...

ဒေါ်သန်းကြည်က ဒီအိမ်ကြီးမှာနေတာကြာပြီ ...

ဆွေမရှိ မျိုးမရှိတစ်ကောင်ကြွက်မို့ သူဌေးရဲ့စိတ်သဘောကုန်ကြုတ်

သော်လည်းသည်းခံနေ၏။

သူဌေးကမျိုးမျိုးဇင်ကို နည်းအမျိုးမျိုးသုံးစည်းရုံးသော်လည်းမရ။

ကြာတော့လည်း ... သူဌေးကဒေါသဖြစ်လာသည်။ မျိုးမျိုးဇင်က သူ့မိသားစုမှာတစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်နေရတာကြောင့် သူဌေးရဲ့အပြုအမူကို လုံးဝသည်းခံနေရရှာသည်။

ခုတော့ ...

မျိုးမျိုးဇင်ဆုံးလို့သွားပြီ ...

သူဌေးကိုမကျေနပ်သမျှ ဝိညာဉ်ဘဝဖြင့်လာကလွဲစားချေတာပဲဟုသာ ဒေါသနိုးကြည်တစ်ယောက်တွေ့မိပြီး အမျှဝေပေးလိုက်တော့သည်။

“ကျုပ်အခြောက်ခံရတာ အဲဒါပဲသူကြီး”

ဦးငွေတိုးကရင်းပြတာကို သူကြီးကခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်လုပ်ကာ
နေသည်။

“မျိုးမျိုးဝင် မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်နေတာသေချာနေပြီပေါ့”

“အသေအချာပဲသူကြီး ပုပ်စော်ကလည်းနံ့လိုက်တာပြောမနေနဲ့”

“အေးလေ _ ကျုပ်တို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

သူကြီးက သူငွေဦးငွေတိုးဆီမှ အကြံဉာဏ်ကိုတောင်းလိုက်သည်။

ဦးငွေတိုးကစကားသံကို တိတ်လျှက်အတန်ကြာအောင်စဉ်းစားလို့နေသည်။

ပြီးမှ ...

“ဒီလိုလုပ်မယ်ဗျာ _ ကျုပ်တို့သူ့အလောင်းကို ညဘက်သွားဖော်ကြ
မယ် ပြီးရင်တစ်ခါတည်းမီးသင်္ဂြိုဟ်မယ်”

“ဟင် ... ဘာလို့လဲ”

“မျိုးမျိုးဝင်ကရွာထဲလျှောက်သွားနေတာ သူ့သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ပဲနေမှာ
အဲ့ဒီခန္ဓာကိုယ်သာမရှိရင် ဝိညာဉ်သက်သက်ခြောက်လှန့်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ဦးငွေတိုးကသူထင်ရာကို ဇွတ်ပြောလို့နေသည်။

“ဆိုင်တော့မဆိုင်ဘူးထင်တယ်”

“ကျုပ်ပြောသလိုသာ လုပ်စမ်းပါသူကြီးရယ်၊ သင်္ချိုင်းကိုညာသက်သွား
ရင်ကျုပ်တပည့်တွေနဲ့ ကျုပ်ရယ်သူကြီးရယ် သွားကြမယ် ...”

ကျုပ်ကိုဆရာတစ်ယောက်ကပေးထားတဲ့ အင်းပြားရှိတယ်၊ အဲ့ဒီအင်းပြားကိုရေစိမ်ပြီး သိပ်ခြောက်ပါတယ်ဆိုတဲ့တစ္ဆေရဲ့ရုပ်အလောင်းကို လောင်းချပြီးရင်အလောင်းကိုမီးရှို့ရင် ဘယ်လိုမှမခြောက်နိုင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်လို့လား”

သူကြီးကမယုံသလို မေးလိုက်ရာ ဦးငွေတိုးက ...

“ကျုပ်ပြောသလိုသာ စမ်းကြည့်စမ်းပါ။ ဟေ့ကောင်သာနိုး သူကြီးပြန်ရင် ငါးတစ်တွဲထည့်ပေးလိုက်”

ပြောရင်းသူတပြည့် သာနိုးကိုလှမ်းအော်လိုက်သည်။ သူကြီးကဦးငွေတိုးကိုမလှန်နိုင်တာတွေအများကြီးရှိသည်။

သူကြီးလိုသမျှကို ဦးငွေတိုးကအမြဲဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည်။ သူဖြစ်ချင်တာကိုလဲ သူကြီးကခွင့်ပြုပေးရသည်လေ

“ဦးငွေတိုးဘယ်တော့လောက်လုပ်ချင်လဲ”

“အင်း”

ဦးငွေတိုးကစဉ်းစားလို့နေသည်။

ပြီးမှ ...

“လာမယ့်လကွယ်ည”

“ဟင် ... လကွယ်ညဆိုတော့ မမှောင်လွန်းဘူးလား”

“မှောင်လေကောင်းလေပဲမလား ရွာကမရိပ်မိဖို့လိုမယ် တချို့ကအယူကြီးတယ်မဟုတ်လား”

“သုဘရာဇာကြီးကို အသိပေးထားမှကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“မလိုပါဘူး သူကြီးရယ်သူကြီးတစ်ယောက်လုံးပါမှာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ”

သူကြီးလည်းဦးငွေတိုးပြောသမျှ ခေါင်းကိုသာညိတ်နေရတော့သည်။

ဦးငွေတိုးကတော့ သူ့အတွေးနှင့်သူ ပြုံး၍သာနေလေတော့သည်။

ကလေးတွေရဲ့ အမျှဝေသံပြားရတော့
ဣန္ဒြေမာယလိမ္မော်စိတ်မကောင်း
သူတို့လေးတွေကို စိတ်မချာရွှေ့
ဒီဘဝဆိုးကြီးနဲ့ပဲ

အခန်း(၅)

ဘုရားပေါ်မှာဆူတောင်းသံ

“ငါ့ကိုသေချာနင်းနော် သားထူးငါ့အကြောတွေကတအားတက်နေတာ”
ကပ္ပိယကြီးဦးတိုးက သားထူးနင်းတာတာကိုခံရင်းပြောတော့
သားထူးကနင်းရတာညောင်းလို့နေပေမယ့် ရုပ်လို့မရသေးဘဲဖြစ်နေသည်။

ကပ္ပိယကြီးကနင်းနိုင်ခိုင်းတာကလွဲရင် ကျန်သည့်နေရာများတွင်အလွန်
သဘောကောင်းလှသည်။ဘုန်းကြီးကျောင်းမှဆွမ်းကျွန် ဟင်းကျွန်များကိုသားထူး
အိမ်ပြန်တိုင်းပေးလိုက်လေ့ရှိသည်။

သားထူးကသူညီမလေးအတွက် ဆွမ်းကျွန်ဟင်းကျွန်များကိုယူ၍
ကျွေးကာမောင်နှမနှစ်ယောက်အသက်ဆက်ရသည်။

“သားထူး မင်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကျောင်းမှာလာနေပါလား
ငါဆရာတော်ကိုပြောပေးမယ်လေ”

“မနေချင်ပါဘူးကပ္ပိယကြီးရယ် မေမေခေါင်းချသွားတဲ့နေရာမှာပဲ
နေချင်တယ်”

“အေးလေ _ အဲ့လိုဆိုတော့လည်း မင်းသဘောပဲ”

ကပ္ပိယကြီးကပြောလို့နေသည်။ သားထူးတို့မောင်နှမကို ဦးတိုးကချစ်သည်။ ဆရာတော်ကျောင်းတွင် စာသင်နေသည့်သားထူးလိုအပ်တာမှန်သမျှကို ကပ္ပိယကြီးကိုသူတတ်နိုင်သလောက် ဖြည့်စီးလို့ပေးသည်။

“ကျွန်တော်သင်္ကန်းစီးချင်တယ် ကပ္ပိယကြီးရယ်”

“ဟ ... ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြန်ပြီလဲ”

“မေမေကုသိုလ်ရအောင်ပါ”

“သင်္ကန်းစီးတာ လွယ်တယ်များထင်လို့လား ဒကာရှိမှဖြစ်တာ”

“ဟင် ... အဲ့လိုလား”

ကပ္ပိယကြီးပြောတာကို သားထူးကနားမလည်၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှင်ပြုတာရဟန်းခံတာ ဒကာကပြုပေးမှရတာ သားထူးရဲ့ အဲ့ဒီဒကာကပစ္စည်းလေးပါးကို တာဝန်ယူရတယ်လေ”

“ဪ ... ”

သားထူး ကိုရင်ဝတ်ချင်တာ အကြောင်းရှိသည်။ အခုတလောရွာထဲမှာ သူမေမေရဲ့သတင်းကိုကြားရတော့ သားထူးစိတ်မကောင်း ...

သူ့ကိုရင်ဝတ်လိုက်လျှင် သူမေမေရဲ့မကျွတ်မလွတ်ဘဝက လွတ်နိုင်သည်ဟုသူ့စိတ်ထဲထင်မိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ...

“သားထူးဘာလို့ရပ်နေတာလဲ ဆက်နင်းလေ”

အတွေးလွန်ပြီး ရပ်နေရာမှကပ္ပိယကြီးသတိပေးမှ သားထူးလဲသတိဝင်လာကာဆက်နင်းတော့သည်။

အတန်ကြာမှ ...

“ကဲ ... တော်ပါပြီကွာ ဆင်းတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သားထူးကအောက်ဆင်းတော့ ကပ္ပိယကြီးကထထိုင်လိုက်ပြီး ...

“ရွာထဲမှာအခုတလော သရဲအရမ်းခြောက်တယ်လို့ကြားတယ် မင်းလည်းကြားမိလား”

“ကြားတယ်ကပ္ပိယကြီးအဲ့ဒီအတွက်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ အားလုံးကမေမေလိုက်ခြောက်နေတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ”

“အင်း _ လူတွေကလည်းခက်တယ်ကွာ၊ အဲ့ဒီလိုထင်ကြလို့ ကြာရင် မင်းတို့မောင်နှမပါဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

ကပ္ပိယကြီးကတွေးတွေးဆဆနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာလို့ဒုက္ခရောက်မှာလဲ”

“မင်းက ကလေးပဲရှိသေးတော့ ဘာမှမတွေးတတ်သေးဘူးလေ၊ ကံထား တော့မင်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ရွာထိပ်ကကိုးတောင်ပြည့်ဘုရားမှာ ဘုရားဝေယျာဝစ္စလုပ်ပြီး ဆုတောင်းကြပေါ့ကွာ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ကပ္ပိယကြီး”

သားထူးလည်းသူမိခင်အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်ပေးချင်တာ ကြာပါပြီအခုလိုကပ္ပိယကြီးက အကြံပေးတာကြားတော့ စိတ်ထဲ၌ ပျော်ရွှင်လို့ သွားလေတော့သည်။

ရွာထိပ်ကိုးတောင်ပြည့်ဘုရားမှာ မြေကုန်းအမြင့်တွင်တည်ထားပြီး ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်တက်သည့်လှေကားမှာ အုတ်လှေကားဖြစ်သည်။

သားထူးတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ခြင်း၊ စေတီပေါ်ကပ်ပေါက်နေသည့်ရေညှိပင်များကိုတိုက်ချခြင်း စသည်တို့ကို မမောနိုင်မပန်းနိုင်လုပ်လို့နေကြသည်။

ကိုးတောင်ပြည့်ဘုရားမှာ ရွာထိပ်တွင်ရှိသော်လည်း ရွာထဲမှလူတွေက သိပ်မရောက်ဖြစ်ကြ။

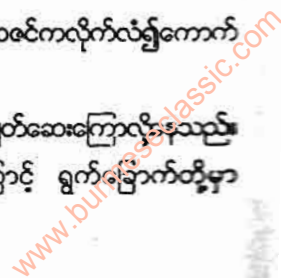
သုံးနှစ်တစ်ကြိမ်ကျင်းပသည့် ရွာဘုရားပွဲတွင်သာရောက်တာက များသည်။ ဘုရားပန်းကပ်ခြင်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်ခြင်းကို ကပွဲယကြီးဦးတိုးကသာ လာရောက်လုပ်ကိုင်လေ့ရှိသည်။

“ညီမလေးအမှိုက်တွေကို ဘုရားရင်ပြင်အပြင်ဘက်မှာပုံနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ကိုကို ... ”

ဘုရားရင်ပြင်တွင်သစ်ရွက်ခြောက်များကို ဝေင်ကလိုက်လံ၍ကောက် ယူလို့နေသည်။

သားထူးကတော့ စေတီပေါ်တက်ကာတိုက်ချွတ်ဆေးကြောလို့နေသည်။ စေတီဝန်းကျင်မှာလည်းသစ်ပင်ကြီးများရှိတာကြောင့် ရွက်ခြောက်တို့မှာ

မနည်းလှပေ။

“ကိုကိုမေမေရောက်လာရင် ကောင်းမှာပဲနော်”

“ညီမလေး အဲ့လိုမပြောရဘူးလေ”

“ဘာလို့လဲ ကိုကို”

“တို့မေမေကဆုံးသွားပြီလေ ညီမလေးရဲ့၊ ညီမလေးက အခုလိုတမ်းတနေတော့ မကျွတ်မလွတ်ဘဲ အစိမ်းသရဲဘဝရောက်နေပါဦးမယ်”

“ဟင် ... ”

ဝေဇင်ရဲ့မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တို့ဝိုင်းသွားတော့သည်။

“မေမေ ညီမလေးတို့ဆီ ဘယ်တော့မှပြန်မလာတော့ဘူးပေါ့နော်”

“ညီမလေးရယ် ... ”

သားထူးကသူ့ညီမလေးရှေ့လာ၍ ပါးပေါ်ကျနေသည့်မျက်ရည်တို့ကို သုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကိုကိုတို့ အခုလို ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်ပေးနေတာ မေမေအတွက် ပေါ့”

“မေမေအတွက် ... ”

“ဟုတ်တယ်ညီမလေးရဲ့ ကိုကိုတို့အခုလိုဘုရားသန့်ရှင်းရေးလုပ်တာကို မေမေကတွေ့လိမ့်မယ် _ မေမေကလည်းကိုကိုတို့ကို ကြည့်ပြီးကျေနပ်နေမှာပါ”

“မေမေကြည့်နေတယ် ဟုတ်လား”

ဝေဇင်လေးကခေါင်းကို ပတ်လည်ရမ်းကာလိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သားထူးကလည်းကလေးမို့ သူ့ညီမလေးနားလည်အောင်မရှင်းပြတတ် ...

“ကိုကို _ မေမေကိုလည်းရှာလို့မတွေ့ဘူး”

“မေမေကို ကိုကိုတို့ကမမြင်ရဘူးလေ”

သားထူးက သူ့ညီမလေးပခုံးကိုကိုင်ကာနှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ...

“ဟင် ... ဟင် ... ”

ရိုက်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။ သားထူးနှင့်ဝေဇင်က အသံလာရာ
ကိုခေါင်းထောင်၍လိုက်ရှာကြည့်သည်။ ထိုအသံမှာသူတို့မေမေ၏ အသံပင်ဖြစ်
မှန်းသူတို့သိကြ၏။

“မေမေ ... မေမေရေ ... ”

“ဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့်”

ရိုက်သံက တဖြည်းဖြည်းဝေးသည်ထက် ဝေးလို့သွားတော့သည်။

“မေမေ ... မေမေရေ ... ”

ရှိုက်ငိုသံတို့ရဲ့ မျက်ရည်များနှင့်အတူ ဘုရားကုန်းရဲ့အဝေးကို ကျွန်မ
ပြေးထွက်လို့လာတယ် ... ကျွန်မရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကလေးထဲမှာ လွင့်လို့နေတယ်
လေ ...

ကျွန်မရဲ့လူမမယ်သားနဲ့သမီး မျက်နှာကိုမြင်ရပြန်တော့ စိတ်ထဲ
ဘယ်လိုမှမကောင်းနိုင် ... အသည်းနှလုံးတွေလည်း ပြုတ်ထွက်မတတ်ပါ
ပဲ ...

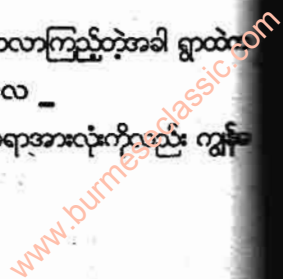
မေမေ့အတွက်ကောင်းမှုကုသိုလ် လုပ်ပေးနေတာတဲ့ကျွန်မသာစု
ခေါ်ရမှာလား ...

ကျွန်မ မခေါ်ချင်ဘူး ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတခြားဘဝရောက်
သွားရင် သားနဲ့သမီးကို မြင်တွေ့ခွင့်ရမှာမဟုတ်တော့ဘူးလေ ...

ခုတော့ ... ဝိညာဉ်ဘဝသရဲတစ္ဆေဘဝ ပြိတ္တာကျွန်မဘဝကဘယ်လို
လုပ်လူတောထဲတိုးနိုင်မှာလဲ ...

ကျွန်မရဲ့ကလေးနှစ်ယောက်ကို ညဘက်လာလာကြည့်တဲ့အခါ ရွာထဲ
ခွေးတွေက ကျွန်မနောက်ကနေလိုက်အူကြတယ်လေ ...

ကြောက်စိတ်တော့မဖြစ်မိ' အမှောင်ထဲမှာအရာအားလုံးကိုလည်း ကျွန်မ
ပြတ်ပြတ်သားသားကိုမြင်နေမိတယ် ...

ကလေးနှစ်ယောက်ကကျွန်မကိုတမ်းတပြီး ငိုတဲ့အခါကျွန်မမျက်ရည်
ကျမိတယ် ...

ကျွန်မသိပ်ချစ်ရတဲ့ ရင်သွေးလေးတွေ ...

အခုလိုဘဝဆိုးကြီးနဲ့ ကျွန်မခွဲထားရတယ်လေ ...

ကျွန်မယူကြားမရဖြစ်ရပါတယ် သူတို့ကိုစိတ်မချသရွေ့ သူတို့ဖခင်

ပြန်မရောက်သရွေ့ ကျွန်မဘယ်နေရာကိုမှ ထွက်မသွားဘဲဒီဘဝနဲ့ပဲ ...

မြေကျင်းတူးနေသူတွေရှေ့သို့
စာနက်ရောင် စာခေါင်းတစ်လုံး
ကျလာလေရာ စာခေါင်းတွင်
ရေးထိုးထားသည့် နာမည်မှာ ...

အခန်း(၆)

သင်္ချိုင်းထံကားအေး

လကွယ်ည ...

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးမဲမှောင်လို့နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
ထည်း တိတ်ဆိတ်လို့ပေမယ့် သင်္ချိုင်းသို့သွားသည့်လမ်းမမှာတော့
သူတစ်စုကမ်းထုပ် များကိုကိုင်ကာ လျှောက်လို့လာသည်။

“ရွာထဲကလူတွေမသိလောက်ပါဘူးနော်သူကြီး”

“မသိပါဘူး ဦးငွေတိုးရဲ့၊ အေးလို့အိမ်ထဲမှာကွေးနေလောက်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်နော် ရာသီဥတုကလည်း တအားအေးတာပဲ”

လူကသူကြီးအပါအဝင် စုစုပေါင်းလူကရှစ်ယောက်ရွာထဲမှ လူတစ်
ဆယ့်ခုနစ်ယောက်ပါပဲ သူငွေဦးငွေတိုးက သူ့အင်းထဲမှအင်းအလုပ်သမားများကိုလာ
ခေါ်လာခဲ့သည်။

လက်ထဲမှာတော့ ပေါက်တူး၊ ဂေါ်ပြာ၊ သံတူးရွင်းများပါလာကြသည့်
သူများတော့လည်း သူတို့မှာကြောက်စိတ်မရှိကြ။

“ဟေ့ကောင်မောင်မြင့် သင်္ချိုင်းရောက်ရင်သရဲမကို ကြိုက်တယ်ဆိုပြီး
နေခဲ့နဲ့ဦးနော်”

“ငါ့ကိုမပြောနဲ့ မင်းသာသတိထား၊ မင်းကဘာကိုမှအလွတ်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“မောင်မြင့်ပြောတာ အမှန်ပဲသာဒင်၊ မင်းမကြိုက်ဘူးတဲ့လူ ဘယ်သူ ရှိလို့လဲ အားလုံးကသာပြန်မကြိုက်ရှိရမယ်”

ဖိုးလုံးကသာဒင်ကို ဝင်၍နှိပ်ကွက်လိုက်သည်။

“သရဲမကတော့သူ့ကို ကြိုက်မှာကျိန်းသေပဲ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောဆိုလို့နေကြရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သချိုင်း သို့ရောက်လာသည်။

“သချိုင်းတော့ရောက်လာပြီ ဦးငွေတိုးခင်ဗျားကောင်တွေ ဖြစ်ပါတယ် နော်”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှလဲ သူကြီးရယ်၊ ကျုပ်တပည့်တွေသွေးမကြောင် တတ်ပါဘူး၊ ဘာတွေပဲလာလာရင်ဆိုင်ဖို့အသင့်ပဲ”

သူဌေးဦးငွေတိုးကခပ်ကြားကြားလေး ပြောလိုက်သည်။

သူကြီးက ...

“ဒီသချိုင်းက သိပ်ကြမ်းတာ သုဘရာဇာမဲကြီးကလည်း ပြောရ ဆိုရမကောင်းဘူး”

“မပူစမ်းပါနဲ့သူကြီးရယ် ဒီမှာကြည့်”

ဦးငွေတိုးက သူ့တပည့်တစ်ယောက် လွယ်ထားသည့်ပလိင်းထဲကို လက်နှိုက်၍ပြန်ထုတ်လိုက်ရာ ကြက်ကောင်လုံးကြော်ပါလာသည်။

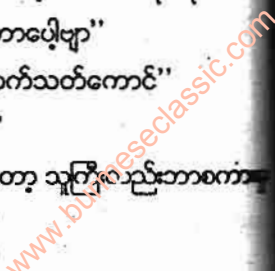
“ဘာ ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကြက်ကြော်နဲ့အရက်လေဗျာ သချိုင်းစောင့်အကောင်ကို တိုက်မယ် သုဘရာဇာကိုတော့ ငွေလေးဘာလေးပေးလိုက်တာပေါ့ဗျာ”

“ဖြစ်ပါ့မလား ... မဲကြီးကကက်သီးကက်သတ်ကောင်”

“သူကြီးကလည်း သွေးပျက်နေပြန်ပြီ”

ဦးငွေတိုးကလေသံမာမာနှင့် အပြစ်တင်တော့ သူကြီးလည်းဘာစကား

ရှေ့မဆက်ဘဲငြိမ်နေလိုက်သည်။

သူက သူကြီးဆိုပေမယ့် သူဌေးဦးငွေတိုးကိုလှန်ရဲတာမဟုတ် ပေးသမျှ ယူ ကျွေးသမျှစား ဦးငွေတိုးအထောက်အပံ့တွေနှင့် လွတ်တာမှမဟုတ်တာ- သူတို့အုပ်စု သချိုင်းထဲဝင်လာတော့ ပထမဆုံးတွေ့လိုက်တာက ဇရပ် ဟောင်းကြီးပင်ဖြစ်သည်။

“ရဲ့ ... ”

“ဟင်”

ရုတ်တရက်မြည်သွားသည့် အသံကြောင့်အားလုံးရဲ့ခြေလှမ်းတွေ တုန်ခန်ရပ်သွားသည်။ မျက်လုံးတွေကဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်လိုက်၏။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဝါးရုံတွေလေတိုက်တာ”

ဦးငွေတိုးပြောလိုက်ရာ အားလုံးရဲ့အကြည့်တွေက ဝါးရုံပင်များဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

“ဟာ ... သူ ... သူဌေး ... ဟိုမှာ ... ”

“ဘာလဲကွ”

သူဌေးရဲ့တပည့်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဖိုးလုံးရဲ့အသံကြောင့် အားလုံးက ဖိုးလုံးပြရာကိုကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟင် ... ဖျာလိပ်ကြီး”

ဝါးရုံပင်အောက်ခြေတွင် ဖျာလိပ်ကြီးကိုတွေ့လိုက်ရ၍ အားလုံးထိတ် လန့်ကြောက်ရွံ့သွားသည်။

“အထဲမှာ ... ဘာ ... ဘာလဲမသိဘူး”

“ဘာရှိမလဲကွ _ အလောင်းပဲနေမှာပေါ့၊ ဘယ်ရွာကလာချထားလဲ မှမသိတာ”

ဒီသချိုင်းကို သူတို့ရွာတစ်ရွာထဲကလာချကြတာမဟုတ် ရွာအနီးအနား ကရွာတွေအပြင် ကွင်းထဲနေသူများပါလာ၍ မြှုပ်နှံလေ့ရှိသည်။

သူကြီးကစူးစမ်းစွာဖြင့် ...

“လာ ... သွားကြည့်ကြမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား ... ”

“ဘယ်ကအလောင်းလဲဆိုတာ သူ့ကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျုပ်သိသင့်တာပေါ့ တော်ကြာရာဝတ်မှုတွေနဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သူ့ကြီးပြောတာ သဘာဝကျသဖြင့် ဦးငွေတိုးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်းလေ ... သူ့ကြီးသဘောပဲ”

“လာ ... သွားကြည့်ကြမယ်”

သူ့ကြီးက မီးတုတ်ကြီးကို၌ ဖျာလိပ်ပတ်ထားသောအလောင်းကောင်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးလိုလာသည်။ အနားရောက်သောအခါ ...

“ဟင်”

“ဖျာ ... ဖျာလိပ်ကြီးကလှုပ်နေတယ်”

သူ့ကြီး သူ့မျက်လုံးကိုတောင်သူမယုံချင် ဖျာလိပ်ကိုဆွဲဖြည့်မည့်စိတ်ကူးလည်းပျောက်လို့သွားသည်။ ဦးငွေတိုးရဲ့တပည့်တွေလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ပူးကပ်လို့သွားကြသည်။

ဦးငွေတိုးက ...

“ထား ... ထားလိုက်ပါဗျာ၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်တာပဲကောင်းပါတယ်”

“အင်း”

သူ့ကြီးကခေါင်းညိတ်လိုက်ပေမယ့် ဖျာလိပ်ကြီးကိုတော့ထိတ်လန့်စွာလှမ်းကြည့်လိုက်သေးတော့သည်။

“ဤသင်္ချိုင်းကိုစောင့်သောအစောင့်ကြီးဟာ ဤကြက်ကြော် အရက် တို့ကိုကျွန်ုပ်တို့မှကျွေးမွေးပါသည်။ အစောင့်ကြီးပိုင်ဆိုင်သော ဤသင်္ချိုင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ အလောင်းတစ်လောင်းအားဖော်မည်ဖြစ်သည်။ ဘာအနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ ပြီးမြောက်အောင် အစောင့်ကြီးမှကူညီပါ”

ဦးငွေတိုးက သူ့တပည့်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အောင်တင့်ကိုသင်္ချိုင်း စောင့်အား ပသသည့်တာဝန်ပေးထား၍ အောင်တင့်က လုပ်စရာရှိတာများကို လုပ်ဆောင်လို့နေသည်။

ပန်းကန်ထဲတွင်ထည့်ထားသည့် ကြက်ကြော်ဘေး၌ အဖုံးဖွင့်၍ချထား သည့် ချက်အရက်တစ်လုံးကို အုတ်ဂူတစ်လုံးပေါ်တွင်တင်၍ထားလိုက်သည်။

“သူကြီး မျိုးမျိုးစင်မြေပုံကဘယ်နေရာလဲ”

“ဟိုဘက်နားက မြေပို့ပို့ပဲ”

သူကြီးက လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ရာ ဦးငွေတိုးကသူ့တပည့်များကိုပေးငြေ့ ပြလိုက်၏။

ဦးငွေတိုးတပည့်များကလည်း မြေပုံနားသွားကာပေါက်တူးကို မြှားဖတ် လျက်မြေပုံကို စတင်၍တူးလိုက်သည်။

“ဂီး”

“ဟင်”

“ဟာ”

ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်က မြေတူးနေသူတွေရဲ့ခေါင်းပေါ်ဝဲပျံကာနေ၍ အော်မြည်နေသည်။

သူကြီးနှင့်ဦးငွေတိုးတို့တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍ မျက်နှာပျက်နေကြသည်။

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ... ဟင်း ... ဟင်း”

“ဟင်”

ရယ်သံက သချိုင်းထဲတွင် ပီပီပြင်ပြင်ထွက်ပေါ်လို့လာသည်။

“ဦးငွေတိုး ... ”

“မျိုး ... မျိုး ... ဇင်ရဲ့အသံ”

မြေကျင်းတူးနေသူတွေလည်း ရပ်လိုက်ပြီးရယ်မောသံကို အထိတ်တလန့်နှင့်နားထောင်နေကြသည်။

“ခစ် ... ဟင်း ... ဟင်း”

ဦးငွေတိုးရဲ့တပည့်တွေက မြေကျင်းတူးနေတာကိုပဲရပ်လိုက်ရမလား ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေကြသည်။

ထိုစဉ် ...

“ဖလပ်”

“ဟာ”

အသံကြား၍လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အုတ်ဂူပေါ်တင်ထားသည့် ပန်းကန်ထဲ မှကြက်ကြော်နှင့်အရက်ပုလင်းတို့ကို ဂူဘေးမှလက်မည်းကြီးထွက်လာကာ အောက်သို့ဆွဲချသွားတော့သည်။

သူကြီးနှင့် ဦးငွေတိုးတို့လည်း ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ်တောင်မယုံခွင့်-

“သူ ... သူဌေး ... ဘာလုပ်ရမလဲ”

ဖိုးလုံးကလှမ်းမေးရာ သူဌေးဦးငွေတိုးက ...

www.burmeseclassic.com

“တူးကွာဆက်တူး ... ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ဦးငွေတိုးရဲ့တပည့်တွေက ကြောက်ကြောက်နှင့်တူးနေရတာကြောင့် အလုပ်ကသိပ်မပြီး ... ကြောက်စိတ်ကလည်း လွမ်းမိုးနေတာလည်းပါ၏။

“ဟင် ... နံလိုက်တာ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်တယ်ကွ”

အလွန်နံစော်နေသည့် ပုပ်နံ့ဆိုးကြီးထွက်ပေါ်လာရာ အားလုံးက နှာခေါင်းကိုပိတ်ထားကြသည်။

“ခစ် ... ခစ် ... ဦးငွေတိုး ... ”

“ဟင်”

ရယ်မောသံနှင့်အတူ ဦးငွေတိုးရဲ့နာမည်ခေါ်သံကြားရ၍ အားလုံးကြက် သေသေသွားကြသည်။

ထိုစဉ် ...

“ဝုန်း”

“အမလေးဗျ”

မြေကျင်းတူးနေသူတွေရှေ့သို့ အနက်ရောင်အခေါင်းတစ်လုံး ပစ်ချလာ လေရာ ကြောက်လန့်တကြား ဝိုင်းအော်လိုက်ကြသည်။

ပြေးသည့်သူတွေကလည်း ထွက်ပြေးလို့သွားသလို ကြောက်ရွံ့စိတ်များ၍ ကြောင်ရပ်နေသူတွေကလည်းရှိသည်။ ထိုထဲတွင် ... သူကြီးနှင့်ဦးငွေတိုးလည်း ပါ၏။

အနက်ရောင်အခေါင်းရဲ့ အပြင်ဘက်နံရံတွင် ရေးထိုးထားတာက

“ဦးငွေတိုး ... ”

ရဲ့နာမည်ပင်ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံး သတိဝင်လာတာကသူကြီးပင်ဖြစ်၏။

“ဦးငွေတိုး အခြေအနေမကောင်းဘူး”

“ဟင်”

သူကြီးက ဦးငွေတိုးပခုံးကိုပုတ်ကာပြောတော့ ဦးငွေတိုးလည်းသတိ
ဝင်လာကာအခေါင်းအနက်ကြီးကိုကြည့်၍ ထိတ်လန့်စွာနှင့် သချိုင်းထဲမှ
ပြေးထွက် လာသည်။

ဦးငွေတိုးရဲ့နောက်မှာတော့ သူကြီးနှင့်ဦးငွေတိုးတပည့်များပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့ အလုအယက်ကိုပြေးထွက်လာပေမယ့် သချိုင်းထဲမှရယ်မောသံ

ကြားကတော့ ထိတ်လန့်ကြောက်မက်ဖွယ် ထွက်ပေါ်လို့လာလေတော့သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ်”

တစ္ဆေတစ်ကောင်တောင်ပါလာတယ်
ခြံပြင်မှာစောင့်နေတယ်လေ ...

အခန်း(၇)

မင်းတုန်းမင်း

“ဗို. ... သူကြီး ... ”

အလွန်ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် ခြံမှအော်လိုက်တာကြောင့် သူကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ... သုဘရာဇာ”

အချိန်ကလည်း မမှောင်တမှောင် ညနေနေဝင်မိုးချုပ်စအချိန်ဖြစ်နေ သလို သုဘရာဇာကြီးကလည်း အပေါ်အကျီမပါ ညစ်ထေးနေသော ပုဆိုးကို ခါးတောင်းကျိုက်လို့ထားသည်။

အသားအရေက မဲမှောင်လို့နေသလို ပြူးကျယ်လှသည့်မျက်လုံးကြီးများ ဖြင့် သူကြီးခြံထဲသို့စိုက်ကြည့်၍ ...

“သူကြီးထွက်လာမလား ကျုပ်ဝင်လာခဲ့ရမလား”

“ဝင်ခဲ့ သုဘရာဇာ”

သူကြီးကခြံအပြင်သို့ထွက်မတွေ့လို ... အထဲသို့ခေါ်ရမှာလည်း စိတ်ကမသန့် ...

သို့သော် ...

သူကြီးဆိုတော့လည်း ငြင်းလို့ကောင်းတာမှမဟုတ်တာကြောင့် အထဲ သို့သာခေါ်လိုက်သည်။

သုဘရာဇာကြီးက သူကြီးရှေ့ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်ကိစ္စရှိလို့လာတာ”

“ပြောဘာကိစ္စလဲ သုဘရာဇာ ... နေ့လည်ခင်းထွက်ခဲ့ပြီးရော”

“နေ့လည်ပိုင်းမအားဘူးဗျ၊ မသာပြေမြုပ်နေရသေးတယ်”

သုဘရာဇာကြီးက စားပွဲပေါ်မှရေခွေးကြမ်းအိုးကို ကောက်ကိုင်ကာ အဖုံးကိစ္စနှင့် လက်ဖက်ခြောက်ကို ယူဝါးလိုက်သည်။ သူကြီးမျက်နှာကပျက်လို့သွား ၏။

သုဘရာဇာရဲ့လက်နှင့်ထိတာကို မကြိုက်တာလည်းဖြစ်သည်။

“ကိစ္စက ... ”

“ကျုပ်သင်္ချိုင်းကိုမနှေ့ညက လူဝင်သွားတယ်”

“ဟင်”

သူကြီးပျက်နေသည့် မျက်နှာကိုချက်ချင်းပြင်လိုက်သည်။ မသိဟန် ဆောင်၍ ...

“ဘာဝင်လုပ်သွားလို့လဲ”

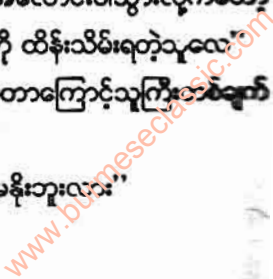
“အလောင်းဖော်ဖို့လုပ်တယ်နဲ့တူပါတယ်ဗျာပြေကျင်းကိုဖော်ထားတာ တွေတာပဲ”

“အလောင်းပါသွားလား”

“မပါလို့ပေါ့ဗျာ ... ကျုပ်သင်္ချိုင်းကအလောင်းပါသွားလို့ကတော့ မရရအောင်လိုက်ရှာမှာ ကျုပ်ကအလောင်းတွေကို ထိန်းသိမ်းရတဲ့သူလေ”

သုဘရာဇာကြီးကအားနှင့်မာန်နှင့်ပြောတာကြောင့်သူကြီးတစ်ချက် တွန့်လို့သွားသည်။

“ခင်ဗျားသင်္ချိုင်းထဲလူဝင်တာ ခင်ဗျားမနိုးဘူးလား”

“ကျုပ်ကအိပ်ရင်မသာလာဖိရင်တောင် နီးတာမဟုတ်ဘူးခက်တယ်
သူခိုးဆိုတာ ရွာထဲအရပ်ထဲခိုးပေါ့ သင်္ချိုင်းလာပြီးအလောင်းခိုးရတယ်လို့”

“ကျုပ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

သူကြီးကဟန်ပါပါနှင့်မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်လာအသိပေးတာပါ နောက်တစ်ခါသင်္ချိုင်းထဲ အလောင်းလာ
တာဆိုရင် ကျုပ်အကောင်တွေနဲ့လွှတ်လိုက်မယ်”

“ဘယ်အကောင်တွေလဲ”

သူကြီးကသုဘရာဇာကြီးပြောတာကို နားမလည်၍မေးလိုက်သည်။

“တစ္ဆေတွေလေ ဘာလဲသူကြီးမယုံလို့လား .. အခုတောင်တစ်ကောင်
ပါလာတယ်”

“ဟင် ... ဘယ်မှာလဲ”

သူကြီးကအထိတ်တလန့်နှင့် မေးလိုက်သည်။

“ခြံဝမှာပါဗျာ၊ အထဲခေါ်မလာပါဘူး၊ သူကြီးကို ပြောပြီးပြီနော် သင်္ချိုင်း
လာလို့လူသေရင် သုဘရာဇာသတ်တာမဟုတ်ဘူး တစ္ဆေသတ်တာ”

သုဘရာဇာကြီးက ပြောလည်းပြောပြန်ရန် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်
သည်။

သူကြီးက ...

“ခင်ဗျားအလောင်းတွေကို ချက်ချင်းသင်္ဂြိုဟ်လား နောက်မှသင်္ဂြိုဟ်
လား”

“လူစုလူဝေးနဲ့လာချရင် ချက်ချင်းသင်္ဂြိုဟ်ပေးတာပေါ့၊ တချို့အလောင်း
တွေကအချိန်မတော်ရောက်လာရင် ဒီအတိုင်းထားလိုက်တာပဲ ...

နောက်နေ့မှ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်တယ် ဘာဖြစ်လို့လဲသူကြီး ... ”

“ဘာ ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

သူကြီးလည်း မသိသလိုနှင့်စကားကို ပြန်ထိန်းလိုက်သည်။

သုဘရာဇာကြီးက ...

“သွားမယ်သူကြီး မသာတစ်လောင်းတောင်မမြှုပ်ရသေးဘူး”

“အင်း ... အင်း”

သူကြီးကခေါင်းညိတ်လိုက်စဉ် သုတရားကြီးကခြေလှမ်းကဲ့ကြီးများဖြင့်

ခြံထဲမှထွက်လို့သွားတော့သည်။

“ဟာ ... ဘာကြီးလာတယ် အပေါ်တက်ဘာကြီး”

“ရပါတယ်ကွာ ကွပ်ပျစ်မှာပဲထိုင်လိုက်တော့မယ်”

သုဘရာဇာကြီးကတဲအောက်တွင်ထိုင်တော့ သားထူးနှင့်ဝေဇင်တို့က ကွပ်ပျစ်အောက်ဘက်နားတွင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“သားနဲ့ဒုမိးစားရသောက်ရတာ အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်ဘာကြီးရယ် ကပ္ပိယကြီးနဲ့ဆရာတော်က ဆွမ်းကျွန်ဟင်း ကျွန်တွေကိုအမြဲပေးပါတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့ကွယ်၊ မင်းတို့မောင်နှမအားမငယ်နဲ့ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ ဘယ်တော့မှအရှုံးမပေးရဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ဘာကြီး”

သားထူးတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

“သားကညီမလေးကို အမြဲစောင့်ရှောက်၊ စာကိုလည်းတတ်အောင်သင် လိုအပ်တာဘာကြီးပုံပိုးပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သုဘရာဇာကြီးက ပုဆိုးကြားတွင်လိပ်ထားသည့် ပိုက်စာတို့ကို ထုတ်၍သားထူးအားပေးလိုက်သည်။

“ပိုက်ဆံတွေမနည်းပါလား ဘဘကြီး”

“သားတို့လိုအပ်တာသုံး၊ ရှိတိုင်းလည်းအများကြီးမသုံးရဘူး စေ့စေ့
ငှာသုံး”

“ဘဘကြီးရယ် ... ”

သူဘရာဇာကြီးရဲ့စေတနာကို မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံးမျက်ရည်တွေ
ဝိုင်းသည်အထိကျေးဇူးတင်ကြသည်။

“သားက ညီမလေးကို အဝတ်အစားဝယ်ပေးချင်နေတာ ဘဘကြီး
ရဲ့”

“အဲ့ဒီအတွက်မပူနဲ့ ဘဘကြီး မြို့ကိုလာကြည့်မှာလိုက်မယ် အခုပိုက်ဆံ
တွေကညဘက်မီးထွန်းရင် ရေနံဆီဝယ်ဖို့ တခြားစားချင်တာစားဖို့ပဲ ကျန်တာ
ဘဘကြီးစီစဉ်ပေးမယ်”

သားထူးရဲ့ရင်ထဲမှာ အလွန်ကျေနပ်သွားသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ
လွဲ၍တစ်ရွာလုံးက သူတို့မောင်နှမကိုကျင်ထားကြတာလေ။ မီးထွန်းရန်ရေနံဆီ
မရှိ၍အမှောင်ထဲမှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်နေခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေမနည်းတော့။

သူကတော့ကိစ္စမရှိ သူညီမလေးကမနက်ပိုင်း မုန့်စားချင်သည် ပိုက်ဆံ
ကမရှိတော့ မကျွေးနိုင် ... အခုတော့ ...

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် သားနဲ့သမီးပိုက်ဆံကို အများကြီးမကိုင်ထားနဲ့
လိုသလောက်နဲ့သွားဝယ်စား၊ ပိုက်ဆံဆိုတာ များများကိုင်ထားရင်အန္တရာယ်များ
တယ်”

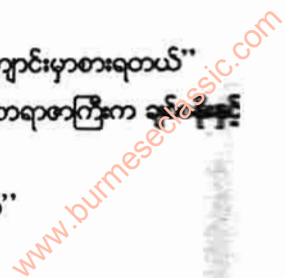
“သားမသုံးပါဘူး ညီမလေးပဲသုံးပါစေ”

“ကိုကိုလည်း မုန့်စားပါ”

“ရတယ်ညီမလေးရဲ့ ကိုကိုကဘုန်းကြီးကျောင်းမှာစားရတယ်”
မောင်နှမနှစ်ယောက် ပြောနေကြတာကိုသူဘရာဇာကြီးက **ခုပ်ခုပ်**

ကြည့်၍ ...

“ဘယ်သူမှမစားရင် ငါပြန်ယူသွားမှာနော်”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ”

“ခပ် ... ခပ် ... ”

သားထူးတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံးက ရယ်နေကြသည်။

သားထူးက ...

“ဘဘကြီး သားကိုရင်ဝတ်ချင်ထယ်”

“ဟေ ... ဘာလို့လဲကွ”

“ရွာထဲမှာပြောနေကြတယ် မေမေကမကျွတ်ဘူးတဲ့ တစ္ဆေမကြီးဖြစ်လို့
လိုက်ခြောက်နေတယ်တဲ့ ဘဘကြီးရယ် ...

မေမေကျွတ်လွတ်အောင် သား ကိုရင်ဝတ်ချင်တာပါ”

“ဟင်း”

သုဘရာဇာကြီးက မိခင်ပေါ်ထားသည့်သားတစ်ယောက်ရဲ့ စေတနာ
သက်ပြင်းချလောက်အောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်လို့သွားသည်။

သူ့ ... လူသေအလောင်းပေါင်းမြောက်များစွာမြှုပ်ခဲ့သည်။ တစ်
စိတ်မကောင်းမဖြစ်ခဲ့။

အခုတော့ ...

“ဖေဖေကတော့ပြောဖူးပါတယ်၊ သားကိုရင်ပြုပေးပြီး ညီမလေး
နားသပေးမယ်တဲ့ တို့မိသားစုတွေ အလှူကြီးပေးကြမယ်လို့ပြောတယ် ...

ဒါပေမယ့် ဖေဖေကထောင်ထဲရောက် မေမေက ... ”

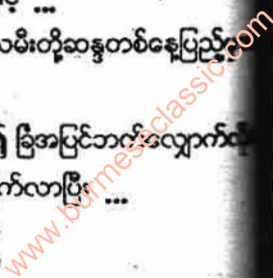
သားထူးမျက်ရည်ကျရပြန်သည်။ သားထူး ငိုတော့သူ့ညီမ
ဝေဇင်ကလည်းငိုသည်။

သုဘရာဇာကြီးက စိတ်မကောင်းစွာနှင့် ...

“ကဲပါ ... သားနဲ့သမီးရယ်၊ သားတို့သမီးတို့ဆန္ဒတစ်နေ့ပြည့်

ဘဘကြီးသွားတော့မယ်”

သုဘရာဇာကြီးက ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှဆင်း၍ ခြံအပြင်ဘက်လျှောက်
စဉ် ... သားထူးနှင့်ဝေဇင်တို့နောက်မှပြေးလိုက်လာပြီး ...

“ဘဘကြီး”

“ဟေ ...”

“သမီး မုန့်မစားတော့ဘူး ဘဘကြီး၊ ရွာထိပ်ကကိုးတောင်ပြည့်စေတီ
ဆော်လေးကို ထုံးသက်န်းကပ်ချင်တယ် မေမေကုသိုလ်ရအောင်ပါ”

ဝေဇင်လေးရဲ့ စကားကိုကြားတော့ သုဘရာဇာကြီးက ဒူးထောက်ကာ
ဆိုင်ချလိုက်ပြီး ...

“ဘဘဘဝမှာ မိဘကျေးဇူးကိုသိတတ်တဲ့သူတွေကို လက်တွေ့တွေ့တာ
ဒီပထမဆုံးပါပဲသမီးရယ်၊ သမီးမုန့်စားပါ ထုံးသက်န်းကပ်ဖို့ ဘဘကြီးသပ်သပ်
ဆေးပါမယ်”

“ရပါတယ် ဘဘကြီး မုန့်မစားရတာကြာတော့အကျင့်ဖြစ်နေပြီ မစား
တော့ပါဘူး၊ ဘုရားအတွက်ပဲလှူလိုက်မယ်နော်”

“သမီးရယ်”

သုဘရာဇာကြီးက ဝေဇင်လေးရဲ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တလှတယာကိုင်ထား
ဆိုက်သည်။

“မေမေ့ကိုပြောလိုက်ပါနော် သမီးမေမေ့အတွက်အမြဲဆုတောင်းပေးနေ
ဆယ်လို့”

“အေးပါကွယ်”

သုဘရာဇာကြီးက မတ်တတ်ရပ်ကာလှည့်ထွက်သွားတော့ သားထူး
ကသူညီမလေးပခုံးကိုဖက်ကာ သုဘရာဇာကြီးကျောပြင်ကိုကြည့်၍ ကျန်ခဲ့လေ
တော့သည်။

အခန်း(၈)

ဒါပဲကိုလက်ထဲက

“ဟဲ့ ... နင့်လက်ထဲမှာပိုက်ဆံတွေ နင်ဘယ်ကရလာလဲ ပြောစမ်း”
ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ပုမကဆိုင်ထဲဝင်လာသည့် ဝေဇင်ကိုကြည့်ကာ
မေးလိုက်သည်။ ဝေဇင်လေးကကြောက်ကြောက်နှင့် ပိုက်ဆံကိုလက်ထဲတွင်
အတင်းဆုပ်လို့ထား၏။

“ဟဲ့ ... ငါမေးနေတာဖြေလေ”

“ဟင့်အင်း ... ”

ဒေါ်ပုမကိုကြောက်နေ၍ ဝေဇင်လေးခေါင်းခါလိုက်သည်။

“နင်ခိုးလာတာပဲနေမှာ ပေးစမ်းပိုက်ဆံ”

“ဟင့်အင်း”

ဝေဇင်လေးကခေါင်းခါ၍ ငြင်းလိုက်သည်။ ဒေါ်ပုမကဝေဇင်လေးရဲ့
လက်ကိုအတင်းဆွဲ၍ လက်ကိုအတင်းဖြည့်သည်။

“ပေးစမ်း”

“ဟီး ... မလုပ်ပါနဲ့မေမေအတွက် ဘုရားကိုထုံးသက်န်းလှူချင်ဦး”

ဝေဇင်ကငိုလည်းငိုပြောလည်းပြောသည်။ ပိုက်ဆံရတဲ့အလုပ် မလုပ်တတ်သေးသည့် သူတို့မောင်နှမမှာပိုက်ဆံရှိတာ ဒေါ်ပုမအတွက်သံသယ ဝင်စေသည်။

“နင်ခိုးထားတာပဲဖြစ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် နင့်အစ်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းက ခိုးတာပဲနေမှာ ... ”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကိုမခိုးဘူး”

“ပေးစမ်းဆို ငါလုပ်လိုက်ရ”

ဝေဇင်လေးကလည်း ပိုက်ဆံကိုလက်ထဲ အတင်းဆုပ်လို့ထားသည်။

“ဟီး ... ဟီး ... ”

ဝေဇင်လေးရဲ့ငိုသံ ဒေါ်ပုမရဲ့အော်သံကြောင့် တဖြည်းဖြည်းနှင့်လူတွေ စိုင်းလို့လာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မပုမ”

“သူခိုးမလေ ... လက်ထဲမှာပိုက်ဆံတွေ့လို့ မေးနေတာမဖြေဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ... သမီးပိုက်ဆံ”

“သူကပိုက်ဆံ ဘယ်မှာရှိမှာလဲ သူများဆီကခိုးတာပဲနေမှာပေါ့”

“အင်း ... ဟုတ်နိုင်တယ်”

“ဒီကောင်မလေး ... ဘယ်ကရလို့လဲ”

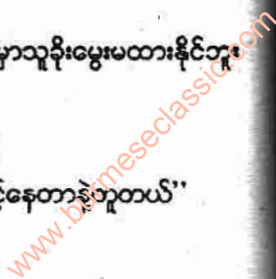
တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြစဉ် ရွာမှကာလသား ခေါင်းတင်စန်းရောက်လို့လာပြီး ...

“ကလေးကို အရမ်းမခြောက်နဲ့လေ အေးအေးဆေးဆေးမေးပေါ့ ခင်ဗျားတို့က ဘာမှန်းမသိဘူး စွပ်စွဲနေတယ်”

“ဟဲ့ ... နင်နေရာတကာမပါနဲ့ ရွာထဲမှာသူခိုးမွေးမထားနိုင်ဘူး ဆုံးမတန်ရင်ဆုံးမရမယ်”

ဒေါ်ပုမကတင်စန်းကို ရန်တွေ့လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကဆုံးမတာနဲ့မတူဘူး။ အနိုင်ကျင့်နေတာနဲ့တူတယ်”

“ နင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ ”

“ အမြင်မတော်လို့ဗျ ”

“ အမြင်မတော်ရအောင် နင်နဲ့မွေးထားတာလား တစ္ဆေမကိုမယား တော်ချင်တဲ့ဟာနဲ့ အခုမှလာတွေ့တယ် ”

“ ခင်ဗျားမပိုက်ရိုင်းနဲ့ ဒီကလေးတွေကိုတစ်ရွာလုံးက ဝိုင်းနှိမ်နေကြတာ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ၊ တကယ်ဆိုမိမဲဖဲကိုကူညီရမှာ ခုလည်းဘာမှသေချာ မသိဘဲနှိပ်စက်အနိုင်ကျင့်ချင်တယ် ”

“ အမလေးဟဲ့ ခုမှမျိုးမျိုးဖင်လင်ငယ်နဲ့လာတွေ့နေတယ် ”

ဒေါ်ပုမကပါးစပ်ကလည်းကြမ်း လူကလည်းကြမ်းတာကြောင့် အသံက ဆူညံလို့နေသည်။

“ ကဲပါ သူကြီးအိမ်ကိုသာ ဒီကောင်မလေးကိုခေါ်လာခဲ့ လမ်းမှာရှင်း လို့ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး ”

“ ဟုတ်တယ်သူကြီးနဲ့ ရှင်းတာကောင်းတယ် ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဝိုင်းပြောကြရာ ဒေါ်ပုမကဝေဝေလေးရဲ့လက်ကို ဆွဲ၍ သူကြီးအိမ်သို့ရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာသွားတော့သည်။

နောက်မှလည်း တင်စန်းအပါအဝင်ရွာသူရွာသားတစ်ချို့လိုက်ပါလို့ သွားကြ၏။

သူကြီးအိမ်ရောက်သောအခါ သူကြီးက ...

“ ဘာဖြစ်လာတာလဲဟေ့ ... ”

“ သူ့ခိုးဖမ်းလာတာသူကြီးရေ သူ့ခိုးဖမ်းလာတာ ... ”

“ ဟေ ”

သူကြီးမျက်လုံးပြူးလို့သွားသည်။ ဒေါ်ပုမလက်နဲ့ဆုပ်ခေါ်လာတာ မျိုးမျိုးဖင်သမီးလေး ဝေဝေဖြစ်နေသည်။

“ ဒီကောင်မလေးပိုက်ဆံတွေကိုပိုပြီး ဈေးလာဝယ်တယ်ပိုက်သောအခါ ရလဲမေးတာ မပြောဘူး ”

ဝေဇင်လေးကဆံပင်တွေဖရိုဖရဲ မျက်နှာပေါ်မှာလည်း မျက်ရည်စီးကြောင်းတို့ဖြင့် ညစ်ပေလို့နေသည်။

“ကလေးမ လာစမ်း”

သူကြီးကလှမ်းခေါ်လိုက်ရာ ဝေဇင်ကသူကြီးရှေ့သို့လက်ကလေးပိုက်ကာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ပိုက်ဆံတွေရှိတယ်ဆို ပြစမ်း”

“ဟင့်အင်း ... ”

ဝေဇင်လေးကလက်ကို ခို၍တင်းတင်းဆုပ်လိုက်သည်။ ကလေးဆိုတော့ သူ့ပိုက်ဆံပါသွားမှာကို နှမြောနေမိတယ်လေ ...

“ဟုတ်ပါပြီလေ ပိုက်ဆံတွေဘယ်ကရလဲ ကလေးမ”

“ဟို ... ဟို ... ”

သုဘရာဇာကြီးပေးသွားတာကို ပြောရင်ကောင်းမလားဟု ဝေဇင်တွေ့လိုက်သည်။

သူကြီးက ...

“ကလေးမအစ်ကိုပေးတာလား မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“မ ... မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ရင်ဘယ်ကရလဲ မပြောရင်တစ်နေ့ကုန် နေပူလှန်းလိုက်မယ်နော်”

သူကြီးကခြိမ်းခြောက်လိုက်ရာ ဝေဇင်မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်များ ပိုင်းလို့သွားသည်။

“မေးနေတယ်လေ ... ”

“သုဘရာဇာ ဘာကြီးပေးတာ ... ”

“ဟင်”

“ဟေ”

သူကြီးနှင့်နားထောင်နေသူအားလုံး အံ့အားသင့်လို့သွားကြသည်။

သုဘရာဇာပိုက်ဆံဆိုတော့ ရွှေရာတဲ့အကြည့်နှင့်အိပ်ပုမက ဝေဇဉ်လက်ထဲကပိုက်ဆံကိုကြည့်လိုက်သည်။

“အမှန်ကိုပြောနေကလေးမ လိမ်တာငါမကြိုက်ဘူး”

“သမီးတကယ်ပြောတာပါ”

“သုဘရာဇာက ဘာကိစ္စ ပိုက်ဆံပေးရတာလဲ”

သူ့ကြီးကဝေဇဉ်မျက်နှာကို သေချာကြည့်၍မေးလိုက်သည်။

“သမီးမုန့်စားဖို့ပါ ... သမီးကမုန့်မစားဘဲရွာထိပ်ကဘုရားမှာ ထုံးသက်န်းကပ်ဖို့သွားဝယ်ရင်းအိပ်ကြီးကသူ့ဆီးလို့ပြောတာ”

“အမှန်ပဲနေ ငါသုဘရာဇာကြီးကို မေးကြည့်မှာ”

“မေးပါဘာ သမီးမလိမ်ပါဘူး”

“အေး ... ရွာထဲမှာဆိုးဝှက်ဖို့တော့မကြံနဲ့နေ နင်တို့မောင်နုမကို ရွာပြင်ထုတ်ထားလိုက်မှာ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“သွားတော့ ... ”

သူ့ကြီးကပြောတော့ ဝေဇဉ်လေးကလက်ထဲမှပိုက်ဆံကို ဆုပ်၍ပါးပေါ်သို့ မျက်ရည်များစီးကျကာ သူ့ကြီးခြံထဲမှ တစ်လှမ်းချင်းထွက်လာတော့သည်။

“အု ... အူး ... ဝူး ... ”

ခွေးအူသံတွေက ဆူညံလွန်စွာထွက်ပေါ်လို့လာသည်။ ဒေါ်ပုမလည်း အိပ်နေရာမှဆတ်ခနဲ လန့်နိုးလို့လာကာ သူ့အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ လာအူနေ သည့်ခွေးတွေရဲ့အသံကို နားစွင့်လိုက်သည်။

“ဖတ်”

“ဟင်”

သူ့အိမ်အမိုးပေါ်သို့ခဲကျသည့် အသံကိုကြားရ၍ခေါင်းထောင်လိုက် သည်။

“အု ... အူး ... ဝူး ... ”

ခွေးတွေကလည်း အူလိုက်တာမှအဆက်မပြတ်တော့ ...

“ဒေါ် ... ပု ... မ”

“ဟင်”

အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသည့် အသံနက်ကြီးဖြင့်သူ့နာမည်ကို ခေါ်သံကြားလိုက်ရသည်။

“ဒေါ် ... ပု ... မ ... ထ ... စမ်း ... ”

“ရှင်”

အသံကအိမ်ပေါက်ဝမှ ထွက်လာသည့်အသံဖြစ်သလို အသံအစ်အစ်ကြီး။ အသံကကြောက်ဖို့အလွန်ကောင်းတာကြောင့် ဒေါ်ပုမအသားတွေတဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“နင့် ... ကို ... လာ ... ခေါ် ... တာ ... ”

“ရှင် ... ဘယ် ... ဘယ်ကိုလဲ”

“သချိုင်းကို ... သချိုင်းမှာ နင့်အတွက်မြေကျင်းအဆင်သင့်ရှိတယ်”

ဒေါ်ပုမအခေါင်တွေ ခြောက်ကပ်လို့လာသလို ချွေးတွေကလည်းအသီးသိုက်ထွက်လို့လာသည်။

အသံသာကြားရသည် အကောင်ကိုတော့မမြင်ရ။

“ကျွန် ... ကျွန်မ ... ”

“နင့် ... အပြစ်မရှိတဲ့ကလေးကိုပြဿနာရှာတယ် နင့်ကိုအရှင်လတ်ဝတ်သင်္ဂြိုဟ်မယ်”

ဒေါ်ပုမကြောက်အားကြီး၍ ခြေလက်တွေလှုပ်လို့မရတော့ အသံကြီးတာသည်ကြားလို့နေသည်။

“နင်မလာရင် ငါလာခေါ်မယ်”

“မ ... မလုပ်ပါနဲ့ ... အား ... ”

ဒေါ်ပုမကငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်လိုက်ပြီးသတိလစ်ကာ မေ့ခြော့ပွားတော့သည်။

အခေါင်းထဲမှာအလောင်းကြီး ထိုင်တက်
မသင်္ဂြိုဟ်ဖွယ်မြင်၍ ...

အခန်း (၉)

အခေါင်းထဲကပိုင်း

“အား ... အင့် ... အင့် ... ”

ဒေါ်ပုမသတိရတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလှုပ်ကြည့်ရာ လှုပ်လို့မရတစ်စုံ တစ်ခုကသူ့ကိုချုပ်ကိုင်ထားသလိုခံစားရသည်။

“ငါ ... ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မဲမဲမှောင်မှောင်ကိုသာမြင်ရသည်။

“ဟင်”

ညကအဖြစ်အပျက်ကို တွေးမိတော့လွန်စွာထိတ်လန့်လို့သွားသည်။

“ဒို့ ... ဝေ ... ဒို့ ... ဝေ ... ”

နားထဲတွင်လည်း ကြေးစည်ထုသံကိုကြားလိုက်ရသည်။

“အမလေးအမေရဲ့ ကျုပ်ကိုထားခဲ့ပြီလား”

“ဟင်”

မချီတင်ကဲခိုလိုက်သည့်အသံကြောင့် ဒေါ်ပုမ သူ့ရောက်နေသည့် နေရာကိုသဘောပေါက်စပြုလာသည်။

“ငါ ... ငါရောက်နေတာ ... အခေါင်းထဲပြီးတော့ပြေကွင်းထဲမှာ ငါ့ကိုဘယ်သူသိပ္ပံဟ်တာလဲ”

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စိတ်နှင့် ရှိသမျှအားတို့ကို စုစည်း၍လက်ဖြင့် အခေါင်းအဖုံးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

“ဝုန်း”

အခေါင်းဘောင်ကိုကိုင်၍ ထထိုင်လိုက်ရာ မသာတစ်လောင်းကိုသင်္ချိုင်း ထဲလာပို့သူများကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ ... ဟို ... ဟိုအခေါင်းထဲက အလောင်းကြီးထထိုင်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ... ဘယ်ကမသာလဲ”

အခေါင်းထမ်းချလာသူတွေက သူ့ကိုထမ်းလာသည့် အခေါင်းကိုပစ် ချကာသင်္ချိုင်းထဲမှ ထွက်ပြေးလို့သွားသည်။

“မသာကြီးထလာတယ်”

“ဟဲ့နေပါဦး ငါ့အမေအလောင်းကိုလည်း သဂြိုဟ်ကြပါဦး ... ”

“အမလေးဗျ ... နေ့လည်ခင်းတောင်သရဲခြောက်တယ်”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... နေကြဦးလေ”

ထိတ်လန့်တကြားပြေးထွက်သွားကြတဲ့ လူတွေကသူတို့မသာတောင် သူတို့မသဂြိုဟ်ကြ ...

ဒေါ်ပုမလည်းအခေါင်းထဲကထွက်၍ အုတ်ဂူများကိုဖြတ်ကာ မသာလာပို့ သူတွေချ၍ထွက်ပြေးသွားသည်။ အခေါင်းမှနာမည်ကိုဖတ်လိုက်၏။

“မပု ... (၃၅)နှစ်”

“ငါကဒေါ်ပုမ အသက်က (၅၃)နှစ်တော်သေးတာပေါ့ ငါ့မသာ မဟုတ်လို့”

သူ့စိတ်ထဲမှာ အားတွေရှိလို့လာသည်။ သင်္ချိုင်းဝသို့လမ်းလျှောက် ကာလာတော့ ပေါက်တူးကြီးထမ်းကာလာသည့် သုဘရာဇာကြီးကို လှမ်းတွေ့လိုက် သည်။

“သုဘရာဇာကြီး”

ဒေါ်ပုမကလှမ်းခေါ်လိုက်ရာ သုဘရာဇာကြီးကနားမလည်သလိုကြည့်

၍ ...

“ခင်ဗျား ဟိုအခေါင်းထဲက မသာလား”

အခုမှလာချသည့်အခေါင်းကိုလက်ညှိုးထိုးကာ သုဘရာဇာကြီးကမေး လိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ရင်ဘယ်ကလဲ မသာလာပို့တဲ့လူလား ခင်ဗျားနဲ့ပါလာတဲ့ လူတွေကတော့ပြေးပြီ”

“ကျွန်မကိုမြင်လို့ပြေးကြတာပါ”

“ခင်ဗျားကို မြင်လို့မဟုတ်လား”

သုဘရာဇာကြီးကနားမလည်၍ မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ဟိုအခေါင်းထဲမှာ ရောက်နေမှန်း တောင်မသိဘူး အိမ်မှာညကသင်္ချာကန်ရလို့ သတိလစ်သွားတာ သတိရတော့ ဒီရောက်နေတယ်”

“ဟင်”

“ကျွန်မကို အခေါင်းထဲထည့်ပြီး . . . ဘယ်သူခေါ်လာတာလဲ ဟင် ... ”

“ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျားတောင်မသိတာ ကျုပ်ကဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ ခေါင်းတစ်လုံးသင်္ချာကန်ထဲရောက်လာတာ ကျုပ်အခုပဲမြေမြှုပ်မလို့ ခင်ဗျားကံကောင်းတယ်၊ တော်ကြာ အရှင်ကြီးနဲ့သင်္ချာကန်ခံနေရဦးမယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“ခုလည်း ဟိုမှာ အခေါင်းကိုထားပြီးပြေးကြပြီ ကျုပ်သင်္ချာကန်ခံမယ် ခင်ဗျားလည်းပြန်တော့”

“အင်း”

သုဘရာဇာကြီးကို ဒေါ်ပုမကခေါင်းညိတ်ပြကာသင်္ချာကန်ထဲမှထွက်လာခဲ့ တော့သည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ ဘာအဓိပ္ပါယ်မှမရှိဘူး ဒေါ်ပုမ၊ ခင်ဗျားကိုယ်တို့ ခင်ဗျား ဦးနှောက်မှမုန်ရဲ့လားပြန်တွေ့ဦး”

သူကြီးက သူ့ရှေ့ထိုင်နံ့မှာထိုင်နေသည့် ဒေါ်ပုမကိုပြောလိုက်၏။ ဒေါ်ပုမ မျက်နှာကလုံးဝမကောင်း ... သူ့ရဲ့စိတ်တွေကလည်း အားငယ်လို့နေသည်။

“တကယ်ပြောတာပါ သူကြီးရယ် ၊ ကျွန်မကိုညဘက်အသံနက်ကြီး နဲ့လာခေါ်တာ ကျွန်မလည်းကြောက်အားကြီးပြီး သတိလစ်သွားတာလေ သတိပြန် ရလာတော့အခေါင်းထဲရောက်နေတယ်”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ ခင်ဗျားကိုတယ်သူကအခေါင်းထဲထည့်သွားမှသာ အိပ်မက်များလား”

သူကြီးကမေးလိုက်၍ ဒေါ်ပုမကဆက်၍ ...

“ကျွန်မပြောတာတွေက အိပ်မက်မဟုတ်ပါဘူး သူကြီးရယ်၊ တကယ် အခေါင်းအဖုံးကိုအတင်းတွန်းဖွင့်ပြီးထွက်လာတာ မသာလာဖို့သူတွေက ကျွန်မကို သရဲထင်ပြီးထွက်ပြေးကြတယ်လေ”

“နေပါဦး ဘယ်သူ့မသာလဲ”

“မပုလို့ရေးထားတာပဲ (၃၅)နှစ်တဲ့”

“ဟုတ်ပြီ ရွာလယ်ကုန်းရွာက ပိုးထိလို့သေသွားတဲ့ကောင်မလေးပဲ။
ကျွန်ုပ်ကိုတောင်ဖိတ်ထားသေးတယ် မအားတာနဲ့မပျံ့ဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ စိတ်တောင်မကူးဖူးပါဘူး။
အခုတော့မသေခင်တည်းက အခေါင်းထဲရောက်နေတယ်”

သူ့ကြီးက ဒေါ်ပုမပြောတာကိုငြိမ်၍နားထောင်လို့နေသည်။ ဒေါ်ပုမက
ပြောရင်းပါးပြင်ပေါ်သို့မျက်ရည်များစီးကျလို့လာ၏။

“ကျွန်မအထင်တော့ ဟိုကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ဆက်စပ်နေတယ်လို့ထင်
တာပဲ”

“ဘာ ... ဘယ်လိုဒေါ်ပုမ”

“ဟုတ်တယ်သူ့ကြီး၊ ဟိုသရဲမရဲ့ သမီးလက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတွေလို့
ကျွန်မကမဖြစ်သင့်တာမဖြစ်အောင် ဆုံးမတာကို သရဲမကသိလို့ ကျွန်မကို
အခေါင်းထဲထည့်ခေါ်သွားတာနေမှာပေါ့”

“အင်း ... ”

ဒေါ်ပုမပြောတာကို သူ့ကြီးက ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှန်းမသိဖြစ်လို့
သွားသည်။

ထိုစဉ် ...

ရွာထဲမှာ နေရာတကာ စပ်စပ်စုစုပါတတ်သည့် ဒေါ်ငြိမ်းဆိုသည့်
အဘွားကြီးသူ့ကြီးခြံထဲသို့ဝင်လာသည်။

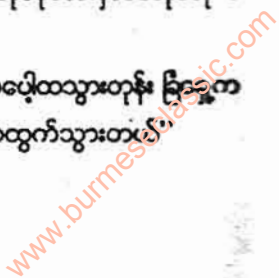
“သူ့ကြီးရေသတင်းထူးပါတယ်”

“ဟင် ... ဘာသတင်းကတော့ အတော့်ကိုထူးတယ် သူ့ကြီးရဲ့”

ဒေါ်ငြိမ်းကသူ့ကြီးရှေ့ ဒေါ်ပုမထိုင်နေသည့် ထိုင်ခုံဘေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်
ပြီး ...

“ညကသန်းခေါင်ကျော်လောက်မှာ ကျွန်ုပ်အပေါ့ထသွားတုန်း မြို့ခွဲက
နေ မည်းမည်းနဲ့အရိပ်ကြီးက ခေါင်းထမ်းပြီးရွာထဲကထွက်သွားတယ်”

“ဟင်”

သူကြီးပျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဒေါ်ငြိမ်းဘေးကဒေါ်ပုမကိုလည်း လှမ်း
ခွဲကြည့်လိုက်သည်။

“ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ ပြောမနေနဲ့၊ ကိုယ်တွေ့ဖို့ယုံရတာ၊
ခေါင်းထဲမှာတယ်သူပါသွားလဲမသိဘူး”

ဒေါ်ငြိမ်းစကားကြောင့် ဒေါ်ပုမပျက်နာလည်းပျက်လို့နေသည်။ သူကြီး
ကတော့ ဒေါ်ပုမပြောတာကိုစိတ်ထဲက ယုံလိုက်ရသည်။

ဒေါ်ငြိမ်းကိုတော့ ဖာဖာထေးထေးဖြင့် ...

“ဒေါ်ငြိမ်းစိတ်ထင်လိုနေမှာပါ၊ ညကလည်းမှောင်တော့ ဒေါ်ငြိမ်း
အကြည့်မှားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“မ ... မဟုတ်ဘူးသူကြီး”

“ကဲ ... တော်ပါတော့ဗျာ ... ကျုပ်လည်းရွာဦးကျောင်းကို သွားရ
ဦးမယ်”

သူကြီးကစကားစကို ဖြတ်လိုက်ရာဒေါ်ငြိမ်းက မကျေနပ်ဖြင့်ထထွက်
သွားသလို ဒေါ်ပုမလည်းပျက်နာမကောင်းစွာဖြင့် သူကြီးကိုနှုတ်ဆက်ကာ ထထွက်
သွားသည်။

သူကြီးကတော့ထိုင်ခုံမှာ ဆက်ထိုင်ရင်းရွာထဲမှာဖြစ်ပျက်နေသည့် အဖြစ်
အပျက်တို့ကိုတွေးရင်း သက်ပြင်းကိုအကြိမ်ကြိမ်ချမိတော့သည်။

တစ္ဆေ့ဗိုဗ်းဆာကိန္ဒြေ့းရပ္
တစ္ဆေ့ကိန္ဒြေ့းဘိဗ်း ...

အခန်း(၁၀)

ဖိုးညိုကား

သူဌေးဦးငွေတိုးက အိမ်ရှေ့ခြံထဲတွင်ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လျှောက်လို့နေသည်။ သူလျှောက်နေသည့်နေရာရဲ့ ဘေးမှာတော့ သူ့တပည့်တွေက မျက်နှာလေးငယ်စွာနှင့်ရပ်လို့နေကြ၏။

ဦးငွေတိုးကခြံပေါက်ဝသို့ တကြည့်ကြည့်နှင့်စိတ်လောလို့နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဖိုးလုံး”

“ဗျာ ... ”

“သာဒင် ဘာမှာသွားသေးလဲ”

ဦးငွေတိုးရဲ့ခပ်ပြတ်ပြတ်အမေးကြောင့် ဖိုးလုံးက ...

“ဒီနေ့မနက်ခင်းရောက်မယ်လို့ ပြောခဲ့တာပဲသူဌေး ... ဆရာမရှိလို့ စောင့်နေတာနဲ့တူတယ်”

“အင်း”

သူဌေးက ဘာမှဆက်မမေးတော့ပဲ လမ်းသာဆက်လျှောက်လို့နေပြန်သည်။

သာဒင်ကိုသူ့ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာက မိုးညိုရွာကဆရာစက္ကဒီပကိုပင်ဖြစ်သည်။ ဒီရွာတကြောမှာ ဆရာစက္ကဒီပကို မသိသူမရှိကြ။

စုန်းတိုက်၊ ကဝေတိုက် မှော်အောက်လမ်းပညာတို့ကို ဆရာစက္ကဒီပက အကုန်နိုင်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သရဲတစ္ဆေစုန်းတို့ကို ခေါ်ကာလိုရာကို အပိန့်ပေး၍ခိုင်းနိုင်သည်။

သူဌေးဦးငွေတို့က ရွာထဲမှာသောင်းကျန်းနေသည့် သရဲကိုဆရာစက္ကဒီပ အစွမ်းဖြင့်အနိုင်တိုက်ချင်သည်။

ဆရာစက္ကဒီပကလည်း ကြိုက်ဈေးပေးလျှင် ဘယ်နေရာကခေါ်ခေါ် ဘယ်လိုအရာမျိုးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အနိုင်တိုက်ပေးနိုင်မည်သူဖြစ်၏။ မိုးညိုရွာက သူတို့ရွာနှင့်ဆယ်ငါးမိုင်ခန့်ဝေးတာကြောင့် ညဦးပိုင်းထဲကဆရာပင့်ခေါ်သွားသော သာဒင်နှင့်တပ်ရွှေက အခုမနက်ရောက်တာတောင်ပြန်ရောက်ချင်းမရှိပေ။

ဦးငွေတို့စိတ်ထဲမှာတော့ လောလို့နေသည်။ မျိုးမျိုးဖင်သေပြီးတည်းက သူ့မှာ ညတိုင်းကောင်းကောင်းမအိပ်ရ သူ့ကိုလာ၍ခြောက်လှန့်နေသလိုလိုစိတ်က ထင်မိသည်။

ဟိုတစ်ရက် သချိုင်းသွားကာအလောင်းဖော်မည်ပြုတော့ ခြောက်လှန့် လိုက်သဖြင့်သွေးတက်ကာ အိပ်ရာထဲတွင်သုံးရက်ခန့်လဲလို့နေခဲ့သည်။

“ဟာ ... သူဌေး ဟိုမှာသာဒင်တို့လာပြီ”

“ဟေ ... ”

ခြံထဲသို့ဝင်လာသည့်နွားလှည်းကြီးပေါ်တွင် သာဒင်၊ တင်ရွှေနှင့်အတူ အသက်ငါးဆယ်ခန့် မျက်ခုံးကောင်းကောင်း မျက်လုံးတောက်တောက်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့် ဥပဓိရုပ်ခန့်ထည်သည့် လူကြီးတစ်ဦးပါလာသည်။

ဆရာစက္ကဒီပ ဟုသာဒီနယ်တကြောမှာ နာမည်ကြီးပေမယ့် လူကိုးတာ အခုမှမြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

“သူဌေးရေ ဆရာပါလာပြီ”

“အေး ... အေး”

သာအင်လှမ်းပြောတာကို ဦးငွေတိုးကခေါင်ညိတ်လိုက်ပြီး လှည်းပေါ်ထဲ ဆင်းလာသည့် ဆရာစက္ကဒီပကိုကြိုလိုက်၏။

“ဆရာ ကြွပါ”

“ခင်ဗျားက ဦးငွေတိုးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

ဆရာစက္ကဒီပက ခြံထဲကို မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်ပြီး

“ခင်ဗျားခြံထဲကို သရဲတစ္ဆေတွေဝင်ထွက်သွားလာနေပါလား။ ဘာလဲ ခင်ဗျားလက်ခံထားတယ်ပေါ့”

“မ ... မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ”

“မဟုတ်ရင် ဒီဟာတွေလာနှောင့်ယှက်နေတာပဲ။ ကဲပါလေ အိမ်ပေါ် သွားရအောင်”

ဆရာစက္ကဒီပပြောလိုက်ရာ ဦးငွေတိုးက အိမ်ပေါ်သို့ရှေ့ကဦးဆောင် ကာခေါ်လာသည်။

ဆရာစက္ကဒီပ ဧည့်ခန်းထိုင်ခုံတွင်မထိုင်ဘဲ ဘုရားစင်ရှေ့ကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ မျက်လုံးကိုမှိတ်လျက် ...

“ဦးငွေတိုး ခင်ဗျားကိုတစ္ဆေတစ်ကောင်လာနှောင့်ယှက်နေတာပဲ မလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဟုတ်ပါတယ်”

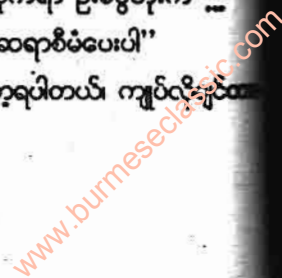
“ခင်ဗျားဘာဖြစ်ချင်လဲပြော ရဲရဲသာပြော”

အလွန်မာန်ပါလှသည့် အသံဖြင့်ပြောလိုက်ရာ ဦးငွေတိုးက ...

“ကျွန်တော်ကို မနှောင့်ယှက်ရဲအောင် ဆရာစိမ့်ပေးပါ”

“ကောင်းပြီလေ _ ကျွန်ုပ်လုပ်ပေးလို့တော့ရပါတယ်။ ကျွန်ုပ်လုပ်ပေးထားလေးတွေလည်းရမှဖြစ်မှာပေါ့”

“ပြောပါ ဆရာ”

“ခင်ဗျားကိုသာနှောင့်ယှက်နေတဲ့ တစ္ဆေဟာ ဘယ်သူသေလို့ဖြစ်တာလဲ ဆိုတာ သိတယ်မလား”

“သိတယ် ဆရာ”

“အေး ... သိရင် အဲဒီလူရဲ့ကျွန်ခဲတဲ့မျိုးဆက်ရဲ့သွေးကိုလိုချင်တယ်”

“ဗျာ”

ဦးငွေတိုးတစ်ယောက်လန့်လို့သွားသည်။ မျိုးမျိုးစင်မှာ ကျွန်ခဲသည် တလေးနှစ်ယောက် ...

သူတို့ရဲ့သွေးကိုလိုချင်တယ်လို့ ဆရာစက္ကဒီပပြောနေသည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင် ...

“ဦးငွေတိုးကျွန်ပြောတာ မရနိုင်ဘူးလား”

“ဟို ... ဟိုလေ”

“ကျွန်ကိုရှင်းရှင်းသာပြောစမ်းပါ ရမယ်ဆိုရမယ်မရဘူးဆိုပရဘူး။ အခုလုပ်ရမှာမလွယ်ဘူး ကြာရင်ခင်ဗျားဝိညာဉ်ကို အဲဒီတစ္ဆေကနှုတ်သွားမှာ”

“ဗျာ”

ဦးငွေတိုးအလျှင်အမြန်ကိုစဉ်းစားလိုက်သည်။ သူ့ရဲ့အသက်ဝိညာဉ်ပါ မပါမည်ဆိုလျှင် ...

“ကျွန်တော် သူ့ကလေးကို သတ်ရမှာလားဆရာ”

“သတ်ဖို့တော့လိုချင်မှလိုမယ် အဓိကကသွေးရဖို့ပဲ အဲဒီသွေးစိမ်းနဲ့ တစ္ဆေမကိုရအောင်ခေါ်ပြီးရှင်းရမယ်”

“ကျွန်တော်ရအောင်ကြံပါ့မယ်”

ဦးငွေတိုးက ဆရာစက္ကဒီပကို ခေါင်းညိတ်ကာပြလိုက်သည်။ ဆရာစက္ကဒီပကတော့ သူ့ပညာအစွမ်းကိုပြဖို့အတွက် သူလိုအပ်တာတွေကို ဦးငွေတိုးအားပြောလို့နေတော့သည်။

...အလင်းစာပေ... အလင်းစာပေ... အလင်းစာပေ...

“အလင်းစာပေ... အလင်းစာပေ...”

“အလင်းစာပေ...”

“အလင်းစာပေ... အလင်းစာပေ... အလင်းစာပေ...”

“...”

...အလင်းစာပေ... အလင်းစာပေ... အလင်းစာပေ...

...အလင်းစာပေ...

...အလင်းစာပေ... အလင်းစာပေ... အလင်းစာပေ...

...အလင်းစာပေ...

“ဒကာသားထူး... အလင်းစာပေ...”

“တင်ပါဘုရား”

“တင်ပါ... အလင်းစာပေ...”

ကျောင်းပေါ်တံတိုင်းတစ်တိုင်ကိုမှီကာ စာကျက်နေသည့်သားထူး တစ်ယောက် ဆရာတော်ကခေါ်၍ စာအုပ်ကိုသာသို့ရကာ ဆရာတော်အနားယူ၍ နှိပ်ပြလိုက်သည်။

“ဒကာသားထူး... အလင်းစာပေ... အလင်းစာပေ... အလင်းစာပေ...”

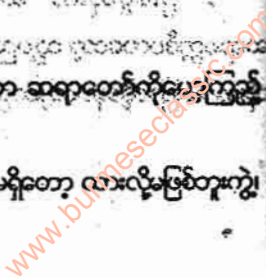
“တင်ပါဘုရား... အလင်းစာပေ...”

“အေးကွယ်... အလင်းစာပေ... အလင်းစာပေ... အလင်းစာပေ...”

“ခင်ဗျာ”

သားထူးအံ့ဩစွာနှင့်လက်အုပ်လေးချိကာ ဆရာတော်ကိုမှီကာ နှိပ်ပြလိုက်သည်။

“ဘုန်းဘုန်း... အလင်းစာပေ...”

မြို့မှာကသိလရှင်တွေက သူ့ကျောင်းနဲ့သူနေကြတာ ဒကာလေးတို့ရဲ့ရှေ့ရောက်
ခေးပြီးဘုန်းဘုန်းပြောတာပါ။

မောင်နှမနှစ်ယောက်ထဲ အခုလိုကြားကြားရပ်တည်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်
ဘူးလေ ဒကာလေးကိုတော့ ဘုန်းဘုန်းတောင်နဲ့ယူလို့ရပါတယ်။

သားထူးထူးရာထူးတော်အား ဘယ်လိုလျှောက်တင်လို့တင်ရမုန်းမသိဖြစ်
သွားသည်။ သူတို့မှာရှိတာမှ မောင်နှမနှစ်ယောက်ထဲ ပြီးတော့သူညီမလေးက
တအားငယ်သေးသည်။

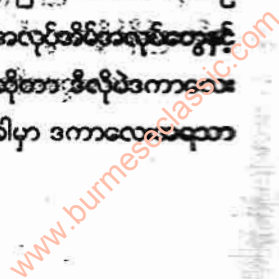
တစ်ခါတစ်ရံကြားမှာ တစ်လောက်ထဲဝှားမနဲ့အားပေးလားလို့လဲ တွေးပူ
မိတယ်။ ဒကာလေးတို့အဖေကလည်း ဘယ်နေပြန်လာမုန်းမသိဆိုတော့
ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။

“ဘုန်းဘုန်း” နဲ့အေးမယ်ကလေးကလေးနဲ့ ပေးပြီးအေးမယ်ကလေး

“ပြော ဒကာလေး ဒကာလေးဘာပြောချင်လဲ” ဟုဆိုကာအေးမယ်ကလေး
ပြောခဲ့သည်။ “စာပညာတော်ရဲ့ကံက ဆိုးလွန်းပါတယ်ဘုန်းဘုန်း။ ဒါပေမယ့်စာပညာ
တော်ရဲ့ညီမလေးကိုတော့ စာပညာတော်ဆယ်လို့မှမခွဲနိုင်ပါဘူး။ စိတ်လည်းပခုပု
အား...”

“စာပညာတော်ညီမလေးကို စာပညာတော်မှာရှိတဲ့ အားတွေအင်တွေနဲ့
အလုပ်လုပ်ကျွေးပါရစေ” ဟုဆိုကာအေးမယ်ကလေးကလေးကလေးနဲ့အေးမယ်ကလေး
ပြောခဲ့သည်။ သားထူးထူးရာထူးတော်များမှာပိုမိုပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲပြောတော့ ဆရာတော်
တစ်စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်

“အေးမယ်... ဘုန်းဘုန်းကဖြစ်သင့်တာကိုပြောတာပါ။ သံသယအင်
ဆိုတာ ဖြတ်ရခက်သားပဲ။ ဒကာလေးလည်း ကျောင်းအလုပ်အကိုင်အလုပ်တွေနှင့်
အရွယ်နဲ့မမျှအောင်ပစ်ပန်းဆွန်းပါစွမ်း။ ဝလံကခံဆိုတာ ဒီလိုပဲဒကာလေး
ကိုယ်ခံရတဲ့အချိန်မှာ ကြိတ်ပြီးသားခံ... ဒါမှမခံရတဲ့အခါမှာ ဒကာလေးမရတာ
ပိုရှိမှာ”

“တင်ပါဘုရား”

“ဒါပါပဲကွယ် _ ကဲ _ ကဲ စာကျက်စရာရှိတာသွားကျက် ပြန်ရင်
ဒကာလေးရဲ့ညီမအတွက် ဆွမ်းနဲ့ဟင်းကျွန်တွေယူသွားဦး”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဘုရား”

သားထူးကဆရာတော်ကိုဝတ်ပြုပြီး ကျောင်းတိုင်တစ်တိုင်မှာရှိ၍သာ
စာကိုကျက်နေလိုက်တော့သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာတော့ သူ့ညီမလေးဝေဝေရဲ့
မျက်နှာတို့မြင်၍သာနေသည်။

ရှေ့ဆက်လျှောက်ရမည့်တဝကြီးအတွက် ဘယ်လိုမှမတွေးတတ်တော့
ဆရာတော်ကျောင်းမှာ အမြဲအခုလိုနေပြီး ရပ်တည်ဖို့ကလည်းမဖြစ်နိုင်ပြန်။
သူ့အတွေးထဲမှာ ရုတ်တရက် သုဘရာဇာကြီးရဲ့ပုံကိုမြင်လို့လာသည်။

“ဟာ ... ဟုတ်ပြီ”

သုဘရာဇာကြီးက သူတို့မောင်နှမကိုစေတနာထားသည်။ ကြင်နာထဲ
မျက်လုံးတွေနှင့်လည်းကြည့်၏။

မုန့်စားဖို့သုံးဖို့ငွေကြေးကိုလည်း ပေးတတ်သလို တစ်ခါတစ်ရံညီ
မလေးအတွက် အဝတ်အစားတို့ကို ဝယ်ပေးတတ်သည်။

ဆရာထော်ရဲ့ကျောင်းမှာ အလုပ်များပြီးလျှင် သုဘရာဇာကြီးသိသွား
ကာ ဖြေကျင်းတူး မသားထပ်ပြုတ်သည့်အလုပ်များကို ဝိုင်းကူလုပ်ပေးလျှင် သူ့
ခေလထစ်ဝမ်းတော့ဝအောင်ကျွေးနိုင်မည်ဟုတွေးမိသည်။

ဆရာတော်ကျောင်းက ဆွမ်းကျွန်ဟင်းကျွန်ရသည်ဆိုပေမယ့် ရေရှည်
မှာဆိုလျှင် ရွာကအမြင်စောင်းလာမည်ဖြစ်သည်။ သူ _ သုဘရာဇာကြီးထံမှ
အလုပ်တောင်းမည်။ ရခဲ့လျှင် သုဘရာဇာဖြစ်ရင်ဖြစ်ပါစေ သူ့ညီမလေးဘေး
ရပ်တည်နိုင်ဖို့အတွက် သူကျေ့စုပ်မှာပဲလေ _

သားထူးတစ်ယောက်တည်းတွေးကာ နေလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၁၁)

သုဘရာဇာ

“ဘာ ... မင်းကသင်္ချိုင်းမှာ သုဘရာဇာအကူလုပ်မလို့ဟုတ်လား
ကောင်လေး ... ဟား ... ဟား”

သုဘရာဇာကြီးကအုတ်ဂူပေါ်တက်ထိုင်ရင်း သားထူးမျက်နှာကြည့်ကာ
ပြောရင်း အားရပါးရရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါထင်၊ အဘ ... ကျွန်တော်အလုပ်အရမ်းလုပ်ချင်လို့ပါ”

“အခု မင်းဆုန်းကြီးကျော့မှာ အသင်တယ်၊ အားတုံ့အချိန် ကျောင်း
ဝေယျာဝစ္စလုပ်တယ် ဒါအလုပ်ပဲလေ”

“ပိုက်ဆံမှမရတာအဘရဲ့”

သားထူးကသူ့အရွယ်နှင့်သူ တွေးထားသလောက်ပြောလိုက်၏။

“သုဘရာဇာအကူလုပ်တော့ ပိုက်ဆံလုံလုံလောက်လောက်ရမယ်ထင်
လို့လား ကောင်လေး”

“အင်း”

သားထူးဘာဖြေရမှန်းမသိ။ မျက်လုံးအဝိုင်းသားလေးနှင့်သုဘရာဇာ

www.burmeseclassic.com

ကြီးကိုကြည့်နေသည်။

“စာတက်အောင်သင်စမ်းပါလူလေးရယ်၊ လူလေးတို့လိုတာကို အဘထောက်ပံ့ပေးပါမယ်၊ အဓိကကုန်ပစ္စည်းအားမပယ်ဖို့ပဲ လှူဆိုတာခက်ခဲတဲ့ဘဝရောက်ရင် ရုန်းကန်ရမှာပဲ ဟိုလူကဖိ ဒီလူကဖိလည်းခံလိုက် ဒါတွေကို အားအဖြစ်ပြောင်းလိုက် အောင်မြင်သွားမယ်”

“ဘဘပြောတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်လို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ညီမလေးကိုအမင်းကျွေးချင်လို့ပါ”

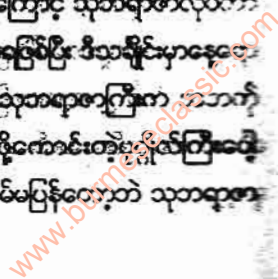
“ထိုလူအရွယ်ကအလုပ်လုပ်ရမယ့် အရွယ်မဟုတ်သေးဘူး၊ လုပ်ရမယ့်အရွယ်ရောက်မှလုပ် လုပ်ရင်လည်းသူ့ဘဝမှာတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွားလူတွေကသူ့ဘဝမှာအစိန်ကြွတ်တယ် အရေးမလုပ်ကြလို့ လူတွေအရေးလုပ်တဲ့အလုပ်ကိုပဲလုပ်ပါကွား”

သားထူးကသူ့ဘဝကြီးပြောတာကို ခေါင်းတုံ့ညှိတုံ့ညှိလုပ်နေလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ညီမလေးလည်း ကျောင်းထားရတော့မယ် အဘ”
“လူလေး ဘာမှမပူနဲ့အားလုံးအဘတာဝန်ယူမယ်၊ ဘဘမှာငွေကြေးအလုံအလောက်ရှိပါတယ်”

“ဗျာ...”

“ဟား...ဟား...” အဲဒီလိုပြောလို့ သူ့ဘဝမှာအလုပ်ကိုလူလေးအထင်ကြီးနေပြီလား၊ ဤကြီးနဲ့လူလေးခြေ... သူ့ဘဝမှာအလုပ်က ထမင်းစားဖို့တောင် မသာလွယ်ချေရင်ငတ်တာပဲ၊ မသာအတွက်ထည့်လာတဲ့ထမင်းထုပ်ဟာ သူ့ဘဝမှာအတွက်တစ်နပ်စာပဲ ဘဘကမျိုးရိုးကြောင့် သူ့ဘဝမှာလုပ်တာမဟုတ်ဘူး ဘဘရဲ့သမီးလေးဆုံးသွားတော့ ယူကြားမရဖြစ်ပြီး ဒီသမီးမှာနေထိုင်ရောမူပြီး သမီးအုတ်ဂူနားမှာလာနေရာက အရင်သူ့ဘဝမှာကြီးက ဘဘကိုစောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းခဲ့တယ်၊ အရမ်းအေးစားဖို့ကောင်းတဲ... သူလည်းရုတ်တရက်သေတော့ ဘဘလည်းကိုယ့်အိမ်ပြန်တော့ဘဲ သူ့ဘဝမှာ

အလုပ်ဆက်လုပ်တော့တာ တရားလည်းရတယ် အရမ်းလည်း ငြိမ်းချမ်းတယ်”

သုဘရာဇာကြီးကရှည်လျားစွာရှင်းပြလိုက်သည်။

“၁. ဘရဲ့မိသားစုက ... ”

“အညာစုရွာမှာလေ ... ”

“ဘဘသူတို့ဆီမသွားဘူးလား”

“မသွားဘူး လူလေး _ တစ်ခါတလေတော့ သူတို့တွေလာကြတယ်။ အဘလိုအပ်တာအကုန်ဝယ်ပေး လုပ်ပေးတာပေါ့၊ ဘဘကတော့ဒီသုဘရာဇာအလုပ်ကို ကျွေးကျွေးနပ်နပ်ကြီးကုသိုလ်ယူလုပ်နေတာ”

သုဘရာဇာကြီးရဲ့စကားကိုကြားတော့ သားထူးရင်ထဲကျေနပ်လို့သွားသည်။ လူတကာတွေမလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကိုလုပ်ကာ ကုသိုလ်ယူနေတာဟု သုဘရာဇာကြီးကဆိုသည်လေ _

“ဘဘအရင်က ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲဟင်”

“ဘဘမှာဆန်စက် ဆီစက်တွေရှိတယ်။ ဘဘတို့ရွာက ပိုးအောက်ဘက်မှာ ဒီဘက်ကမိုးညိုရွာလာလည်ရင်း ဘဘသမီးအငြင်းများဆုံးသွားတာနဲ့ ဘဘမပြန်ဘဲ ဒီမှာနေခဲ့တာ”

“ဘဘကလည်း ပိုက်ဆံရှိရဲ့သားနဲ့ဒီအလုပ်ကိုလုပ်တယ်”

“လူလေး လောကကြီးကအားလုံးကိုသူ့နေရာနဲ့သူ ထားထားတာကိုယ်ကငြင်းပိုင်ခွင့်မရှိတူ။ သုဘရာဇာဖြစ်လည်းရုတ်မငယ်ပါဘူးကွဲ့၊ အဓိကက ကိုယ့်အလုပ်ကိုကိုယ်ကျေနပ်ဖို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘဘ”

သားထူးကခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ကဲ _ လူလေးပြန်တော့၊ လူလေးအလုပ်လုပ်ရမယ့်အချိန်ရောက်ရင် ဘဘအလုပ်ပေးမယ် သုဘရာဇာအလုပ်တော့မဟုတ်ဘူး တခြားအလုပ်တစ်

၉ ...

လူလေးကျောင်းကဆွမ်းကျွန်ဟင်းကျွန် ညီမလေးကိုမကျွေးချင်ရင် ဘာဘစီစဉ်ပေးမယ်”

“ဟာ ... ရပါတယ် ဘာဘ ကျွန်တော်ညီမလေးကိုရှာကျွေးလို့ရနိုင် တဲ့အထိ ကျွေးပါရစေ”

“အေးပါကွယ်”

သားထူးလည်းသုတရားစာကြီးကို နှုတ်ဆက်၍သူမေမေပြောပုံဆီသို့သွား ကာ ဒူးထောက်လျှက်ရိုသေစွာရိုခိုးလိုက်သည်။

“မေမေကောင်းရာမွန်ရာ ဘုံဘဝကိုရောက်ပါစေ _ ညီမလေးအတွက် စိတ်ချပါမေမေ၊ သားတတ်နိုင်သမျှအားတွေနဲ့ ညီမလေးကိုရှာကျွေးပါမယ်”

ပါးစပ်မှအသံထွက်ကာသားထူး သူ့အမေကိုတိုင်တည်၍ပြောလိုက် သည်။

“ရှိ ... ”

ဝါးရုံပင်တို့လှုပ်ခါရမ်းသွားသည်။

ပြီးတော့ ... ငြိမ်သက်လို့သွား၏။

သားထူးလည်းသင်္ချိုင်းထဲမှ ခြေတစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာထွက်လာခဲ့တော့ သည်။

ကျွန်မရဲ့မျက်ရည်တွေ ဘယ်တော့မှခန်းမှာလဲ။ ဆံပင်ဖားလျားနဲ့
ညစ်ထေးနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ဘဝတစ်ခုရဲ့ အပြောင်းအလဲကိုရောက်လို့နေတယ်
လေ ... သားနဲ့သမီး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ရှိတာကို မြင်တော့
ဖော်ပြနိုင်တဲ့ ရင်ထဲကပီတိတို့ဖြင့်ပြည့်လျှံလို့နေသည်။ ဒီကလေးတွေကို ကျွန်မ
ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင် ... လုပ်ပေးခွင့်လည်းမရတော့ ...

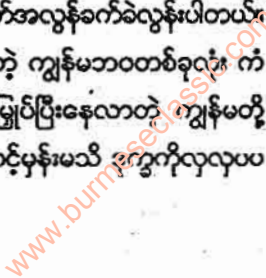
သင်္ချိုင်းကို မသာလာပို့တိုင်း ကျွန်မမှာနေစရာနေရာမရှိ၊ တစ္ဆေတို့ရဲ့
ပျော်ရာမြေ သုသာန်ဟာ အခုတော့ ကျွန်မနေသားကျလို့နေပြီလေ ...

“ညီမလေးကို အလုပ်လုပ်ကျွေးချင်လို့ပါ” ဆိုတဲ့ သားရဲ့အသံကိုကြား
တော့ ကျွန်မရင်ထဲမကောင်းလိုက်တာလေ မပြောပါနဲ့တော့လေ ...

သူတို့လေးတွေကတော့ ကျွန်မကိုမမြင်ကြပါဘူး။ ကျွန်မက သူတို့နောက်
ကိုလိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်လို့နေတာပါ။ ကျွန်မအတွက် အန္တရာယ်ကြီးတဲ့အလုပ်
တစ်ခုဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်မရဲ့မိခင်မေတ္တာကိုထိန်းချုပ်လို့မထားနိုင်ပါဘူး ...

ရွာအဝင်အတွက်ကလည်း ကျွန်မအတွက်အလွန်ခက်ခဲလွန်းပါတယ်။

တစ်သက်တာလုံး ဖြူဖြူစင်စင်နေလာတဲ့ ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံး ကံ
မကောင်းခဲ့ပါဘူး။ အားလုံးရဲ့ဝေးရာဆီမှာ ဇာတ်မြှုပ်ပြီးနေလာတဲ့ ကျွန်မတို့
မိသားစုလေးဟာ ဘယ်ဘဝကဝင်ကြွေးတွေကြောင့်မှန်းမသိ ကွာကိုလှလှပပ

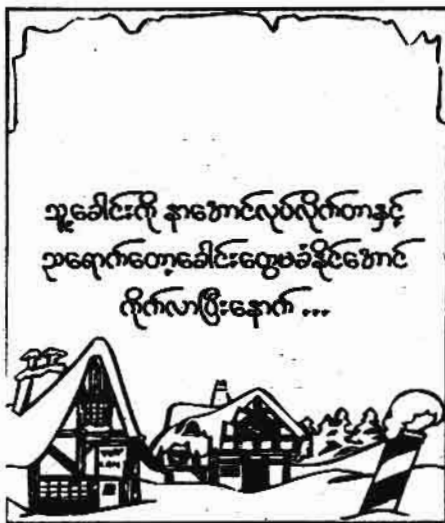
စားရတယ်လေ ...

ကိုသိဟလည်း အခုဆိုထောင်ထဲရောက်လို့နေသည်။ ကလေးနှစ်
ယောက်နဲ့ ရုန်းကန်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မအတွက် နောက်ထပ်ကံကြမ္မာဆိုးက ဖိစီးပြန်ပြီ

လေ-

ဘဝအစအတိတ်ထဲကမလှတဲ့ ကျွန်မဘဝက ...

အခန်း(၁၂)

အက်ဗြန်ဒါ

“ နင့်နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ ”

“ မျိုးမျိုးဝင်ပါ မမကြီး ”

မမကြီးဆိုသည့် ဒေါ်မြတ်မာလာက ထိုင်ခုံပေါ်ကနေ မျိုးမျိုးဝင်မျက်နှာကို သေချာအကဲခတ်ကာကြည့်လိုက်သည်။ အသားအရေက ဖြူဝင်းနေသလို မျက်နှာကလည်းချောမောလှပလွန်းသည်။

သူလုပ်မည့်အလုပ်ကအိမ်ဖော်အလုပ်။ သူ့ပုံစံကသန့်သန့်လေးဆိုတော့ လုပ်ရမည့်အလုပ်ကမတန် ...

ခြံစောင့်ကြီး ဦးစောတာသော်အဆက်အသွယ်နဲ့ ဒီအိမ်ကြီးကိုရောက်လာခြင်းလည်းဖြစ်၏။

“ ညည်းတို့နေတဲ့အရပ်က ... ”

“ ယောနယ်ဘက်ကပါ ... ”

မမကြီးမျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သူ့ကြားဖူးတာတွေက များလို့နေသည်။ ယောနယ်ဘက်က ဇာတ်လမ်းတွေ ...

ဒါတွေဟာလည်း လူတွေရဲ့ချဲ့ကားပြောခြင်းဖြစ်မှာပဲလို့မတွေးမိ၏။

“ညည်းအသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပါ မမကြီး”

“ဟုတ်ပြီလေ ... ဒီအိမ်မှာငါရယ် ငါ့ညီမရယ် မမလေးရယ် ငါ့မောင် သီဟရယ်ရှိတယ် ကျန်တဲ့လူတွေက အလုပ်သမားတွေပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“ဒီမှာနေရင် အစစအရာရာစည်းကမ်းရှိရှိနေ၊ စပ်စုတာမကြိုက်ဘူး၊ အလုပ်ကိုခိုက်တာမကြိုက်ဘူး ပြောစကားကိုနားထောင်ရမယ် ...

စည်းကမ်းမလိုက်နာရင် ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်ဒဏ်ပေးမယ် သိပ်ဆိုးဝါးရင် အိမ်ကနှင်ထုတ်မယ်ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မျိုးမျိုးဇင် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ မမကြီးကတော့ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အကြောင်း သူ့ဖြစ်ချင်တာတွေကိုတောက်လျှောက်ကိုပြောလို့နေ၏။

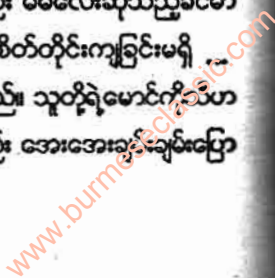
မျိုးမျိုးဇင်အတွက် တခြားအားကိုးစရာဘာမှမရှိ ငယ်စဉ်ထဲက ဖခင်ဆုံးပါးသွားသလို မိခင်ကလည်း ဒီနှစ်ထဲမှာပဲဆုံးပါးသွားပြန်သည်။

သားအမိနှစ်ယောက် ဘဝကိုခက်ခက်ခဲခဲ ရုန်းကန်ခဲ့ကြသည်။

စာဆိုတာလည်းရေးတက်ဖတ်တက်ရုံသာတက်သည်။ အဘဦးစောဘသော်နှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တာကြောင့် အဘရွာရောက်တုန်း မျိုးမျိုးဇင်က လိုက်လာကာ ဒီအိမ်ကြီးမှာအလုပ်ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မမကြီးက သဘောထားမဆိုးလှသော်လည်း မမလေးဆိုသည့်ခင်မာလာကတော့ အိမ်အလုပ်သမားများအပေါ် တစ်ခုမှစိတ်တိုင်းကျခြင်းမရှိ ...

ခိုင်းတဲ့နေရာမှာလည်း ရက်စက်လွန်းလှသည်။ သူတို့ရဲ့မောင်ကိုသီဟကတော့ မျက်နှာကအပြုံးပြုံးကာ စကားပြောလျှင်လည်း အေးအေးဆွမ်းပြောတက်၏။

အလုပ်သမား အားလုံးအပေါ် ကြင်ကြင်နာနာရှိကာ ပညာတတ်ဘွဲ့ ရတစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။

“ခွမ်း”

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ခင်မာလာ အအေးသောက်ရန်ယူလာသော မျိုးမျိုးဇင်လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်က ရုတ်တရက်ခြေချော့သွား၍ အောက်သို့ကျကာ ကွဲလို့သွားသည်။

“ဟို ... ဟို ... ”

မျိုးမျိုးဇင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ကွဲသွားသည့်ဖန်ခွက်ကွဲများကို ကြည့်ကာနေရာ၌ မတ်တတ်ရပ်နေမိသည်။

“နင်လာစမ်း ဒါလေးတောင်သေချာမယူလာနိုင်ဘူး”

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... ”

“လာဆို လာစမ်း”

ခင်မာလာကဒေါသဖြစ်ကာ လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် မျိုးမျိုးဇင်လည်းခင် မာလာရှေ့မှာ ကြောက်ကြောက်နှင့်မတ်တတ်ရပ်လို့နေသည်။

“ဒူးထောက်ထိုင်စမ်း ”

“ဟို ... ဟို ... ”

“ငါထလုပ်လိုက်ရ ငါ့ကိုပြန်ပြောစရာမလိုဘူး။ ထိုင် ဒူးယောက်ထိုင်”

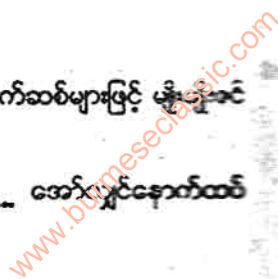
မျိုးမျိုးဇင်လည်း ခင်မာလာရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ခင်မာ လာရဲ့လက်ကလျှပ်မြန်စွာ မျိုးမျိုးဇင်ရဲ့ဆံပင်ကိုဆွဲကာ ခေါင်းကိုအဆက်မပြတ် ခေါက်လိုက်သည်။

“အား ... မလုပ်ပါနဲ့”

“အော်ဦးဟာ ... အော်ဦး”

ခင်မာလာကအဆက်မပြတ်အောင် သူ့လက်ဆစ်များဖြင့် မျိုးမျိုးဇင် ခေါင်းကိုခေါက်လိုက်သည်။

မျိုးမျိုးဇင်လည်းနာပေမဲ့ မအော်ရဲတော့ ... အော် ... နောက်ထပ်

ဆက်ခေါက်ခံရမှာစိုးသည်လေ ...

“မှတ်ထားစမ်း _ ခင်မာလာခိုင်းလို့တလွဲဖြစ်လို့မရဘူး ဖြစ်ရင်သေ ပြီလို့သာမှတ် ကြားလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“သွား ... နင့်မျက်နှာ ငါမကြည့်ချင်ဘူး”

မျိုးမျိုးဝင်လည်း မျက်နှာလေးရှုံ့ကာ မျက်ရည်ပိုင်းလျက် အိမ်အနောက် ဘက်သို့ဝင်လာခဲ့သည်။

ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံးလည်းကျိန်းစပ်လို့နေလေ၏။ ဝမ်းနည်းလွန်း၍ ပါးပြင်ပေါ်မျက်ရည်များစီးကျလို့လာသည်။

နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ထောင့်မှာငိုနေသည့် မျိုးမျိုးဝင်ကို ထမင်းချက် ဒေါ်အေးကကြည့်၍ ...

“နမူနာပဲရှိသေးတယ် ကောင်မလေးရေ ဒီထက်ဆိုးတာတွေကြုံရဦး မယ်”

“ဟင့် ... ဟင့် ... ”

“ငိုကြောရှည်မနေနဲ့ ဟိုကဝင်လာလို့တွေ့သွားရင် ဒီထက်ပိုတဲ့ဒဏ်ခံ ရဦးမယ်”

မျိုးမျိုးဝင်လည်း မျက်ရည်တွေသုတ်ကာ ပန်းကန်ဆေးလှုံထဲထည့် ထားသည့် ပန်းကန်တို့ကိုထကာဆေးနေတော့သည်။

“အား ... အမလေး ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ခေါင်းတွေ
တိုက်လိုက်တာသေတော့မယ်”

ခင်မာလာရဲ့အော်ဟစ်သံကြောင့် ဘေးခန်းကအစ်မဖြစ်တဲ့ မြတ်မာလာ
စာကြား၍ ခင်မာလာအခန်းသို့ဝင်လာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ညီမလေး”

“ခေါင်းတွေတအားကိုက်လို့မမရယ် မခံနိုင်တော့ဘူး”

“ဟင် ... အိပ်ရေးပျက်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်အစားမှားလို့လား”

“ဟင့်အင်း ... အိပ်ရေးလည်းမပျက်ဘူး၊ အစားလည်းမမှားဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အား ... အင့် ... ဟင်း ... ဟင်း ... ကျွတ်”

ခင်မာလာကိုကြည့်ပြီး အမကြီးဖြစ်တဲ့ ဒေါ်မြတ်မာလာကစိတ်မကောင်း

“ဆရာဝန်ခေါ်လိုက်ရမလား ညီမလေး”

“ရတယ်မမ ... ဆေးလည်းသောက်ထားတယ်”

ခင်မာလာကငြင်းလိုက်သည်။ ဒေါ်မြတ်မာလာကဘာလုပ်ပေးရသေး

မလို့နေသည်။

ခဏကြာတော့ ...

“ဟို ကောင်မလေးကိုခေါ်နှိပ်ခိုင်းမလား။ သူနှိပ်တာကောင်းတယ် ဟိုထစ်ရက်က မမကြီးသူ့ကိုနှိပ်ခိုင်းသေးတယ်”

“ဘယ်ကောင်မလေးလဲ”

“ဟို တောသူမလေး မျိုးမျိုးစင်”

“ဟာ ... မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်နဲ့ အဲဒီကောင်မကိုနေ့လည်က ညှီးလေးခေါင်းခေါက်ဆုံးမလိုက်သေးတယ်”

“ဟင် ... ခေါင်းခေါက်လိုက်တယ် ဟုတ်လား”

“အင်း”

ခင်မာလာကခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တာကြောင့် ဒေါ်မြတ်မာလာရင်ထဲမှာ ဒိန်းဆန့်ဖြစ်လို့သွား၏။

“ညီမလေး အခုခေါင်းကိုက်နေတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ ဘာလဲ မမကြီးကို ညီမလေးကညာနေတယ်ထင်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး မမကြီးစဉ်းစားနေတာရှိလို့”

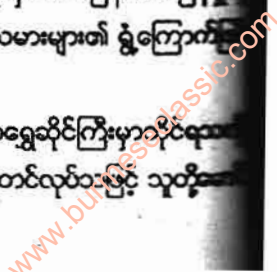
ဒေါ်မြတ်မာလာစိတ်ထဲမှာ သံသယဝင်လာသည်။ မျိုးမျိုးစင်ကိုခေါင်းခေါက်လိုက်တာနှင့် သူ့ညီမ မခံမရပ်နိုင်အောင်ခေါင်းကိုက်လို့နေ၏။

“ရှုဆေးရှုထား ညီမလေးသိပ်မခံနိုင်ရင် မမကြီးကိုလှမ်းခေါ်လိုက်ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်မြတ်မာလာလည်း ခင်မာလာအခန်းထဲကနေထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ညီမအကြောင်းလည်း သူ့သိထားသည်။ အရာရာမှာ စိတ်ပြန်လက်ပြန်နဲ့ သလို အနိုင်လိုချင်သည်စရိုက်ကြောင့် အိမ်အလုပ်သမားများ၏ ရွံ့ကြောက်စရာရာသည်လေ။

သူက အိမ်မှာအမြဲမရှိ မြို့မရေးကြီးထဲကရွှေဆိုင်ကြီးမှာဝိုင်ရောင်းမောင်ငယ်သိဟကလည်း ခြံလုပ်ငန်းတို့ကို ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်သားဖြင့် သူတို့အား

သာဓုခေါ်ပေးပါ

နမအံ့လျှင် ညနေခင်းမှသာဆုံးလေ့ရှိသည်။

အိမ်မှာအမြဲရှိတာက ခင်မာလာပင်ဖြစ်သည်။ ခင်မာလာစဉ်ကနှင့် မျိုးမျိုးဝင်တို့ကြောင့် ရှေ့ဘာဖြစ်မလဲ စိတ်ထဲတွေးပူမိတော့သည်။

အခန်း(၁၃)

အပူပူအပူပူ

“ဟာ _ သွားပါပြီ _ ဟဲ့ မီးပူချပြီးဘယ်သွားနေတာလဲ လာစမ်း”
ခင်မာလာရဲ့အသံကြောင့် အိမ်နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်တွင် ရေခွေးအိုး
ပြေးထည့်နေသည့် မျိုးမျိုးဇင်ထွက်လို့လာသည်။

“ဟင် ... နင် ... နင် မီးပူတိုက်နေတာလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီမှာကြည့်စမ်း ငါ့အင်္ကျီမီးကျွမ်းကုန်ပြီ”

မျိုးမျိုးဇင် ကြောက်လန့်တကြားနှင့်သူတိုက်လက်စ မီးပူတိုက်ရာဆီသို့
ကြည့်လိုက်သည်။

မီးပူနှင့် ခင်မာလာအင်္ကျီတိုက်လက်စကို မီးပူပလတ်မဖြုတ်ခဲ့မိ၍ အင်္ကျီ
မီးကျွမ်းလို့နေသည်။

ပြဿနာတက်တော့မည်ဆိုတာကိုသိ၍ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်
နေ၏။ ခင်မာလာက အင်္ကျီကိုကိုင်ကြည့်၍ ဒေါသထွက်စွာဖြင့် ...

“နင် ငါ့အင်္ကျီကိုသက်သက်လုပ်တာမလား၊ မနက်ဖြန် မင်္ဂလာဆောင်
သွားရင် ငါဝတ်မယ့်အင်္ကျီကို နင်ဖျက်ဆီးပစ်တယ်”

“တုတ်ပါဘူး မမလေး”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ”

ခင်မာလာရဲ့အသံက ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လို့လာသည်။

“ဇေ _ ဇေနွေးအိုးဆူလို့ ပြေးထည့်တာနဲ့သတိမေ့သွားတာ ...”

“တော် _ နင်တစ်လလုံး ကျွန်ခံတဲ့လစာကဒီအကျိုးတစ်ထည်ဖိုးမရှိ

ဘူး သိပြီလားဟဲ့ လာစမ်း ငါ့နားကို”

“ကျွန် ... ကျွန်မတောင်း ... တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

ခင်မာလာရဲ့မျက်နှာခက်ထန်လို့နေသည်။ မျိုးမျိုးစင်က ကြောက်လွန်း

၍ အသားတွေတဆက်ဆက်တုန်နေ၏။

“လာစမ်း ငါခေါ်နေတယ်လေ”

“ကြောက် ... ကြောက်ပါတယ် မမလေးရယ် မလုပ်ပါနဲ့”

ခင်မာလာစိတ်တိုစွာဖြင့် မီးပူကိုကိုင်၍ထလာပြီး ...

“ဒီလောက်တောင်အကြောက်တင်းတဲ့ကောင်မ ကဲဟယ်”

“အား”

မျိုးမျိုးစင်၏ လက်မောင်းကိုမီးပူနှင့်ကပ်လိုက်လေရာ မျိုးမျိုးစင်ငယ်

သိပ်အောင်အော်လိုက်တော့သည်။

“အေး ... မှတ်ထား နောက်တစ်ခါ ပေါ့ပေါ့ဆဆလုပ်ရင် ဒီထက်ပို

ဆိုးမယ်မှတ်ထား”

ပြောကာ မီးပူကိုပစ်ချပြီး ထွက်သွားတော့သည်။ မျိုးမျိုးစင်လည်း

ပူလွန်း၍ လက်မောင်းကိုအသာဖိထားရင်း ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုနေလေသည်။

ဘယ်လောက်ကြာအောင်ငိုနေမှန်းမသိ သူ့ဘေးဆီလူတစ်ယောက်လာ

ရပ်တာကို မြင်မှခေါင်းကိုမော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုသီဟ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

မျိုးမျိုးစင်က ဘာမှမပြော နှုတ်ခမ်းကိုသွားနှင့်ဖိကိုက်ကာထားသည်။

သီဟကမျိုးမျိုးဝင်ရှေ့မှာထိုင်လိုက်ပြီး ...

“လက်မောင်းဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟင့်အင်း”

မျိုးမျိုးဝင်က မျက်ရည်တွေနှင့်ခေါင်းကိုရမ်းပြလိုက်သည်။

“ခုနု မမလေးအသံကြားလိုက်တယ် သူ ညီမကိုဘာလုပ်လိုက်တာ

လဲ”

“မျိုး ... မျိုးမပြေပါရစေနဲ့ ... ”

“ပြောပါ ... လူလူချင်း အဲလိုအနိုင်ကျင့်တာ အစ်ကိုမကြိုက်ဘူး”

“မျိုး ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

မောင်နှမတွေစကားများမည်စိုး၍ မျိုးမျိုးဝင်က ခင်မာလာမီးပူဖြင့် သူ့လက်မောင်းကပ်တာကို ငြင်းလိုက်သည်။ သီဟက မျိုးမျိုးဝင်ဖိထားသော လက်ကိုအတင်းဖယ်၍ ...

“ဟင် ... လက်ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟင့်အင်း ... ”

မျိုးမျိုးဝင်ရဲ့ပါးပေါ်သို့မျက်ရည်များ ကျလာကာခေါင်းကိုခါလိုက်သည်။

သီဟက ...

“တောက် ... မမလေးက ရက်စက်တယ်ကိုယ်သွားပြောမယ်”

“မပြောပါနဲ့ ... မျိုးဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

မျိုးမျိုးဝင်ကလှမ်းပြောသော်လည်းမရ သီဟကစိတ်မြန်စွာထ၍ထွက် သွားတော့သည်။

“ဟဲ့ _ အလုပ်သမားဆိုတာ အဲလိုဆုံးမရတယ်၊ နင်ကဘာနာနေတာလဲ”

ခင်မာလာရဲ့အသံစူးစူးကို ပီးရိုချောင်အခန်းထဲကပင် မျိုးမျိုးဝင်ကြားနေသည်။

“မမလေး လုပ်တာလွန်းလွန်းနေပြီ၊ မရှိလို့ကိုယ့်အိမ်မှာလာမှီခိုအလုပ်လုပ်နေတာကို မမလေးအနိုင်မကျင့်သင့်ဘူး”

“နင်နဲ့ဘာဆိုလဲ ပိုက်ဆံပေးခိုင်းရင် ကြိုက်တဲ့လူခိုင်းလို့ရတယ်”

“ပိုက်ဆံပေးတိုင်းရမလား လူလူချင်းမရက်စက်သင့်ပါဘူး”

သီဟနှင့်ခင်မာလာတို့တစ်ယောက်တစ်ခွန်းစကားများလို့နေရာ ထမင်းချက် ဒေါ်အေးက မျိုးမျိုးဝင်နားလာ၍ ...

“သီဟကဒေါသထွက်ခဲ့တယ်၊ ခင်မာလာလုပ်တာမဟုတ်လွန်းလို့ ပြောတာနေမှာ”

“ဒေါ်အေးရယ် ကျွန်မသေသာသေလိုက်ချင်တယ် ကျွန်မကြီးသူတို့ မောင်နှမစကားများရတာ”

“ဟင်း”

ဒေါ်အေးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ...

“သတိနဲ့သာနေ မျိုးမျိုးဖင်ရေ ခင်မာလာကမဲတော့မယ်၊ သီဟက
လည်း မဟုတ်မခံ”

“ကျွန်မဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

“ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ ညည်းလည်း ငါ့လိုတစ်ကောင်ကြွက်ပဲမလား။

ဒီအိမ်ကြီးကထွက်ပြီး ဘယ်မှာနေစရာရှိလို့လဲ ...

ပြောသမျှခံ ရိုက်သမျှသာခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ကြိုးစားထားတော့ ... ”

ဒေါ်အေးပြောတာ မျိုးမျိုးဖင်ကငြိမ်၍သာနားထောင်နေလိုက်သည်။

ရှေ့ညှော်ခန်းထဲက အသံတွေကကြားနေရဆဲ ...

“နင်က ကိုယ့်အစ်မဘက်ကကြည့်ဘဲ အလုပ်သမားဘက်ကအခြေ

နာတယ် နင့်လိုလူမျိုးကိုမောင်တော်ရတာ ငါအရမ်းရင်နာတယ်”

“အမြင်မတော်လို့ပြောတာ မမလေး”

“နင်ပြောတာလွန်နေပြီသီဟ၊ ငါကစည်းကမ်းရှိအောင်ပြောနေတာ

အေးလေ နင်ကမောင်အရင်းမှမဟုတ်ဘဲ၊ အဖေနဲ့အမေကသနားလို့ ပွေးစား

ထားတာဆိုတော့ သွေးမစပ်တော့ဒီလိုပဲပြောမှာပေါ့ ... အချိန်တန်ခင်သာ

ဥစ္စာပစ္စည်းခွဲမှာလေ”

မမလေးရဲ့အသံက စိုးနစ်လို့နေသည်။ သီဟက ...

“မမလေးတို့ပစ္စည်းလည်း ကျွန်တော်တစ်ပြားတစ်ချပ်မှမယူဘူး။ ဒီမှာ

ထည်းမနေဘူး”

“ဟဲ့ ... ခြံအလုပ်တန်းလန်းနဲ့ နင်ကဘယ်ထွက်သွားမှာလဲ”

“ပြီးအောင်လုပ်ပေးခဲ့မှာပါ။ ခင်ဗျားသာစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့ဟန်တက်နေ

ဆင်နေအကျနာမယ်”

“အမယ် ငါ့ကိုများ ... တောက်”

ခင်မာလာရဲ့အသံကိုကြားရပြီးတဲ့နောက် စကားသံတို့တိတ်သွား

မျိုးစုံစင်လည်း မျက်နှာလေးငယ်ကာ မီးဖိုချောင်အခန်းထောင့်တွင်
တို့သာနေလေတော့သည်။

အခန်း(၁၄)

ရုံးပေးလွှာ

“အား ... ပူလိုက်တာလုပ်ပါဦး”

ညအချိန်မတော်စူးစူးဝါးဝါး အော်သံကြောင့် ဒေါ်မြတ်မာလာအိမ်ထဲမှ လှည့်နိုးကာ အပြန်ထ၍ အခန်းပြင်သို့ထွက်လာသည်။

“အား ... လုပ်ကြပါဦး”

အသံကသွည့်မ ခင်မာလာရဲ့အသံဖြစ်နေသလို ကြားရသည့်နေရာအိမ်အနောက်ဘက် မီးဖိုချောင်မှဖြစ်တာကြောင့် အပြေးအလွှားသွားကာကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ညီမလေး”

“လက်ကိုရေနွေးပူလောင်တာ လုပ်ပါဦး မမကြီးရယ်”

ခင်မာလာအင်္ကျီချိုင်းပြတ်ကိုဝတ်ထားတာကြောင့် လက်တစ်ဖက်ရေနွေးပူလောင်ထားတာ မြင်လို့ပင်မကောင်းနီရဲလို့နေသည်။

“အား ... ပူလိုက်တာ”

“လာ ... လာ ... ဆေးလိမ်းမယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ပူရတာလဲ”

ညီမလေးရယ်”

“ဗိုက်ဆာလို့ ကော်ဖီသောက်မယ်ဆိုပြီးထကာ ဓာတ်ပူးရေခွေးထဲမရှိတာနဲ့ ရေခွေးကျိုရင်းမှောက်ကျတာ”

“ဖြစ်ရလေကွယ်”

ညီမဖြစ်သူအတွက်စိတ်မကောင်း အပူလောင်ထားသည့်လက်ကို ဆေးရည်တို့လိမ့်ပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်မြတ်မာလာ စိတ်ထဲ၌သိချင်လာတာနှင့်

“ညီမလေး ဒီနေ့မျိုးမျိုးဇင်ကိုဘာလုပ်လိုက်သေးလဲ”

“အင်း _ မီးပူတိုက်တာ အင်္ကျီကျွမ်းသွားလို့ လက်ကိုမီးပူနဲ့ကပ်လိုက်တယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်ပါပြီ ဒင်းကြောင့်ပဲနေမှာ”

ဒေါ်မြတ်မာလာက ပြောလိုက်ရာ ခင်မာလာက ...

“ဘယ်လိုမမကြီး မျိုးမျိုးဇင်ကြောင့်ဟုတ်လား”

“သေချာတာပေါ့ ဟိုတစ်ခါ ညီမလေးသွေးခေါင်းကိုခေါက်တော့ ခေါင်းမခံနိုင်အောင်ကိုက်တယ်လေ၊ အခုလည်းသူ့ကို အပူနဲ့ကပ်တော့ရေခွေးပူလောင်တယ်၊ ဒီကောင်မစုန်းအတက် တတ်ပဲနေမှာ”

“ဟင်”

ခင်မာလာအံ့သြလို့သွားသည်။ အကြောင်းမဲ့တိုက်ဆိုင်တာတော့မဟုတ်

“မမကြီး ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဒီကောင်မကိုခေါ်ပြီး မေးရမှာပေါ့၊ ငါ့ညီမကို သူ့လုပ်တာဟုတ်လို့ကတော့ သေပြီသာမှတ်”

“ဟုတ်တယ် မမကြီး၊ ကြာပါတယ် အခုပဲသွားနှိုးပြီးမေးတာပေါ့”

ခင်မာလာကမတ်တတ်ထ၍ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မြတ်မာလာက _

“ဟဲ့နေဦး _ ဟိုကောင်မလီတင်ဦးကိုအရင်သွားခေါ်မယ်၊ မာတီနား တစ်ယောက်ပါတော့ ဒီကောင်မတို့ကိုပြန်လှန်ရဲမှာမဟုတ်ဘူး”

“မမကြီးပြောတာဟုတ်တယ် တင်ဦးကိုအရင်သွားခေါ်ရမယ်”

သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် အိမ်တံခါးကိုဖွင့်ကာခြံထဲဆင်းလာသည်။
အိမ်အလုပ်သမားများက အိမ်ခြေရင်းက တန်းလျားမှာအိပ်တာကြောင့်
ထိုတန်းလျားဆီသို့ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟဲ့ ... မြန်မြန်ပြောစမ်း နင်ငါ့ကိုပြုစားတာမလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မမလေးရယ်၊ မဟုတ်ရပါဘူး”

“ဘုန်း ... ဘုန်း”

“အား ... ”

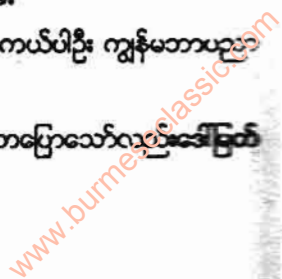
မျိုးမျိုးဝင်းကို လက်ပြန်ကြီးတုပ်လျက် ခင်မာလာကမေးလည်းမေး တင်ဦးကိုဝါးခြမ်းပြားနှင့်ရိုက်ရန် မျက်ရိပ်ပြသဖြင့် တင်ဦးကသခင်မျက်နှာရစေရန် မျိုးမျိုးဝင်းကျောပြင်ကိုမညှာမတာရိုက်နေ၏။

သူတို့ခြံကြီးကလည်း ကျယ်ဝန်းလှသလိုဘေးခြံများမှလည်း လူမနေတာကြောင့်မျိုးမျိုးဝင်း၏အော်သံ ရိုက်သံများကိုပတ်ဝန်းကျင်ကမသိကြ ... တန်လျားမှာအိပ်နေသည့် အလုပ်သမားများကသာနီးလာပြီး စိတ်မကောင်းစွာကြည့်နေကြသည်။

“နင်စုန်းမမှတ်လား ... မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“မ _ မဟုတ်ပါဘူးမမလေး _ မမကြီးကယ်ပါဦး ကျွန်မဘာပညာမှမတတ်ပါဘူး”

မျိုးမျိုးဝင်းကဒေါ်မြတ်မာလာဘက်လှည့်ကာပြောသော်လည်းဒေါ်မြတ်မာလာက မျက်နှာကိုတစ်ဖက်သို့လှဲနေသည်။

“တင်ဦးချစ်စမ်း ဝန်မခံမချင်းချသာချ တစ်နေရာထဲသေချင်သေပါ

စေ”

“စိတ်ချမမလေး တင်ဦးလက်စွမ်းပြရမယ်”

“ဘုန်း ... ဘုန်း ... ”

“အား ... ”

“ဘုန်း ... ဘုန်း ... ”

“အား ... ”

မျိုးမျိုးဝင်ကနာလွန်း၍ မြေကြီးပေါ်မှလူးလိပ်လို့နေသည်။ ခင်မာလာက တော့စိမ်ပြေနပြေကြည့်နေပေမယ့် ဒေါ်မြတ်မာလာတစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲနေသည်။

“ဘုန်း ... ဘုန်း ... ”

“အား ... အ ... ”

မျိုးမျိုးဝင်တစ်ယောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့်အသံပင်မထွက်တော့ ထိုစဉ် ...

ဦးစောဘသော်ကအနားသို့ရောက်လာပြီး ...

“ဒီလောက်ဆုံးမပြီးရင်ကျေနပ်ပါတော့ ခင်မာလာ၊ ကောင်မလေးထို မနေစေချင်လည်းဒီမှာမထားပါနဲ့”

“ဦးလေးမျက်နှာမို့ ကျွန်မတို့ကဒေါ်ထားတာစုန်းမမှန်းမမှလိတော့တယ် ဒီအိမ်မှာလည်းမထားပါဘူး မှတ်လောက်အောင်ပညာပေးနေတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဦးလေးမှားတာပါ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ် ကဲ ကဲကလေးမထ ကိုယ့်အဝတ်ထုပ်ကိုယ်ယူပြီး ထွက်သွားပါတော့”

ဦးစောဘသော်က မျိုးမျိုးဝင်ကိုထူ၍ လက်ကိုချီထားသည်ကြားကို လိုက်သည်။ မျိုးမျိုးဝင်ကကိုယ်ခြေထောက်ပင်နိုင်အောင်မရပ်နိုင်တော့

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးနာကျင်လို့နေ၏။

ထမင်းချက်ဒေါ်အေးလာပေးသည့် အဝတ်ထုပ်ကိုပိုက်ကာ ခြံထဲ

ဖြည်းချင်းထွက်လာသည်။ ဦးစောဘသော်ကခြံပြင်ထိရောက်ပျံ့ပြီး အမှောင်ရိပ်ကွယ်၌ ...

“ရော့ကလေးမ ဒီငွေတွေယူသွား ဒီလမ်းတည့်တည့်ကိုလျှောက်လမ်းဆုံးရောက်ရင် ခြံကြီးတစ်ခြံတွေမယ် အဲ့ဒီမှာမောင်သီဟရိုတယ် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီးအကူအညီတောင်းလိုက် သူကူညီမှာပါ။ အဘလည်းမနက်ရောက်ရင်လာခဲ့မယ်”

“အဘ ... ”

“ဝဋ်ကြွေးလို့ပဲ သဘောထားပါကလေးမ သွားတော့ ... အဘကမကျေသေးလို့ဆပ်ရဦးမယ်ကွယ်”

အဘဦးစောဘသော်ခြံထဲဝင်သွားတော့ ချိနဲ့နေသည့်ခြေလှမ်းများဖြင့် မဲမှောင်နေသည့်လမ်းကို စမ်းတဝါးဝါးနှင့်မျိုးမျိုးစင် လျှောက်လို့လာသည်။

ဆိုးလိုက်တဲ့ကံကြမ္မာ ...

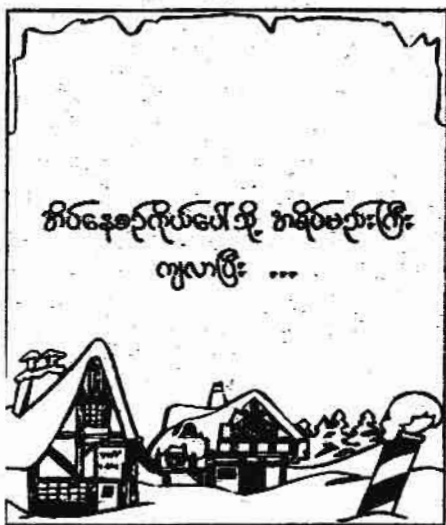
အိမ်ကြီးရှင်တွေရဲ့ ရက်စက်သမျှကိုသည်းခံခဲ့ပေမယ့် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်စွာဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို စုန်းမဟုရက်ရက်စက်စက် စွပ်စွဲကာအပြစ်ပေးခဲ့သည်။

လူမဆန်စွာရက်စက်လွန်းတဲ့ နေရာကထွက်လာပေမယ့် သွားရမယ့်ထမ်းကမဲမှောင်လို့နေသည်။ အရိုက်ခံထားရသည့်ဒဏ်ကြောင့် ခဏခဏခြေချော်

တာလဲကျပေမယ့် ပြန်ထကာလျှောက်လာ၏။

ဒီညတစ်ညလုံးကောင်းကင်က ရက်စက်စွာကြယ်ရောင်တောင် လုံးဝမရှိဖြစ်နေလေတော့သည်။

အခန်း(၁၅)

လပလွန်၁၀၈ ကျွန်ုပ်

“တောက် _ ဖြစ်ရလေကွာ အတော်ရက်စက်တဲ့ဟာတွေ”
သီဟက မျိုးမျိုးစင်ရဲ့ ဒဏ်ရာတွေကိုကြည့်ကာ ဒေါသထွက်လျက်
ရေရွတ်လိုက်သည်။

“မင်းဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ သက်ဆိုင်ရာကိုတိုင်မလား”

“ဟင့်အင်းမတိုင်ပါဘူး။ ဝဋ်ကြွေးရှိလို့ပဲသဘောထားပါတယ်”

မျိုးမျိုးစင်ကမျက်နှာလေးလည်းလျှက်ပြောသည်။

“မမလေးကသိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဒီမှာနေရင် မင်းကိုတနည်း
နည်းနဲ့ ပြဿနာရှာမှာပဲ”

“မျိုးဘာလုပ်ရမှာလဲ ဟင်၊ မျိုးမှာအားကိုးစရာမရှိပါဘူး”

“အင်း”

သီဟခေါင်းကုတ်ကာစဉ်းစားလိုက်သည်။ ဒီကောင်မလေးကို စက္ကူစာ
တည်းကသူရင်ခုန်ခဲ့သည်။ သူ့ဘဝမှာရည်စားလည်းမထားခဲ့ဖူးသလို ယောက်ျား
မှုလည်းမရှိ ...

သနားစရာကောင်းလွန်းသည့် အားကိုးရာမဲ့ကောင်မလေးကို သူ့ဘဝထဲ ဆွဲခေါ်ထားခဲ့လျှင် ...

“အစ်ကို မျိုးကိုကူညီပါနော်”

“ဒီလိုလုပ်ကွာ ကိုယ်တို့တစ်နေရာမှာ စာတ်မြုပ်ပြီးသွားနေကြမယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်မွေးစားအဖေခွဲအမေက သူတို့မသေခင်ကိုယ့်ကို ခင်မာလာနဲ့လက်ထပ်ဖို့မှာခဲ့တယ်၊ ခင်မာလာကလည်းလက်ခံတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကအတ္တကြီးလွန်းတယ်၊ ကိုယ့်ကိုလည်းသူလက်ထပ်ရမယ့် ခင်ပွန်းပုံစံလို မဆက်ဆံဘဲ ငယ်နိုင်တစ်ယောက်ကို ဆက်ဆံတယ်လေ ...

ကိုယ်မျိုးကိုတစ်နေရာခေါ်သွားတယ်ဆိုရင် ခင်မာလာကမရမကစုံစမ်းပြီး ပြဿနာရှာမှာ၊ ဒါကြောင့်သူမသိနိုင်တဲ့နေရာမှာ သွားနေတာအကောင်းဆုံးပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အစ်ကိုကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုအားကိုးပါတယ်”

“အစ်ကိုလိုပဲလား”

“ရှင် ... ”

မျိုးမျိုးဝင်မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ရှက်ရွံ့စွာခေါင်းကို ငုံ့လိုက်၏။

“ကိုယ်မျိုးကိုတစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ခွင့်ပြုပါ”

“ ... ”

မျိုးမျိုးဝင်ကဘာမှပြန်မပြော ရှက်ပြီးလေးပြီးလို့သာနေလေတော့သည်။

ကျွန်မ ကိုသီဟရဲ့ အကြင်နာမေတ္တာတွေကြားမှာ လွန်စွာကြည်နှောင်ပျော်
ရွှင်နေခဲ့ရပါတယ် ... ကိုသီဟရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိသည့် ဒီရိုးမတောင်
ခြေရွာလေးကိုရောက်လာပြီး ယာကွက်လေးထဲမှာ သီးနှံတွေစိုက်ပျိုးကာဘဝကို
ရိုးသားစွာရပ်တည်နေခဲ့တယ်လေ ...

စားနိုင်သောက်နိုင်နေထိုင်ခဲ့တဲ့ဘဝလေးထဲကို သားနဲ့သမီးဝင်လာတော့
ပိုပြီးစိုပြည်သာယာခဲ့ပါတယ် ...

သားလေးအရွယ်လေးရောက်လာတော့ ဆရာတော်ကျောင်းပို့ပြီး
ပညာသင်စေပါတယ် သမီးလေးကတော့ကျွန်မနဲ့အတူ အိမ်မှာပဲနေတာပေါ့။

ကံကြမ္မာဆိုးတွေ အမြဲကြုံရတဲ့ကျွန်မအတွက် သာယာမှုဟာအရှည်မခံ
ပါဘူး ...

ရွာမှာခါးပြတိုက်ခံရပြီး နောက်တစ်ရက်မှာ အိမ်ကိုမြို့ဝတ်ကလုံခြုံရေး
ဝန်ထမ်းတွေဝိုင်းကာ ကိုသီဟကိုခါးပြတိုက်တဲ့အထဲပါတယ်ဆိုပြီးဖမ်းသွားတော့
တာပါပဲ ...

ကျွန်မလည်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ဖက်ပြီးဝိုတာကလွဲလို့ ဘာမှမခံတတ်
နိုင်ခဲ့ပါဘူး ...

ရွာကလည်း အသားထဲကလောက်ထွက်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်မတို့မိသားစု

ကို ဝိုင်ကြင်ထားတော့တယ်လေ ...

သားအမိသုံးယောက် ဝမ်းရေကိုခက်ခက်ခဲခဲဖြေရှင်းနေချိန်မှာ တစ်ရက်ကျွန်မဆီကို သူဌေးဦးငွေတိုးအိမ်မှာအလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဒေါ်အေးကြည် ရောက်လာပြီး ...

“မျိုးမျိုးဝင်နင်သူဌေးအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်မလား စားဖို့သောက်ဖို့လည်း ရမယ်၊ ပိုက်ဆံလည်းရမယ်”

ပြောတော့ကျွန်မလုံးဝမငြင်းဘဲ လက်ခံခဲ့တယ်။ သူဌေးအိမ်မှာအလုပ် လုပ်ရတာကနည်းနည်း သူဌေးကိုပြုစုရတာကများလို့နေသည်။

သူဌေးရဲ့အကြည့်တွေကို မကြိုက်ပေမယ့်မိသားစု စားဝတ်နေရေး အတွက် မသိဟန်ဆောင်ခဲ့တယ် _ အကြောင်းမဲ့ ကျွန်မအပေါ်ရက်ရောလွန်းတဲ့ သူဌေးဟာ တစ်နေ့သူ့အိမ်မှာဘယ်သူမှမရှိတုန်း ကျွန်မကိုစော်ကားဖို့ကြံတယ် လေ ...

ကျွန်မလည်းရှိသမျှ အင်အားတွေနဲ့ရုန်းကန်ရင်းအိမ်ကိုပြန်ပြေးလာ တယ်။ အဲဒီအချိန်ကစလို့ ကျွန်မသူဌေးအိမ်ကိုမသွားတော့ပါဘူး။

ကျွန်မတို့မှာရှိတဲ့ ယာကွက်လေးကိုပဲဖြေပေါက် မျိုးစေ့ကြစိုက်ပျိုးခဲ့ တယ် ...

တစ်ညမှာ ...

ကျွန်မအိပ်ပျော်နေတုန်း ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ပေါ်ကိုအရိပ်မည်းကြီးပိကျလာ တယ်။ ကျွန်မရုန်းကန်ရင်းအော်ဖို့ကြိုးစားတော့ ကျွန်မလည်ပင်းကိုညှစ်ဖို့ကြိုး စားတော့တာပဲ ...

ကျွန်မလည်း တဖြည်းဖြည်းအသက်ရှူရကျပ်လာပြီး မျက်လုံးတွေ ပြာလာတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ လုံးဝမှောင်ကျသွားပြီး လေဟာနယ်တစ်ခုထဲကို ရောက်လို့သွားပါတော့တယ်။

ဆရာစတူဒီယိုက လည်ချောင်းသွေးကို
ယူမည်ဆိုကာ ဂါထာမန်းမှတ်ထားသည့်
ဓားကိုကိုင်၍ရှေ့သို့ထိုးလာပြီး
ခေါင်းကိုမော့လျက် ...

အခန်း (၁၆)

ဘာလို့လဲဟန်ချောင်းသွေး

“ခင်ဗျားတို့ ဘာလို့ကျွန်တော်တို့မောင်နှမကိုဖမ်းလာတာလဲ လွှတ်ပေး
ပါ”

သူဌေးဦးအနောက်ဘက်ထဲမှာ အုန်းငှက်ပျောပွဲ ငါးပွဲခန့်ကိုစိ၍ပါးစင်
ပေါ်တွင်တင်၍ထားပြီး ထိုပွဲများရှေ့၌ ဖယောင်းတိုင်များကိုစိ၍ထွန်းထားသည်။

မြေပြင်မှာတော့ တိုင်နှစ်တိုင်ကိုထောင်ထားပြီး တစ်တိုင်စီတွင် သားထူး
နှင့် ဝေဇင်တို့ကိုတုပ်နှောင်လို့ထားသည်။ ဆရာစက္ကဒီပက အုန်းပွဲများရှေ့မှာ
ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း ပါးစပ်ကဂါထာမန်းမှုတ်နေသည်။

သားထူးနှင့်ဝေဇင်ကိုချီထားသည် တိုင်ဘေးမလှမ်းမကမ်းမှာတော့
သူဌေးဦးငွေတိုးနှင့် သူ့တပည့်များကမတ်တတ်ရပ်နေကြသည်။

“ကိုကို ... ညီမလေးတို့ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ ဟင်၊ ဟီး ... ဟီး”

ဝေဇင်လေးက သူ့အစ်ကိုကိုလှမ်းမေးလိုက်ရာ သားထူးက

“မငိုနဲ့ညီမလေး ဘာမှမလုပ်ပါဘူး မကြောက်နဲ့နော်”

“ဟီး ... ဟီး ... ”

ဝေဇင်လေးကတော့ ကလေးပီပီကြောက်ကြောက်နှင့်ငိုနေသည်။
ညဉ့်ကလည်းတဖြည်းဖြည်းနှင့်နက်လို့လာ၏။

ထိုစဉ် ...

သူမငွေဦးငွေတိုး၏တပည့်တစ်ယောက်က လင်မန်းထဲထည့်ထားသည့်
ဓားတိုတစ်ချောင်းကိုယူလာကာ ဆရာစက္ကဒီပအား ရိုသေစွာပေးလိုက်သည်။
ဆရာစက္ကဒီပက လင်မန်းကိုကိုင်၍ဓားကိုကြည့်ကာမန်းမှုတ်ပြန်
သည်။

အတန်ကြာတော့ ... လင်မန်းကိုပွဲရှေ့တင်လျက် ဓားကိုကိုင်
ကာ ...

“သရဲတစ္ဆေနာနာဘာဝ နင်လာဖို့နှင့်သွေးသားရဲ့လည်ချောင်းသွေး
ကိုဖောက်မယ်၊ ပြီးရင် ပွဲကိုလောင်းရင်နင်းခံနိုင်မလားကြည့်ကြတာပေါ့”

ဆရာစက္ကဒီပက အလွန်မာန်ပါသည့်အသံဖြင့် ဓားကိုကြည့်၍
ပြောလိုက်ရာ ... ဝေဇင်လေးက

“ကိုကို ... လုပ်ပါဦး ဟီး ဟီး”

“မငိုပါနဲ့ ညီမလေးရယ် ... မငိုနဲ့နော် ... ညီမလေးဘာမှမဖြစ်စေ
ရဘူး”

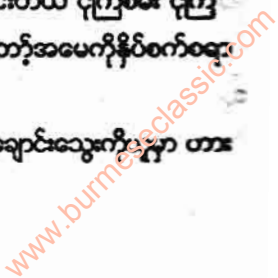
“ဟေ့လူတွေ ခင်ဗျားတို့သတ်ချင်ရင် ကျွန်တော့်ကိုသတ်၊ ကျွန်တော့်
ညီမလေးကိုမသတ်ပါနဲ့ဗျာ ... တောင်းပန်ပါတယ်”

သားထူးက ငိုလည်းငိုပြောလည်းပြောရာ ဆရာစက္ကဒီပက ...

“ဟား ... ဟား ... ကြိုက်သွားပြီ၊ မင်းတို့အမေသရဲမက မင်းတို့
အခုလိုဖြစ်နေတာကိုမြင်ရင် ကျိန်းသေလာမှာ ကောင်းတယ် ငိုကြစမ်း ငိုကြ”

“ခင်ဗျား ... တမလွန်ရောက်နေတဲ့ကျွန်တော့်အမေကိုနှိပ်စက်စရာ
မလိုဘူး မကျေနပ်ရင်ကျွန်တော့်ကိုသတ် ... ”

“သတ်မှာမဟုတ်ဘူး မင်းတို့မောင်နှမလည်ချောင်းသွေးကိုယူမှာ ဟား
ဟား”

ဆရာစက္ကဒီပက ဓားကိုကိုင်လျက် သားထူးရှေ့သို့တဖြည်းဖြည်းတိုး
လို့လာသည်။

“ကိုကို ... ”

ဝေဇင်က ငယ်သံပါအောင်လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ဆရာစက္ကဒီပက
သားထူးဆံပင်ကိုဆွဲ၍ ခေါင်းကိုလှန်လိုက်ရာ ...

“ဒုတ်”

“အား”

ကြီးမားသောပေါက်တူးကြီးက ဆရာစက္ကဒီပရဲ့ကိုယ်ကိုမုန်းကာ မြေပြင်
ပေါ်ပစ်လဲသွားသည်။

သားထူးကြည့်လိုက်တော့ သုဘရာဇာကြီးနှင့်ကပ္ပိယကြီး ...

သူဌေးနှင့်သူ့လူများကကြောင်၍ကြည့်နေစဉ် ကပ္ပိယကြီးက အုန်းငှက်
ပျော့ပွဲတို့ကို ပါလာသည်။ ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့်ရိုက်ချလိုက်သည်။

ဖယောင်းတိုင်များလည်းလဲကာ ဝါးစင်တစ်ခုလုံးမီးဟုန်းဟုန်းတောက်
လို့နေသည်။

သုဘရာဇာကြီးက သားထူးနှင့်ဝေဇင်ကိုကြိုးဖြည်ပေးပြီး ...

“သားနဲ့သမီးလွှတ်ရာမှာသွားနေ”

ပြော၍ သူ့ပေါက်တူးကိုကောက်ကိုင်လိုက်ပြီးဆရာ စက္ကဒီပပေါ်မိုးလျက်-

“ဘာဆရာလဲ လူမမယ်ကလေးတွေကို သတ်ဖို့လုပ်တဲ့ကောင်”

“မ ... မလုပ်ပါနဲ့”

ဆရာစက္ကဒီပက သုဘရာဇာကြီးကိုတောင်းပန်လိုက်စဉ် သူဌေးဦးငွေတို့
က သူ့တပည့်များအား ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာလုပ်နေတာလဲ တို့အလုပ်ကိုလာနှောင့်ယှက်လို့

သုဘရာဇာနဲ့ ကပ္ပိယကိုရှင်းကြ ... ”

ပြောလိုက်ရာ ကပ္ပိယကြီးက ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကိုချိန်လျက် ...

“သေချင်တဲ့ကောင် ရှေ့ကိုတိုးခဲ့ ကပ္ပိယအကြောင်းသိတယ်နော်၊ ဇီ-

ရင်းတုတ်ငတိုးဆိုတာ မင်းတို့မေ့နေပြီလား”

သူဌေးငွေတိုးတပည့်တွေတွန့်သွားကြသည်။ ကဝိယကြီးဦးတိုးမှာ တစ်ချိန်ကဒီနယ်တကြောမှာ ဝါးရင်းတုတ်ငတိုးဆိုပြီး ကျော်ကြားတဲ့လူခိုက်ကြီး ဖြစ်၏။

“ဟိတ် ရပ် ... တစ်ယောက်မှမလှုပ်နဲ့”

“ဟင် ... ”

“ဟာ”

ခြံထဲသို့ မြို့မှလုံခြုံရေးဝန်းထမ်းများဝင်လာကာ သူဌေးဦးငွေတိုးနှင့် တပည့်များကိုဖမ်းလိုက်ကြသည်။

လုံခြုံရေးအရာရှိက ...

“သုဘရာဇာကြီးကြီးပြောထားလို့ ကျွန်တို့လာခဲ့တာလမ်းမှာခရီးစဉ်နေ တာနဲ့နောက်ကျသွားတယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ ဒီလူတွေကိုကျွန်တို့လက်နဲ့ရှင်းချင်တာ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ ... ဥပဒေအတိုင်းပေါ့ဦးငွေတိုးက ဒီရွာမှာသူဌေး လုပ်ပြီး နောက်ကွယ်မှာတပည့်တွေကို ဓားပြတိုက်ခိုင်းတယ် ...

လူသတ်တယ် မဟုတ်တဲ့လူကိုချောက်တွန်းတယ်၊ အဆိုးဆုံးက ဒီရွာက ချိုးမျိုးဖင်ကိုမတော်မတရားပြုဖို့ကြံပြီး မအောင်မြင်တော့ သတ်လိုက်တာပဲ၊ ကျွန်တို့လည်း အမှုကိုသေချာအောင်စုံစမ်းရင်း လက်ပူးလက်ကြပ်မိမှ ဖမ်းလိုက် တာပဲ ဘာပြောချင်လဲ ဦးငွေတိုး”

“ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး”

သူဌေးဦးငွေတိုးက ခေါင်းကိုခုံလျက်လေသံတိုးတိုးနှင့်ပြောလိုက်သည်။ လုံခြုံရေးအရာရှိကဆက်၍ ...

“ဒီရွာဓားပြတိုက်မှုမှာ ဦးငွေတိုးချောက်တွန်းလို့ခံလိုက်ရတဲ့လူရှိတယ် ဆဲ ကိုသိဟလာပါဦးဗျာ”

“ဟင်”

ထိုစဉ် _ မောင်ရိပ်ထဲမှလူတစ်ယောက်ထွက်လို့လာသည်။

“ဖေဖေ”

“သား ... ”

“သမီး ... ”

သားထူးနှင့်ဝေဇင်တို့က သူ့ဖခင်ကိုပြေးဖက်ကြသည်။

“ဖေဖေ ... သမီးတို့ဆီပြန်လာတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးနဲ့သားရယ်”

“မေမေကတော့ မရှိတော့ဘူး ဖေဖေ _ မေမေဆုံးပြီးပြီတ္တံ့မကြီး ဖြစ်နေတယ် ဟီး ဟီး”

ကိုသီဟလည်း ကလေးနှစ်ယောက်ကိုပြန်ဖက်ကာ မျက်ရည်များကျ လာသည်။

“မေမေ ပြီတ္တံ့မကြီးမေမေ ကျွတ်လွတ်အောင် သားကို ကိုရင်ဝတ်ချင် တယ်ဖေဖေရယ်”

“ဝတ်ရမှာပေါ့ သားရယ်၊ ဖေဖေမှာ မင်းတို့ဒေါ်ဒေါ်တွေပေးလိုက်တဲ့ ငွေတွေအများကြီးပါလာတယ် ... ဒီရွာမှာ အကြီးကျယ်ဆုံးအလှူလုပ်မယ်”

“ဖေဖေ ... ”

ဝေဇင်က သူ့ဖခင်ကိုခေါ်လိုက်သည်။

“ပြောလေသမီး ... ”

“မေမေ့ကိုအမျှဝေပေးလိုက်ပါ ... ”

“အေးပါ ... သမီးရယ် ... ”

သုတရာစာကြီးနှင့် ကပ္ပိယကြီးတို့ကတော့ စိတ်မကောင်းကာ ခေါင်းစို ရမ်းလျှက် _ ကိုသီဟတို့သားအဖရှေ့မှထွက်သွားလေတော့သည်။

ဘက်နားပိုက်ဘုမိခင်နှင့် ခင်ပွန်း
မောင်ခင်လောင်းကလေးနှင့်တူရတူ ...

အခန်း (၁၇)

သပိတ်လိုင်ပေါ်တို့ရှင်မောင်းဖွဲ့

“ဖေဖေကသပိတ်လွယ်ပြီး သင်္ကန်းပိုက်တယ်နော် ဘာလို့လဲဟင်”

သားထူးကပြင်းပေါ်ရှင်လောင်းဝတ်စုံနှင့် ကျနလှပစွာစီးလျက်သွားစဉ် ရှေ့ကကိုသီဟက သပိတ်ကိုတစ်တက်ကလွယ်တစ်တက် သင်္ကန်းတောင်းကိုပိုက် ထားတာကိုကြည့်ပြီး ဝေဇင်လေးကမေးလိုက်သည်။

ကိုသီဟရင်ထဲမကောင်း ရင်ထဲမှာတော့ ...

“သင်္ကန်းပိုက်ရမှာ မေမေပေါ့ကွယ်၊ သမီးမေမေမရှိတော့ ... ”

ဆိုနှင့်စွာ သမီးလေးကိုဖြေမိသည်။

အခုတော့ ...

ဒီရွာလေးမှာ သူကြီးကအသစ် ဦးတင်စန်းတဲ့ လူငယ်ပါပဲ၊ အရင်သူကြီး ကတော့ သူဌေးဦးငွေတိုးရဲကြဲရာပါဆိုတော့ နှစ်ယောက်အတူ ထောင်စံနန်းကို သွားကြည့်လေ ...

နောင်တများစွာနှင့်ယောက်ျားကြီးဒေါ်ပုမက ရှေ့ဆုံးမှကန်တော့ပွဲကြီးကို ရွက်လျက် ...

သူ့နောက်က ရှင်လောင်းအဖေက သပိတ်လွယ်သင်္ကန်းကိုပိုက်ထားသည်။

အဲဒီနောက်မှာ ရှင်လောင်းကမြင်းကိုစီး ရွှေထီးကိုမိုးလို့ထားသည်။ နောက်ပိုင်းမှာ ရွာကကွမ်းတောင်ပန်းတောင်ကိုငံတွေ ...

အထူးခြားဆုံးက အားလုံးရဲ့ရှေ့ဆုံးမှာ ဖလားထဲမှငွေများကိုကြတာက သုဘရာအစွဲမဲကြီးပင်ဖြစ်သည်။ သူက ပုခိုးအပြာကွက်ကဲ့ကြီးနှင့် လည်ကတုံးအင်္ကျီအဖြူကို ဘယ်လိုမှကြည့်မကောင်းအောင်ဝတ်ထားသည်။

သူ့ပိုက်ဆံကြတိုင်း ကလေးတွေကပိုင်းလုတာကို သဘောအကျကြီးကျနေသည်။

အားလုံးရဲ့နောက်ဆုံးမှာ ရွာမှဖိုးပတ်ပိုင်းကမြိုင်ဆိုင်စွာတီးမှုတ်ကခုန်လို့နေ၏။

အလှူရက်ကိုသုံးရက်လုပ်ကာ တစ်ရွာလုံးမီးခိုးတိတ်ကိုလှူတာ ကိုသိဟက သားကို သင်္ကန်းစီးပေးသလို ရွာထိပ်ကိုတောင်ပြည့်စေတီအား ထီးတော်အသစ်နှင့်ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူသည်။ အလှူအစ်မ မပါသည့်အလှူဆိုတော့ အားလုံးကစိတ်မကောင်းကြ ...

ရှင်လောင်းလှည့်လာတာ ရွာကိုတစ်ပတ်ပတ်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုဝင်မည်အပြု ကျောင်းအဝညောင်ပင်ကိုကြည့်၍ မောင်ရင်လောင်းက ...

“မေမေ ... ”

“ဟင် ... ”

“ဟာ ... ”

“အမလေး ... ”

အားရပါးရ ခေါ်ဆိုလိုက်တာကြောင့် အားလုံးရဲ့အကြည့်တွေက ညောင်ပင်ကြီးဆီသို့ရောက်သွားပြီး လန့်ဖျန်သွားသည်။ ဝေဇင်လေးကလည်း

“မေမေ ... ”

“မျိုး ... ”

www.burmeseclassic.com

၁၃၀

ကန်လေးနီက ဓားလောက်ကြီး

ကိုသီဟလည်း ဘယ်လိုမှထင်မထားတာကြောင့် ပါးစပ်လွှတ်ခနဲထွက်
သွားသည်။

“သရဲမဟေ့ ... ပြေး ... ပြေး”

ရှင်လောင်းလှည့်လာသူတွေ ပြေးသူပြေး လဲသူလဲနှင့် ရုတ်ရုတ်သံသံ
ဖြစ်သွားသည်။ မောင်ရင်လောင်း သားထူးကပြင်းပေါ်မှခုန်ချကာ သားအဖ
သုံးယောက်ညောင်ပင်ကြီးဆီသို့ပြေးသွားကြလေသည်။

“ဖေဖေ ... မေမေ့ကို သမီးတွေ့လိုက်တယ်၊ ခု ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”
ဝေဇင်လေးမေးတာကို ကိုသီဟ ဘယ်လိုအဖြေပေးရမှန်းမသိ။
သားအဖသုံးယောက် ညောင်ပင်အောက်ပတ်လည်ကိုရှာသော်လည်း မတွေ့ရ။
သားထူးနှင့်ဝေဇင်က ...

“မေမေ ... ”

“မေမေ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“မေမေ သားသင်္ကန်းစီးတော့မယ်လေ”

ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်များထွေကာကျလို့
လာသည်။ ကိုသီဟရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တို့ဝှေ့ကာ သူ့သားနဲ့သမီးပဲခုံးကို
ဖက်ထားသည်။

ဘယ်တော့မှပြန်မရနိုင်တော့တဲ့ ဆုံးရှုံးမှု၊ လွန်စွာမြတ်နိုးခဲ့ရတဲ့ဖွဲ့
တာဝန်ကျေလွန်းတဲ့ ကလေးတို့ရဲ့ ပီခင် ... ခုတော့ ...

“ဖေဖေ မေမေ့ကို သမီးတို့ တကယ်တွေ့ရတာမဟုတ်ဘူးပေါ့နော်”

ငိုသံထွတ်၍ပြောသည့် သမီးလေးအား ကိုသီဟက သက်ပြင်းကိုချကာ-

www.burmeseclassic.com

“သမီးတို့မေမေက ဖေဖေတို့ဆီ ဘယ်တော့မှ လာနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူးသမီးရယ်”

စိုးနှင့်စွာပြောလိုက်သည်။

မောင်ရင်လောင်း သားထူးနှင့် ဝေဖင်လေးတို့က လက်အုပ်လေးတွေ ချိတ် ခူးထောက်ကာထိုင်ချပြီး သူ့မေမေအရိပ်တွေ့ရာကို ရည်မှန်းကာ ရှိခိုးလိုက်ကြသည်။ ထိုစဉ် ...

“ဟင့် ... ”

“ဟင် ... ”

ရှိုက်သံတစ်ခု ပီပြင်စွာထွက်ပေါ်လို့လာသည်။

“မေမေ ဘယ်မှာလဲ ... မေမေ”

ကလေးနှစ်ယောက်က ကိုယ်တစ်ပတ်လည်ကာ ရှာနေစဉ် ...

“ဒကာတို့ ကျောင်းကိုလာကြလေ၊ မောင်ရင်လောင်းကိုလည်း ဆံချပေးရဦးမယ်မလား၊ သမုဒယအစွဲနဲ့ မကျွတ်နိုင်သေးတဲ့ သွားလေသူ ဒကာမကို အမျှပေးဝေလိုက်ရအောင် လာကြ လာကြ ... ”

ဆရာတော်က မိန့်လိုက်တော့ သားအဖသုံးယောက်လည်း ဆရာတော် နောက်မှလိုက်၍လာခဲ့တော့သည်။

“ကဲ ... ကိုရင်လေး ကိုရင်လေးရဲ့ ဒကာမကြီးကို ရည်မှန်းပြီး ရေစက်ချအမျှဝေလိုက်ကြရအောင်၊ ပရိသတ်အားလုံးလည်း သာဓုခေါ်လိုက်ကြပါ”

ဆရာတော်ကမိန့်တော့ ရွှေခွက်ကိုင်ထားသည့် ကိုရင်လေးလက်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လို့နေသည်။ ဝေဇင်းလေးရဲ့ ပါးပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလို့ ... ကိုရင်လေးက အသံတုန်တုန်နှင့် ...

“ဒကာမကြီး သား ကိုရင်ဖြစ်သွားပါပြီ သား ကိုရင်ဖြစ်ခွင့်ရအောင် ကျွေးမွေးပေးတဲ့ ဒကာမကြီးကို သား အမျှဝေပေးမယ်နော်၊ ဒကာမကြီး သာဓုခေါ်ပြီး ကောင်းရာမွန်ရာဘုံဘဝကိုသွားပါလို့ ”

ပြောလေရာ ပရိသတ်အားလုံး မျက်ရည်တွေစို့ကာလာလေ၏။ ကိုသီဟက ...

“ကိုရင်လေး”

“ဒကာကြီး”

“ကိုရင်လေး မေမေကို အမျှဝေလိုက်ပါတော့”

ဝေဇင်းလေးက သူ့ဖေဖေလက်မောင်းကို တင်းကျပ်စွာ သွယ်ကာလေးဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ကိုရင်လေးက ...

www.burmeseclassic.com

“မေမေနဲ့တကွ အားလုံး ကြားကြားသမျှ အမျှ အမျှ အမျှ ယူတော်

မူကြပါ”

“သာဓု သာဓု သာဓု”

“မေမေနဲ့တကွ အားလုံးကြားကြားသမျှ အမျှ အမျှ အမျှ ယူတော်

မူကြပါ”

“သာဓု သာဓု သာဓု”

“မေမေနဲ့တကွ အားလုံးကြားကြားသမျှ အမျှ အမျှ အမျှ”

ကိုရင်ရဲ့ တိမ်ဝင်သွားသောအသံနှင့်အတူ ပီပြင်စွာကြားလိုက်ရသည့်

အသံကတော့ ...

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ပျိုက်သံတစ်ခုက ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့်ဝေးသည်ထက်ဝေးကာ သွားလေ

တော့သည်။

ပြီးပါပြီ။

အနုပညာခရီးကို ထာဝရလျှောက်လှမ်းပါရစေ ...

အစဉ်ကြိုးစားမယ်၊ အစဉ်ပဲကြိုးစားတဲ့

စာရေးတဲ့

ကန်လေးပိုးက

ဖွားစေတော်ကြီး

တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဝေဖန် မိတ်ဆက်အကြံပြုသူများ

မျှော်လင့်လျက်

ဖုန်း - ၀၁ ၄၀၁၃၆၄ ၀၉ ၇၃၁၁၃၉၀၉

